

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ Δ!

ΑΡ. $\frac{7}{179}$

ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΙ
ΒΑΦΑΙ
ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

ARTI
E.J.B.

ARTI

ARTI
E.J.B.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΚΑΙ ΤΑ
ΕΜΠΟΡΙΚΑ ΤΗΣ
ΣΥΝΟΙΚΙΑΣ ΣΑΣ

Time to Re-Nite
Get a FISK

ΕΛΑΣΤΙΚΑ ΚΑΙ ΑΕΡΟΦΑΛΑΜΟΙ

ΦΙΣΚ

ΝΕΑ ΣΗΜΑΝΤΙΚΗ ΠΑΡΑΛΑΒΗ

Αναλαμβάνετε την αντιπροσωπείαν παρέχουσαν ΕΞΙ-
ΡΕΤΙΚΑΣ ΕΚΠΟΤΕΙΣ επί του τιμοκαταλόγου μας

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΔΙ' ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΧΡ. ΠΕΡΙΧΑΡΟΣ & ΣΤ. ΚΟΝΤΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΙ ΕΚΘΕΣΙΣ ΘΟΩΝΟΣ 2 (ΠΛΑΤΕΙΑ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ)

Καϊμένη Γιαγιά, με τὰ τρία δόντια που σου μένουν ωρισμένως δεν
κάνεις μεγάλην χρήση του DENTOL.

Τὸ DENTOL (δρόσιν, πάστα, κόνις, σάπων) εἶνε ὁδοντόκρεμα τὰ μέγιστα
ἀντισηπτικὴ καὶ εὐγενεστὸς συνάμα, με ἄρωμα μίαν εὐχάριστον.

Κατασκευαζόμενον συμφώνως με τὰ ἔργα Παστέρ, τονώνει τὰ ὅλα
ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν κάμνει τὰ δόντια νὰ ἀπαστράτουν ἀπὸ λευκότητα. Ἐ-
ξαλείφει τὴν δυσάρεστον ὁσμὴν τοῦ στόματος καὶ συνιστάται ἰδιαίτερος εἰς
τὰς καπνιστοῦσας. Ἀφίνει εἰς τὸ στόμα μίαν εὐχάριστον καὶ διαρκὴ αἰσθησὶν
δουσερότητας.

Τὸ DENTOL εὐρίσκεται εἰς ὅλα τὰ καλὰ Ἀπομακροποιεῖα καὶ Φαρμακεία.

ΔΩΡΟΝ: Ἀρκεὶ νὰ ἐπιστρέψῃ τις εἰς τὸν κ. Φ. Ι. Κόρτην, Πλατεία
Καπνικαρέας 3, Ἀθήναι τὴν παρῶσαν ἀγγελίαν τοῦ Περιοδικοῦ «Μπουζέτο»,
ἵνα λάβῃ δωρὸν ἓν εἶγμα DENTOL.

Η ΠΛΟΥΣΙΩΤΕΡΑ ΣΥΛΛΟΓΗ

ΟΛΩΝ ΤΩΝ

ΦΑΝΤΕΖΙ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

Κ. Ι. ΚΑΒΒΑΔΙΑΣ

3 ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 3

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΕΧΕΤΕ ΟΡΑΙΑ ΜΑΤΙΑ

ἡτήσατε ἀπὸ τὸν φαρμακο-
ποιὸν ἢ τὸν μυροπώλην σας

τὸ MURINE

Εἶναι τὸ πραγματικὸν καλ-
λυντικὸν τοῦ ματιοῦ, ποὺ
κάμνει τὸ μάτι νὰ λάμπῃ,
τὸ καθαρίζει, ξεκουράζει
καὶ τὸ φρεσκάρει, εἶνε δὲ
εὐελεῖς ἀβλαβές.

Εἶναι ἡ τελευταία λέξις τῆς
υγείας καὶ εὐμορφίας τοῦ
ματιοῦ.

Ἀξίζει νὰ τὸ δοκιμάσητε.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ ΡΑΔΙΟΦΩ-
ΝΟΝ «CONCERT»

ἀποδίδει εἰς ἀφάνταστον ἐν-
τασιν καὶ διαύγειαν καὶ
στοιχίζει λιγώτερον ἀπὸ ὅτι
ἓνας καλὸς φωνογράφος.
Τὸ ραδιόφωνον «CONCERT»
εἶνε ὁ ἀπαραίτητος σύντρο-
φος καὶ ὁ ἀπαιτούμενος

Πωλεῖται: Γραφεῖον
Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗ, Ἀθῆναι,
Λέκκα 21α.

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Ἔτοιμοι καὶ ἐπὶ παραγγελίᾳ. Τελευταίος μόδας, στενὲς καὶ
πομπέ. (Καρατιῶν 18, ἡγγυημέναι, δρόμια 3 καὶ μετὰ τὸ ἐνο-
ματεπώνυμον ἐντός).

ΜΟΝΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΜΑΣ ΘΑ ΤΑΣ ΕΥΡΕΤΕ

ΑΝΤΙ ΔΡΑΧ. 420 ΤΟ ΖΕΥΓΟΣ

ΔΔ ΜΑΝΤΟΥΛΕΙΩΝ ΙΩΣΗΦ ΣΤΕΛΙΟΥ & ΑΘΑΝ. ΖΕΡΒΑ

ΚΑΙ ΧΡΥΣΟΧΕΙΡΙΑ

Ὁδὸς Ἀπελλοῦ 3 καὶ Λυκούργου

ΕΤΟΣ Δ' - ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' - ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 7 (179)

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧΜ. 2.50

Οικονομία

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΑΧ.
ΕΞΑΜΗΝΟΣ 130
ΕΞΟΡΤΙΚΟΥ ΛΙΡΑΙ ΔΙΤΕΛΕΙΣ 1
ΑΜΕΡΙΚΗΣ 5
ΔΟΛΛΑΡΙΑ 5
ΣΕΛΙΝΙΑ 24
ΒΕΛΓΙΚΟΥ ΚΟΚΚΟ 24

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΚΩΝΣΤΑΝΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ 16 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1930

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7
ΤΥΠΟΓΡ.: ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ 5
ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 52-03

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»:

Ἐν Ἀμερικῇ Mr D. Stroumbos 261 w. 85th Str New-York U. S. A.
Ἐν Αἰγύπτῳ Σουδάν δ κ. Χρ. Σαράφης 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie.
Ἐν Βελγικῇ Κογκό δ κ. Ρ. Ἀντωνιάδης B.P. 445 Elisabethville Congo-Belge

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ

Ἐν Ἀμερικῇ διὰ τὴν κατὰ πολλὸν πόλιν τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»
NEW YORK NEWS AGENCY
General P. O. Box 497 NEW YORK, CITY
Ὅπου δέον ν' ἀπευθύνεται οἱ ἐνδιαφερόμενοι

ΑΠΟ ΟΤΙ ΒΛΕΠΩ ΚΑΙ ΑΚΟΥΩ

“ΜΙΣ ΕΥΡΩΠΗ,”

Εἶνε πολὺ δίκαιος ὁ ἐνθουσι-
σμός ποὺ ἔχει καταλάβει τις ἡ-
μέρες αὐτὲς ἐλδοκλήρη τὴν Ἑλ-
λάδα, μετὰ τὴν ἐκλογὴν τῆς δεσπο-
νίδος Διπλαράκου ὡς «Μίς Εὐρώ-
πης». Ἐλάχιστες φορές κατὰ τὸ
διόστημα τῆς ἐκατονταετίας ποὺ

εἶνε ἐλευθέρᾳ ἡ Ἑλλάς, ἔγινε
τόσο εὐφροσύνη θόρυβος στὸ ἐξωτε-
ρικὸ γιὰ τὴ χώρα μας, ὅσο μετὰ τὴν
ἀνάδειξιν τῆς δεσποινίδος Διπλα-
ράκου ὡς ὠραιότερας νέας ὁλο-
κλήρου τῆς Εὐρώπης. Τέτοιες νι-
κες, στὴ σημερινὴ μάστιγα εἰρη-
νικῇ περιόδῳ, ἀποτελοῦν ἐθνι-
κὸν οὐρανὸν καὶ τὰ ἡθικά ἀ-
ποτελέσματά τους εἶνε τεράστια.
Ἀς εὐχρηθῶμεν μόνον ἡ νίκη τῆς
δεσποινίδος Διπλαράκου νὰ ἀπο-
τελέσῃ ἀπαρχὴν καὶ ἄλλων ὡ-
ραίων διεθνῶν Ἑλληνικῶν νικῶν
στὰς ἐπιστήμας, στὰς τέχνας, στὴ
φιλολογία, στὸν ἀθλητισμὸν...

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΚΑΛΟΣ

Ἡ ἐκλογὴ τῆς δεσποινίδος Διπλα-
ράκου ὡς «μῆς Εὐρώπης» ἦταν ἓν
παῖγμα ἐντελὸς ἀπροσδόκητο, ἓν
παῖγμα ποὺ ἀσφαλὲς δὲν τὸ περιμέ-
γαμε... Καὶ ὅμως ἀποδεικνύει ὅτι οἱ
Ἕνοι ἔχουσι καλὸτερον ἀπὸ μᾶς νὰ
ἐκτιμῶσι τὴν ὁμορφίαν τῶν Ἑλληνί-
δων καὶ προπύκτων τὴν ἀσκήσει
τῆς κομψότητος καὶ τὴν πλα-
στικότητα τῶν Ἀθιδῶν... Δὲν ἐπέ-
ρασεν οὐτ' ἓνας Ἕνός συγγραφεὺς ἀ-
πὸ τὰς Ἀθῆνας ποὺ νὰ μὴν ἐροῖται
τῇ, ποὺ νὰ μὴν ἐσαγνενόθῃ ἀπ' αὐ-
τῆς... Ὁ Ἰωάννης, ὁ Μορῶν, ὁ Λα-
κρεῖλλ καὶ τόσοι καὶ τόσοι ἄλλοι δι-
εκήρυξαν τὸ θαυμασμὸν τους γιὰ τὴν
Ἀθιδῶν... Ὁ Μορῶν καὶ ὁ Βαλερὺ
Λαμπρό, δὴ ἀπὸ τοὺς καλὸτεροὺς
συγγραφῆρας Γάλλους συγγραφῆρας,
τὴν χρησιμοποιοῦσι στὰ ἔργα τους ὡς
ἀντιπροσωπευτικὸν τύπον καλλο-
νῆς... Ἔννοι ζωγράφοι καὶ γλύπται
καὶ ἔχουσι ἐμπνευσθῇ ἀπὸ Ἑλληνί-
δες... Ἡ ἐκλογὴ συνεπὶς Ἑλληνί-
δος, καὶ μάλιστα Ἀθιδῶν, ὡς «μῆς
Εὐρώπης», εἶνε κατὰ πολὺ φυσικόν.

Ἡ ὁμορφία τῶν συγχρόνων Ἑλλη-
νίδων δὲν ὁστερεῖ καθόλου ἀπὸ τῶν
ἀρχαίων. Ἐπερε μόνον νὰ τὸ μά-
θουμε καὶ αὐτὸ ἀπὸ τοὺς Ἕνους...

ΜΙΣΤΡΑΔ

Στὴ Γαλλία ἔγιναν τις τελευταῖες ἡ-
μέρες, μετὰ τὴν λαμπρότητα, ἡ ἐορτὴ
τῆς ἐκατονταετηρίδος τοῦ Μιστράλ.
Ἄν δὲν ἀπατώμεθα, ὁ μεγάλος αὐτὸς
ποιητὴς τῆς Προβηγκίας ἦταν ἐπίσης

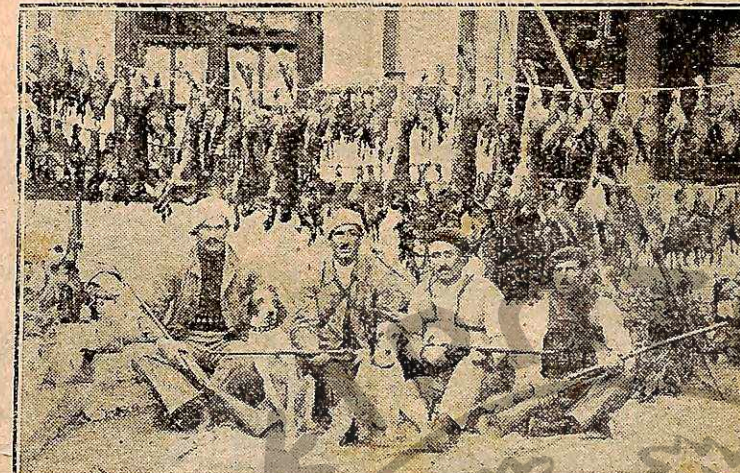
ΠΕΝΝΙΕΣ

Ἀρκετοὺς... ἀναγνώστας συγκε-
τρώνει κατὰ βῶδον στὴν Ὀμόνοια ἡ
Ἑλεκτρικὴ Ἐφημερίδα, δηλαδὴ ἡ φω-
τεινὴς διαφημίσαις ποὺ προβάλλονται
ἀπὸ τῆς ταράσας ἑνὸς ξενοδοχείου
τῆς πλατείας.

Πολλοὶ στέκονται καὶ τὴν παρα-
κολουθοῦσι ἐπὶ ὥρας, χωρὶς νὰ κουρά-
ζονται, οὔτε αὐτοί, οὔτε τὰ μάτια τους.

Τὸ περιεργότερον ἀπ' ὅλα τὰ δι-

ΑΘΗΝΑΙΟΙ ΝΕΜΡΩΔ

Τέσσερες περίφημοι Ἀθηναῖοι κυνηγοί. Μέσα σὲ δύο μόνον ἡμέρας
ἐσκότωσαν τὸ πλῆθος αὐτὸ τῶν λαγῶν καὶ τῶν πουλιῶν, ποὺ κρέ-
μεται ὡς τὰς κεφαλὰς των!...

καὶ μεγάλος φίλος τῆς Ἑλλάδος, στὴν
ὁποίαν ἀφιέρωσε καὶ πολλὰ ἀπὸ τὰ
ἀριστουργηματικὰ του ποιήματα. Καὶ ὁ
μὲν τοῦ Ἑλληνολάτρου αὐτοῦ ποιητοῦ,
οὔτε ἡ Ἀκαδημία, οὔτε καὶ κανεὶς ἄλ-
λος σκέφτηκε νὰ τιμῇ τὴν μνήμην, δι-
οργανώνοντας τις ἡμέρες αὐτὲς μὴ
φιλολογικὴ ἐορτή. Οὔτε καὶ ὁ Δῆμος
Ἀθηναίων, ὁ ὁποῖος νῆανει στὰ λεξι-
κά γιὰ νὰ δοῖται ὀνόματα καὶ νὰ βαπτί-
σῃ τοὺς δρόμους, σκέφτηκε νὰ τὸν τι-
μῇ, δίδοντας τὸ μεγάλο του ὄνομα
σὲ μὴ ὁδὸ τῆς πρωτεύουσας.

ῥα ποὺ προσεφέρθησαν στὴ δίδα δι-
πλαράκου διὰ τὴν ἐκλογὴν τῆς ὡς «μῆς
Εὐρώπης», ἦτο ἀσφαλὲς αὐτὸ ποὺ τῆς
ἔκανε ἓνας βαφεὶς τῆς πρωτεύουσας.

Ὁ συμπολίτης αὐτὸς προσεφέρθη
νὰ τῆς... καθαρίσῃ καὶ νὰ τῆς βάσῃ
τὴν τουαλέτταν δωρεάν ἐπὶ ἓν ὁλόκλη-
ρον χρόνον!

Τὸ ὕπουργεῖον τῆς Παιδείας κα-
τήχησε μὴ ἐκτενεσάτῃ ἐγκύκλιον, διὰ
τῆς ὁποίας ὀρεῖται τὴν ὁμοιομορφίαν τῆς
στολῆς τῶν μαθητῶν.

Ὁραία βέβαια εἶνε ἡ ὁμοιομο-

φία, ἀλλὰ, δυστυχῶς, ὅλοι οἱ γονεῖς
κατὰ πόσον θὰ ἐφαρμοσθῇ ἡ ἐγκύ-
κλιος αὕτη.

Ἐνῶς ἀπὸ τοὺς κεντρικοὺς κινή-
ματογράφους τῆς πρωτεύουσας ἔχει ἀ-
ναρτήσῃ εἰς τὴν ἔξοδόν του φωτεινὴν
ἐπιγραφὴν μετὰ τὴν φράσιν: «Σὰς εὐχα-
ριστοῦμεν».

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη ἀπευθύνεται
πρὸς τοὺς θεατὰς ποὺ παρακολούθησαν
τὴν παράστασιν... Καλὸ καὶ αὐτό, γι-
ατὴ φανερώσει κάποια εὐγένεια, στὴν ὁ-
ποία, δυστυχῶς, δὲν μᾶς ἔχουν συνη-
θίσει οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ἐπιχει-
ρηματίας μας.

Οἱ φωτογράφοι, ποὺ ἔχουν πάρει
φωτογραφίας τῆς «μῆς Εὐρώπης» κά-
νουν αὐτὲς τις ἡμέρες χρεῖσες δου-
λειῆς.

Ὅλοι σπεύδουσι νὰ προημεθευθῶσι
ἀπ' αὐτῆς, ἄλλοι γὰρ νὰ στολίσουν τὰ
καταστήματά τους, ἄλλοι δὲ ἀνάμνη-
σιν καὶ ἄλλοι γὰρ νὰ τίς... ἐπιδεικνύ-
ουσιν ὡς προσεχομένης ἡμέρας ἀπὸ τὴν
ὥραιότεραν νέαν τῆς Εὐρώπης!

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

ΤΟ ΜΟΝΟ ΠΟΥ ΠΕΤΥΧΕ

Μία μάντισσα συναντᾷ ἓναν κύριο
στὸ δρόμον καὶ τὸν σταματᾷ γιὰ νὰ
τοῦ πῇ τὴ μύσση του, ἀντὶ ἑνὸς ταλ-
λήρου. Ἀπὸς τῆς δίνει τὸ τάλληρον
καὶ τῆς ἀπλῶναι τὸ χέρι γιὰ νὰ ἐ-
ξετάσῃ τις γραμμὰς του.

Ἐπὶ τῆς ἀτυχῆς στὸ γάμο
σας, τοῦ λέει ἡ μάντισσα.

Δὲν ἐπαντρέψατε ἄρα, κυ-
ρά μου...

Δοκίμασατε πολλὰς πίκρας ἀπὸ
τοὺς φίλους σας.

Οἱ φίλοι μου φωνῆσαν πολὺ πι-
στοὶ ἀπέναντί μου...

Ἐχάτε κάνει πολλὰ ταξείδια
στὴ ζωὴ σας.

Δὲν τὸ κούνησα ποτὲ ἀπὸ τὸν
τόπον μου...

ἴσως, ἀλλὰ δὲν θὰ μοῦ ἀρνή-
θῃτε ὅτι τώρα τελευταῖα χάσατε λί-
γα χρήματα...

Ἄ, ναι! Αὐτὸ τὸ πέτυχα...

Ἐχάσα τὸ τάλληρον ποὺ μοῦ πῆρες
πρὸ ὀλίγου!...

ΣΤΟ ΜΕΤΑΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΚΑΙ ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟ

ΤΗΣ ΒΕΑΤΡΙΚΗΣ ΤΣΕΝΤΣΙ

Ἡ καθητικώτερη καὶ δραματικώτερη μεσαιωνικὴ ἱστορία, ἡ
ὁποία προσεβλήθη καὶ ὡς ταινία στὴν Ἀπόλλωνα, βγαλ-
μένη ἀπὸ μεσαιωνικὰ ἀρχεῖα.

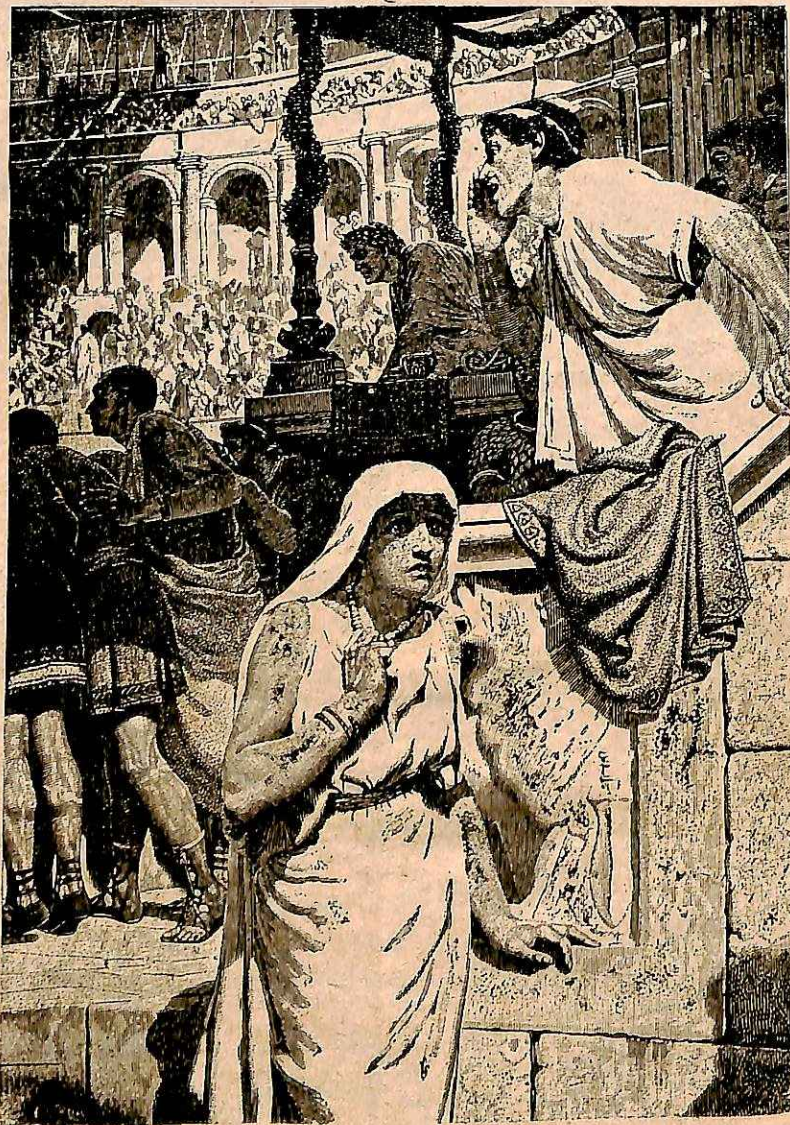
Η ΖΩΗ ΜΙΑΣ ΑΓΙΑΣ

Η ΩΡΑΙΑ ΡΩΜΑΙΑ ΕΥΓΕΝΙΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ο Ρωμαίος άρχων Φίλιππος έτοιμάζεται να φύγει το πρωί για την Αλεξάνδρεια, όπου τον διάρισε έπαρχο ο Αυτοκράτωρ Κοίμοδος. Τά μεσάνυχτα όμως, ένω όλοι κοιμούνται, ή νεαρή κόρη του Εύγενία, άγγελική, όνειρόφρων, έμφορμένη φεύγει κρυφά από το παλάτι του πατέρα της. Η Εύγενία έχει γίνει κρυφά χριστιανή και δεν μπορεί να ζήσει με τους ειδωλολάτρεις γονείς της. Έπιθυμεί να κλεισθή σε κάποιο μοναστήρι... Στο δρόμο όμως, μέσα στην έρημιά και στο σκοτάδι, πέφτει στα χέρια μιας συμμορίας ληστών, που μπήκε στη Ρώμη για να λεηλατήσει τ' άρχοντες του Φιλίππου. Οι ληστές, οι οποίοι έβρουν ποιά είχε ή ώραία νέα, την μεταφέρουν λιπόθυμη ως το σπίτι της κι' ετοιμάζουνται ν' άρchiσουν τη σφαγή της τη λεηλασία. Έξαφνα όμως ή Εύγενία συνέχρη, αντικαθίσταται από τον κίνδυνό και, για να σώσει τους ληστές, τρέχει στο πίσω μέρος του σπιτιού, όπου ή κήποις, λύνει τον μεγάλο τους σκύλο, τον "Ηραίοτο, και τον εξαπολύει κατά των κακοκάρων. Η "Ηραίοτος ρίχνεται στους ληστές, πνίγει ένα-δυό απ' αυτούς, ξυπνά με τά γαυγίσματα του τους δούλους του σπιτιού. Έπακολουθεί τρομερή συμπλοκή. Οι περισσότεροι ληστές κατακόπονται. Οι άλλοι τρέπονται σε φυγή. Ένας απ' αυτούς πέφτει, φεύγοντας, έπάνω στην Εύγενία, η ρίχνει κάτω και τοιμάζεται να της θρηνώσει το κεφάλι με το ροσάλο του. Έξαφνα όμως φωνεύεται κατά τρόπο μυστηριώδη. "Ο πατέρας της νέας, αντίστοιχός επί τόπου και βλέποντας την κόρη του καταλαμμένη κάτω και χτυπημένη στο κεφάλι από την πτώση της, την μεταφέρει έντός του μεγάρου...

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

Επαλόνουν την Εύγενία πάνω σε μία κλίνη. Η μητέρα της γονατίζει, πλάι της και κλαίει. Της πλένουν τ' άγκυα, δένουν πρόχειρα την πληγή της και στέλνουν να φέρουν ένα γιατρό, απ' τους περιφημότερους χειρουργούς της Ρώμης. Ο άρχων Φίλιππος βηματίζει πάνω-κάτω νευρικά. Ούτε αυτός, ούτε ή γυναίκα του μπορούν να εξηγήσουν πως βοήθηκε έξω από το σπίτι την ώρα της συμπλοκής ή κόρη τους. Ο Εύπνητος τραυμαμένη από τό θόρυβο και ρίχτηκε έξω, χωρίς να την δει κανείς. Τά πόδια της είναι σκονισμένα, τ' άπόδιά της γεμάτα λάσπη... Ένώσης ποιάς έλυσε τον "Ηραίοτο από τον κήπο και τον εξαπέλυσε κατά των ληστών; Ποιάς τους έσωσε από τη λεηλασία και τη σφαγή; Βρισκόταν μήπως έξω από το σπίτι ή Εύγενία την ώρα αυτή; Έξω από το σπίτι!... Ο άρχων Φίλιππος φρονάζει στη σκέψη αυτή. Η μητέρα της τρέμει... Μά όχι, όχι, δεν είναι δυνατόν αυτό. Η Εύγενία είναι ή προσωποποίησης της αγνότητας. Είναι υπόδειγμα σεμνής παρθένου... Ποτέ δεν έβγαίνει από τό μέγαρο. Τά θεάματα που τόσο έστρέλλαν τον Ρωμαίο, αυτή την άφηναν άδιάφορη. Κάποτε που ο πατέρας της την πήρε στον Ίππόδρομο, την έλαβε έ- ξαφνα από τό πλάι του.

Σηκώθηκε σιγά-σιγά κι' έφυγε με σφιγμένη την καρδιά...

Τί είχε συμβή; Η άγνή και σεμνή Εύγενία δεν άντείχε στα σκληρά κι' άπάνθρωπα εκείνα θεάματα. Σηκώθηκε σιγά-σιγά κι' έφυγε, με σφιγμένη την καρδιά, χωρίς να την αντίληφθ' ο άρχων. Πήρε δυό από τους δούλους, μπήκε στο φορείο και γύρισε σπίτι...

Έκταναν κακά λοιπόν να υποπεύωνται την άγνή κι' άθωά παιδίσκη. Έπρεπε να περιμένουν να συνέλθ' η. Κι' αυτή θά τους τά εξηγούσε όλα.

Όσο νά ρθ' ο γιατρός, ο άρχων Φίλιππος διατάζει να περιποιηθούν τους τραυματίες στρατιώτες και δούλους του, να σωριάσουν τά πτώματα των ληστών σε μία άκρη της αούλης και να τά σκεπάσουν ώσπου να τά περαλάβουν το πρωί και να τά ρίξουν σ' ένα κοινό τάφο ή τροφή στα θηρία.

Ένας από τους ληστές ε'νε ακόμα ζωντανός και βογγάει φοιικά στη μέση της αούλης. Οι δούλοι όμως ά- διαφορούν. Τον ρίχνουν κι' αυτόν μαζί με τά πτώματα κι' ετοιμάζονται να πλύνουν τά χέρια τους από τό αίμα.

Μά μένει ένα πτώμα ακόμα. Είναι το πτώμα του ληστού που έ- τοιμάζονταν να σκοτώσει την Εύγενία. Οι δούλοι σκύβουν να τον σηκώσουν και μένουν κατάπληκτοι. Στο φώς των δαδών βλέπουν κάτι που τους σαστίζει...

Στο στήθος του ληστού είναι μπηγμένο ένα άτσάλινο βέλος.

Ποιάς έριξε τό βέλος αυτό; Ποιάς έσωσε την άρχοντοπούλα; Κανένας απ' αυτούς δεν χρησιμοποίησε, δεν έχει τέτοια βέλη στη φαρέτρα του.

Αναφέρουν τό γεγονός στον κύριο τους. "Ο άρχων Φίλιππος κατεβαίνει κι' εξετάζει μόνος του τό βέλος. Είναι άληθεια μυστήριο. Κάποιος τρίτος έ-

λαβε μέρος στη συμπλοκή. Μά ποιάς είναι αυτός;

Στό μεταξύ αυτό έφτασε κι' ο γιατρός. Έπρεξε κοντά στη νέα, έλυσε την πληγή της, την έπλυνε και την ξανάθεσε με προσοχή.

Δεν είναι τίποτε σοβαρό, είπε στον άρχοντα Φίλιππο. Δώστε στη θυγατέρα σας να πih λίγο παληό κρασί και θά συνέλθ' άμέσως.

Μιά υπηρέτρια έφερε τό κρασί σ' ένα χρυσό ποτήρι. Άνοιξαν τό στόμα της Εύγενίας και την έπότησαν.

Πέρασαν λίγες στιγμές κι' εξαφνα ή νέα άνοιξε τά μάτια της και κύ- ταξε γύρω της.

Αντίκρυσε τους γονείς της και τό πρόσωπό της φωτίστηκε από χαρά.

Τί ευτυχία!... "Ολοι οί δικοί της ζούσαν. "Ο κίν- δυνός είχε περάσει...

Ο άρχων Φίλιππος κάθισε πλάι στην κόρη του, πήρε τό λεπτό της χέρι ανάμεσα στα δικά του και τη ρώτησε:

— Παιδί μου, διηγήσου μας, πώς βρέθηκες έξω από τό σπίτι; Σ' έλυ- σες τον "Ηραίοτο;

Η Εύγενία έμεινε για μία στιγμή διστακτική.

Τί μπορούσε να πih; Μπορούσε να όμολογήσει την πράξ;

Της.

Σ' άλλη περίπτωση θά την υποψιά- ζονταν. Τώρα όμως στην κατάσταση που ήταν, όλα φαινότανσαν φυσικά. Ήταν ζαλισμένη ίσως από την πληγή της. Δεν είχε συνέλθει από τον τρόμο της...

Γι' αυτό ο πατέρας της την χεί- δεψε και της έπ'ε:

— Σ' έκουράζω, κόρη μου;

— Όχι, πατέρα, άπάντησε ή Εύ- γενία, ή όποια είχε έν τω μεταξύ σκεφθή τί έπρεπε να πih. Άφησέ με μόνον να συγκεντρώσω τις σκέψεις μου... Λοιπόν ναι, τώρα θυμούνται...

"Ακουσα θόρυβο στην αούλη. Ήμουν ξυπνήτη και τρέμαξα. Κατάλαβα ά- μέσως πως πρόκειται να μάς συμβή κάποιο κακό. Σηκώθηκα, βγήκα στον κήπο από την μικρή πόρτα του γυ- ναικωνίου κι' έλυσα τον "Ηραίοτο.

Είχε γίνει κατακόκκινη καθώς διηγόταν τά φέμματα αυτά. Μά ο Θεός θά την συγχωρούσε...

Ο πατέρας της δεν την άφησε να συνεχίσει. Την άγκάλιασε και τη φί- λησε με στοργή. Η μητέρα της έ- κλαιγε απ' τη συγκίνησή της...

(Ακολουθεί).

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΕΝΑΣ ΠΥΡΟΒΟΛΙΣΜΟΣ...

ΤΟΥ ALBERT MUNDEL

ΙΣΟΕΛΛΗΔΩΜΕΝΗ ή κυρία ντε Μωρανζέ σ' ένα Γιαπωνέζικο ντιό- νι διέκοψε την κουβέντα που είχε άρχισει με τό δούκα Σαβίλ ντε Μόντ, βλέποντας ένα ζευγάρι που διέσχισε με σιγανό βήμα τη σέρα.

— Πάντα έρωτευμένος με τη γυ- ναίκα του αυτός ο αγαπητός ντε Μπρατιανκούρ! Είπε ή νέα γυναίκα, χαμογελώντας χαριτωμένα.

— Δεν την άφινει ούτε βήμα! ά- πάντησε ο δούξ στον ίδιο ειρωνικό τό- νο. Πόσον χαίρο είμε παντρεμένοι;

— Μά θά έχουν περάσει από τό γάμο τους τέσσερα χρόνια!...

— Μπα! Μπα! Σαν πολύ έκράτη- σε ο μήνας του μέλιτος για...

— Ναί! είπε ή νέα γυναίκα. Είμε εύτυχισμένοι... Μπορούν να δοξάζουν τη θεά Τύχη.

Ο δούξ, με ύφος ξαφνιασμένο κύ- ταξε την ώραία συντρόφισά του.

— Γιατί με κυττάζετε έτσι; τον ρώτησε εκείνη γελάοντας δυνατά. Δεν ξέρετε λοιπόν την ιστορία τους;

— Όχι! Έχουν λοιπόν και ιστο- ρία;...

— Μπα! Μπα! Μήπως ήλθατε από την έπαρχία;... Τί Παριζιάνος είστε σεις που δεν ξέρετε τί γίνεται γύρω σας;... Έχετε πάει ποτέ στο μέγαρό τους;

— Ναί, ήμουν στον τελευταίο χορό που έδωσε ή κόμισσα Μπρατιανκούρ.

— Εί! Λοιπόν δεν είδατε τό τουφέ- κι της; Δεν σ' άδεισε ο σύζυγός της τό τουφέκι της;

— Ποιό τουφέκι;

— Την «πηγή» της ευτυχίας της!

— Όχι, μά την πίστι μου! άπάν- τησε ο δούξ.

— Τότε, να σ' άς την διηγηθώ γι' νά την μάτετε και σεις... Άκούστε λοιπόν...

Και ή κυρία ντε Μωρανζέ, ξεπλώ- νοντας ακόμα με περισσότερη άνεσι στο ντιόνι της, άρχισε να διηγείται:

— Η μαρκησία ντε Πουανβίλ είχε πεθάνει, άφροντας, όπως θά θυμάσθε, όλη την περιουσία της, στον άνεψιό της τον κόμητα ντε Μπρατιανκούρ.

Η περιουσία αυτή άπετελείτο απ' τίτλους και κτήματα, τό πλουσιότερο δέ από τά κτήματα αυτά ήταν ένας πύργος στην Τουαίνη.

Ο κόμης, χρησιμοποιώντας τό πέν-θος του ως πρόσχημα, άποτραβήχτη- κε τότε από την κοσμική κίνηση και άπεσώθη στον πύργο της Τουαίνης.

Έπειτα από λίγα λεπτά, καθώς ή ρομάντσα που τραγουδούσε είχε τε- λειώσει, πειά ή νεαρή κοιάς σηκώ-θηκε από τό πιάνο και πλησίασε στο παρλόου.

— Ως τώρα ο κόμης έδλεπε μονά- τις πλάτες της και δεν έδλεπε την ώρα νά δη και τό πρόσωπό της... Μά ένα κλαδί, ένα πυκνόφυλλο κλαδί,

ένα πύργο, κρυμμένο σ' ένα σάβαν-τρο. Συγχρόνως μία χρυσάλευνη και δροσερή γυναικεία φωνή χτυπούσε στ' αυτιά του... Άφουγκράστηκε κι' έ- μεινε καταροητευμένος.

Μά αν τό μουσικό του αίσθημα εί-χε ικανοποιηθή με την ώραία αυτή φωνή, ή περιέργειά του είχε μείνει άνικανοποίητη. Τό ν' άκούη δεν του έφτανε πειά... Ηθέλε και νά δη...

Γι' αυτό, πηδώντας ένα φοιήτη, άρχισε νά βαδίζει κατ' ευθείαν προς τη διεύθυνση της φωνής, ή όποια έ- βγαίνει από ένα άνοιχτό παρλόου του πύργου...

Μά ο πύργος ήταν χτισμένος σ' έ-να μικρό γήλοφο και τού ήταν έτσι: άδύνατο νά δη την άγνωστη του τρα-γουδούσα, ή όποια, χωρίς άλλο, έπρε-πε να ε'νε γοητευτική, αφού είχε μία τόσο υπέροχη φωνή.

Έξαφνα ο κόμης χτύπησε τό υέ-τωπό του.

— Τί ζωό που είμαι! ψιθύρισε.

Και ή νέα γυναίκα, καθώς ο κόμης κατέβαλε μία μεγαλύτερη ακόμα προσπάθεια, τό κλαδί έσπασε, κάνον-τας ένα δυνατό τρίξιμο... Και συγ- χρόνως δυό τρία άγλάδια έπεσαν κά-τω στη γη...

Η καρδιά του κόμης ήταν έτσι-μη νά σπάσει...

Όλος αυτός ο θόρυβος άκούστηκε από τη νέα κόρη, ή όποια άμέσως σήκωσε τό κεφάλι της και κύταξε

την ώραία συντρόφισά του.

— Γιατί με κυττάζετε έτσι; τον ρώτησε εκείνη γελάοντας δυνατά. Δεν ξέρετε λοιπόν την ιστορία τους;

— Όχι! Έχουν λοιπόν και ιστο- ρία;...

— Μπα! Μπα! Μήπως ήλθατε από την έπαρχία;... Τί Παριζιάνος είστε σεις που δεν ξέρετε τί γίνεται γύρω σας;... Έχετε πάει ποτέ στο μέγαρό τους;

— Ναί, ήμουν στον τελευταίο χορό που έδωσε ή κόμισσα Μπρατιανκούρ.

— Εί! Λοιπόν δεν είδατε τό τουφέ- κι της; Δεν σ' άδεισε ο σύζυγός της τό τουφέκι της;

— Ποιό τουφέκι;

— Την «πηγή» της ευτυχίας της!

— Όχι, μά την πίστι μου! άπάν- τησε ο δούξ.

— Τότε, να σ' άς την διηγηθώ γι' νά την μάτετε και σεις... Άκούστε λοιπόν...

Και ή κυρία ντε Μωρανζέ, ξεπλώ- νοντας ακόμα με περισσότερη άνεσι στο ντιόνι της, άρχισε να διηγείται:

— Η μαρκησία ντε Πουανβίλ είχε πεθάνει, άφροντας, όπως θά θυμάσθε, όλη την περιουσία της, στον άνεψιό της τον κόμητα ντε Μπρατιανκούρ.

Η περιουσία αυτή άπετελείτο απ' τίτλους και κτήματα, τό πλουσιότερο δέ από τά κτήματα αυτά ήταν ένας πύργος στην Τουαίνη.

Ο κόμης, χρησιμοποιώντας τό πέν-θος του ως πρόσχημα, άποτραβήχτη- κε τότε από την κοσμική κίνηση και άπεσώθη στον πύργο της Τουαίνης.

Έπειτα από λίγα λεπτά, καθώς ή ρομάντσα που τραγουδούσε είχε τε- λειώσει, πειά ή νεαρή κοιάς σηκώ-θηκε από τό πιάνο και πλησίασε στο παρλόου.

— Ως τώρα ο κόμης έδλεπε μονά- τις πλάτες της και δεν έδλεπε την ώρα νά δη και τό πρόσωπό της... Μά ένα κλαδί, ένα πυκνόφυλλο κλαδί,

ένα πύργο, κρυμμένο σ' ένα σάβαν-τρο. Συγχρόνως μία χρυσάλευνη και δροσερή γυναικεία φωνή χτυπούσε στ' αυτιά του... Άφουγκράστηκε κι' έ- μεινε καταροητευμένος.

Μά αν τό μουσικό του αίσθημα εί-χε ικανοποιηθή με την ώραία αυτή φωνή, ή περιέργειά του είχε μείνει άνικανοποίητη. Τό ν' άκούη δεν του έφτανε πειά... Ηθέλε και νά δη...

Γι' αυτό, πηδώντας ένα φοιήτη, άρχισε νά βαδίζει κατ' ευθείαν προς τη διεύθυνση της φωνής, ή όποια έ- βγαίνει από ένα άνοιχτό παρλόου του πύργου...

Μά ο πύργος ήταν χτισμένος σ' έ-να μικρό γήλοφο και τού ήταν έτσι: άδύνατο νά δη την άγνωστη του τρα-γουδούσα, ή όποια, χωρίς άλλο, έπρε-πε να ε'νε γοητευτική, αφού είχε μία τόσο υπέροχη φωνή.

Έξαφνα ο κόμης χτύπησε τό υέ-τωπό του.

— Τί ζωό που είμαι! ψιθύρισε.

Και ή νέα γυναίκα, καθώς ο κόμης κατέβαλε μία μεγαλύτερη ακόμα προσπάθεια, τό κλαδί έσπασε, κάνον-τας ένα δυνατό τρίξιμο... Και συγ- χρόνως δυό τρία άγλάδια έπεσαν κά-τω στη γη...

Η καρδιά του κόμης ήταν έτσι-μη νά σπάσει...

Όλος αυτός ο θόρυβος άκούστηκε από τη νέα κόρη, ή όποια άμέσως σήκωσε τό κεφάλι της και κύταξε

την ώραία συντρόφισά του.

— Γιατί με κυττάζετε έτσι; τον ρώτησε εκείνη γελάοντας δυνατά. Δεν ξέρετε λοιπόν την ιστορία τους;

— Όχι! Έχουν λοιπόν και ιστο- ρία;...

— Μπα! Μπα! Μήπως ήλθατε από την έπαρχία;... Τί Παριζιάνος είστε σεις που δεν ξέρετε τί γίνεται γύρω σας;... Έχετε πάει ποτέ στο μέγαρό τους;

— Ναί, ήμουν στον τελευταίο χορό που έδωσε ή κόμισσα Μπρατιανκούρ.

— Εί! Λοιπόν δεν είδατε τό τουφέ- κι της; Δεν σ' άδεισε ο σύζυγός της τό τουφέκι της;

— Ποιό τουφέκι;

— Την «πηγή» της ευτυχίας της!

— Όχι, μά την πίστι μου! άπάν- τησε ο δούξ.

— Τότε, να σ' άς την διηγηθώ γι' νά την μάτετε και σεις... Άκούστε λοιπόν...

Και ή κυρία ντε Μωρανζέ, ξεπλώ- νοντας ακόμα με περισσότερη άνεσι στο ντιόνι της, άρχισε να διηγείται:

— Η μαρκησία ντε Πουανβίλ είχε πεθάνει, άφροντας, όπως θά θυμάσθε, όλη την περιουσία της, στον άνεψιό της τον κόμητα ντε Μπρατιανκούρ.

Η περιουσία αυτή άπετελείτο απ' τίτλους και κτήματα, τό πλουσιότερο δέ από τά κτήματα αυτά ήταν ένας πύργος στην Τουαίνη.

Ο κόμης, χρησιμοποιώντας τό πέν-θος του ως πρόσχημα, άποτραβήχτη- κε τότε από την κοσμική κίνηση και άπεσώθη στον πύργο της Τουαίνης.

Έπειτα από λίγα λεπτά, καθώς ή ρομάντσα που τραγουδούσε είχε τε- λειώσει, πειά ή νεαρή κοιάς σηκώ-θηκε από τό πιάνο και πλησίασε στο παρλόου.

— Ως τώρα ο κόμης έδλεπε μονά- τις πλάτες της και δεν έδλεπε την ώρα νά δη και τό πρόσωπό της... Μά ένα κλαδί, ένα πυκνόφυλλο κλαδί,

ένα πύργο, κρυμμένο σ' ένα σάβαν-τρο. Συγχρόνως μία χρυσάλευνη και δροσερή γυναικεία φωνή χτυπούσε στ' αυτιά του... Άφουγκράστηκε κι' έ- μεινε καταροητευμένος.

Μά αν τό μουσικό του αίσθημα εί-χε ικανοποιηθή με την ώραία αυτή φωνή, ή περιέργειά του είχε μείνει άνικανοποίητη. Τό ν' άκούη δεν του έφτανε πειά... Ηθέλε και νά δη...

Γι' αυτό, πηδώντας ένα φοιήτη, άρχισε νά βαδίζει κατ' ευθείαν προς τη διεύθυνση της φωνής, ή όποια έ- βγαίνει από ένα άνοιχτό παρλόου του πύργου...

Μά ο πύργος ήταν χτισμένος σ' έ-να μικρό γήλοφο και τού ήταν έτσι: άδύνατο νά δη την άγνωστη του τρα-γουδούσα, ή όποια, χωρίς άλλο, έπρε-πε να ε'νε γοητευτική, αφού είχε μία τόσο υπέροχη φωνή.

Έξαφνα ο κόμης χτύπησε τό υέ-τωπό του.

— Τί ζωό που είμαι! ψιθύρισε.

Και ή νέα γυναίκα, καθώς ο κόμης κατέβαλε μία μεγαλύτερη ακόμα προσπάθεια, τό κλαδί έσπασε, κάνον-τας ένα δυνατό τρίξιμο... Και συγ- χρόνως δυό τρία άγλάδια έπεσαν κά-τω στη γη...

Η καρδιά του κόμης ήταν έτσι-μη νά σπάσει...

Όλος αυτός ο θόρυβος άκούστηκε από τη νέα κόρη, ή όποια άμέσως σήκωσε τό κεφάλι της και κύταξε

την ώραία συντρόφισά του.

— Γιατί με κυττάζετε έτσι; τον ρώτησε εκείνη γελάοντας δυνατά. Δεν ξέρετε λοιπόν την ιστορία τους;

— Όχι! Έχουν λοιπόν και ιστο- ρία;...

— Μπα! Μπα! Μήπως ήλθατε από την έπαρχία;... Τί Παριζιάνος είστε σεις που δεν ξέρετε τί γίνεται γύρω σας;... Έχετε πάει ποτέ στο μέγαρό τους;

— Ναί, ήμουν στον τελευταίο χορό που έδωσε ή κόμισσα Μπρατιανκούρ.

— Εί! Λοιπόν δεν είδατε τό τουφέ- κι της; Δεν σ' άδεισε ο σύζυγός της τό τουφέκι της;

— Ποιό τουφέκι;

— Την «πηγή» της ευτυχίας της!

— Όχι, μά την πίστι μου! άπάν- τησε ο δούξ.

— Τότε, να σ' άς την διηγηθώ γι' νά την μάτετε και σεις... Άκούστε λοιπόν...

Και ή κυρία ντε Μωρανζέ, ξεπλώ- νοντας ακόμα με περισσότερη άνεσι στο ντιόνι της, άρχισε να διηγείται:

— Η μαρκησία ντε Πουανβίλ είχε πεθάνει, άφροντας, όπως θά θυμάσθε, όλη την περιουσία της, στον άνεψιό της τον κόμητα ντε Μπρατιανκούρ.

Η περιουσία αυτή άπετελείτο απ' τίτλους και κτήματα, τό πλουσιότερο δέ από τά κτήματα αυτά ήταν ένας πύργος στην Τουαίνη.

Ο κόμης, χρησιμοποιώντας τό πέν-θος του ως πρόσχημα, άποτραβήχτη- κε τότε από την κοσμική κίνηση και άπεσώθη στον πύργο της Τουαίνης.

Έπειτα από λίγα λεπτά, καθώς ή ρομάντσα που τραγουδούσε είχε τε- λειώσει, πειά ή νεαρή κοιάς σηκώ-θηκε από τό πιάνο και πλησίασε στο παρλόου.

— Ως τώρα ο κόμης έδλεπε μονά- τις πλάτες της και δεν έδλεπε την ώρα νά δη και τό πρόσωπό της... Μά ένα κλαδί, ένα πυκνόφυλλο κλαδί,

ένα πύργο, κρυμμένο σ' ένα σάβαν-τρο. Συγχρόνως μία χρυσάλευνη και δροσερή γυναικεία φωνή χτυπούσε στ' αυτιά του... Άφουγκράστηκε κι' έ- μεινε καταροητευμένος.

Μά αν τό μουσικό του αίσθημα εί-χε ικανοποιηθή με την ώραία αυτή φωνή, ή περιέργειά του είχε μείνει άνικανοποίητη. Τό ν' άκούη δεν του έφτανε πειά... Ηθέλε και νά δη...

Γι' αυτό, πηδώντας ένα φοιήτη, άρχισε νά βαδίζει κατ' ευθείαν προς τη διεύθυνση της φωνής, ή όποια έ- βγαίνει από ένα άνοιχτό παρλόου του πύργου...

Μά ο πύργος ήταν χτισμένος σ' έ-να μικρό γήλοφο και τού ήταν έτσι: άδύνατο νά δη την άγνωστη του τρα-γουδούσα, ή όποια, χωρίς άλλο, έπρε-πε να ε'νε γοητευτική, αφού είχε μία τόσο υπέροχη φωνή.

Έξαφνα ο κόμης χτύπησε τό υέ-τωπό του.

— Τί ζωό που είμαι! ψιθύρισε.

Και ή νέα γυναίκα, καθώς ο κόμης κατέβαλε μία μεγαλύτερη ακόμα προσπάθεια, τό κλαδί έσπασε, κάνον-τας ένα δυνατό τρίξιμο... Και συγ- χρόνως δυό τρία άγλάδια έπεσαν κά-τω στη γη...

Η καρδιά του κόμης ήταν έτσι-μη νά σπάσει...

Όλος αυτός ο θόρυβος άκούστηκε από τη νέα κόρη, ή όποια άμέσως σήκωσε τό κεφάλι της και κύταξε

την ώραία συντρόφισά του.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΟΙ ΠΕΡΙΦΗΜΟΤΕΡΟΙ
ΠΑΠΑΓΑΛΟΙ

Ο «φίττακιανός», μία τρομερή αρρώστια. Οι παπαγάλοι στις υποδοχές των Ρωμαίων αυτοκρατόρων. «Ζήτω ο Καίσαρ! Ζήτω ο Αυγούστος!» Οι Ισπανοί στη Νότιο Αμερική. Πώς έσώθηκαν οι ιθαγενείς του Γιουρμακίου. Ένας μεγάλος ποιητής βιογράφος ενός παπαγάλου! Ο παπαγάλος του βασιλέως της Αγγλίας. Πώς τον έσωσε ένας βαρκάρης. Η εθνολογία και οι παπαγάλοι κτλ. κτλ.

Ο παπαγάλος του βασιλέως της Αγγλίας. Πώς τον έσωσε ένας βαρκάρης. Η εθνολογία και οι παπαγάλοι κτλ. κτλ.

Όπως διόλου ξαφνικά, ο παπαγάλος έγινε το πουλί που απασχολεί σήμερα ολόκληρη σχεδόν την Ευρώπη. Και αυτό, εξ αιτίας της μυστηριώδους ασθένειας που μεταδίδει στους ανθρώπους, του «φίττακιανού» ή της «φίττακιανωσης», όπως την ονόμασαν οι επιστήμονες, χωρίς όμως και να μπορούν να την εξηγήσουν ακόμα.

Πρό ολίγων ακόμα ετών η ασθένεια αυτή ήταν εντελώς άγνωστη και ο παπαγάλος δεν θεωρείτο καθόλου, όπως τώρα, ως επικίνδυνος πουλί. Από τα αρχαιότερα μάλιστα χρόνια ήταν εξαιρετικά αγαπητός στους ανθρώπους με την ιδιότητα που έχει να απομιμείται τη φωνή τους και να προσφέρει λέξεις και φράσεις ακόμα ολόκληρες. Υπήρξε μάλιστα εποχή που οι άνθρωποι πίστευαν ότι ο παπαγάλος δεν απεστήθηζε απλώς λέξεις και φράσεις, των οποίων την έννοια δεν καταλάβαινε, αλλά, αντιθέτως, καταλάβαινε μέχρις ενός σημείου τι έλεγε. Έννοείται όμως ότι αυτή η απλοϊκή θεωρία δεν κράτησε πολύ.

Ωστόσο, αυτό δεν σημαίνει ότι ο παπαγάλος έπαυσε ποτέ να είναι ένα εξαιρετικά ενδιαφέρον πουλί. Έπαιξε μάλιστα και κάποιο ρόλο στην Ιστορία, όπως θα ίδουμε παρακάτω. Μερικά μάλιστα από τα πολύχρωμα αυτά πουλιά παρέμειναν διάσημα και ιστορικά.

Και πρώτα-πρώτα, για ν' αρχίσουμε από τους παλαιούς Ρωμαίους, θα είναι ίσως γνωστόν στους αναγνώστες μας ότι αυτοί χρησιμοποιούσαν τους παπαγάλους για να ικανοποιήσουν την απεριόριστη μεγαλαυχία των αυτοκρατόρων τους. Έτσι, όταν ένας Ρωμαίος αυτοκράτορας γύριζε στη Ρώμη από καμμία εκστρατεία του, οι Ρωμαίοι, για να του κάνουν ακόμα θριαμβευτικότερη την υποδοχή του, δεν περιορίζοντο μονάχα στην έλευσή τους. Μάζευαν χιλιάδες παπαγάλους, τους οποίους τοποθετούσαν κατά μήκος του δρόμου, απ' τον οποίο θα περνούσε ο θριαμβευτής αυτοκράτορας και, έτσι, όταν το θριαμβευτικό όχημα του Καίσαρος πρόβαλε στην άκρη του δρόμου, οι απειροβίβητοι εκείνοι γυμνασμένοι παπαγάλοι άρχιζαν να φωνάζουν αδιάκοπα:

— Ζήτω ο Αυτοκράτορ!... Ζήτω ο Αυγούστος!...

Περιφημες είχε στην Ιστορία η χήνες του Καπιτωλίου, που έσωσαν κάποτε τη Ρώμη. Κάτι ανάλογο αναφέρεται και για τους παπαγάλους, με τους Ισπανούς, στα 1509. Οι Ισπανοί, κατά τις περιφημες κατακτητικές εκστρατείες τους στη Νότιο Αμερική, έτοιμαζόντουσαν κάποτε να επιτεθούν τη νύχτα απρόσπαρα ε-ναντίον του καταυλισμού των ιθαγενών του Γιουρμακίου, οι οποίοι και μόνον τους ανόητοι. Τό σκοτάδι ήταν πυκνό και τους βοηθούσε θυμάρ-γλιος, ο Γόλδαμιν, έγραψε την ιστορία αυτού του παπαγάλου, σαν να έ-πρόκειτο για κανένα μεγάλο πρόσωπο! Ο ποιητής στην ιστορία του αυτό διηγείται μεταξύ των άλλων και το εξής ωραίο ανέκδοτο για τον παπαγάλο του βασιλέως.

Το ανάκτορο του Ερρίκου Ζ' ήταν στην όχθη του Ταμέσως. Α-κριβώς πλάι στο παράθυρο του ανακτόρου, που έβλεπε προς τον μεγάλο ποταμό, ήταν η συνθηματική θύρα του παπαγάλου. Έτσι, όταν το παράθυρο ήταν ανοιχτό, ο βασιλικός παπαγάλος άκουγε τις διάφορες αναφωνήσεις των βαρκάρηδων και τις απο-στέλλει.

Συνέβη λοιπόν κάποτε, ενώ το παράθυρο ήταν ανοιχτό και ο παπαγάλος του βασιλέως της Αγγλίας στεκόταν κατά τη συνήθειά του στα κάγκελα, να χάσει την ισορροπία του και να πέσει στον ποταμό. Την ώρα εκείνη κάποιος γέρος βαρκάρης βρισκόταν εκεί κοντά με τη βάρκα του. Ο βαρκάρης δεν είδε τον παπαγάλο που έπεφτε, άκουσε όμως μία βραχνή κραυγή που έμοιαζε με φωνή ανθρώπου, ο οποίος παλεύει απεναντιομένη με το θάνατο:

— Βοήθεια! Βοήθεια! επανέλαμ-νε η φωνή. Βάρκα! Βοήθεια!...

Ο γέρος βαρκάρης άρχισε τότε να κοπιηλάτη γρήγορα προς το μέρος όπου άκουγαν ή απελευθεμένη αυτή κραυγή. Φαντάζεστε τώρα ποιά ήταν η κατάληξη της του όταν πλησιάζοντας, είδε, αντί για άνθρωπο που κινδύνευε να πνιγεί, έναν παπαγάλο που έπλεε επάνω στα νερά και εξακολουθούσε να φωνάζει:

— Βάρκα! Βοήθεια!...

καμιά συνείδηση κινδύνου όταν φώναζε «Βοήθεια», αφού ήξερε και κο-λυμπούσε θυμάργλιος. Μά, κατά μία αλλόκοτη σύμπτωση, θά έτυχε τη στιγμή εκείνη να θυμηθεί τις κραυγές κανονός ανθρώπου, που θά είχε πέσει κάποτε στο νερό και θά κινδύνευε να πνιγεί. Τις λέξεις εκείνες τις είχε αποστηθίσει κοντά σε τόσες άλλες, και τις επανέλαβε και τότε εντελώς τυχαία, χωρίς να έχει καμ-μιά συνείδηση του τι έλεγε!

Η εθνολογία, η επιστήμη δηλαδή που μελετά την εξέλιξη των διαφόρων λαών του κόσμου, οφείλει ιδιαίτερα εύγνωμοσύνη σ' έναν άλλο παπαγά-λο, ο οποίος έμεινε επίσης ιστορικός. Άκούστε περί τίνος πρόκειται: Οι Ατούραι, ήταν μία μεγάλη ιθαγενής φυλή, που κατοικούσε κοντά στις ό-χθες του Ορενόκου, στη Νότιο Αμε-ρική. Είχαν αναπτύξει μόνοι τους ά-ναιμας στις άλλες φυλές της ηπεί-ρου των, έναν σημαντικό πολιτισμό, του οποίου η μελέτη οδηγεί σήμερα σε σημαντικά επιστημονικά συμπερά-σματα τους εθνολόγους. Μά στα 1770, η φυλή αυτή καταστροφώθηκε και εξοντώθηκε από μία άλλη άγρια φυλή, τους Καρίβιας.

Κατήντησε λοιπόν από βλή εκείνη τη μεγάλη φυλή να μη μείνει παιδί ούτε ένας άνθρωπος, που να διασώ-σει τα εθνομνηστικά της. Μονάχα ένας παπαγάλος, που ζούσε στις κα-τακρήνησες των Ατούρων, και που είχε αποστηθίσει, φυσικά, πολλές λέ-ξεις και φράσεις από τη γλώσσα τους, μετέδωσε στους εθνολόγους τα πολύ-τιμα αυτά στοιχεία, που τους ήταν τόσο χρήσιμα στις επιστημονικές τους μελέτες!

Αν όμως ο παπαγάλος αυτός κα-τέχευε τον πολιτισμό μιας ολόκληρης φυλής, που είχε εξαφανισθεί, υπάγει σήμερα ένας άλλος παπαγάλος στην Ισπανία, ο οποίος φαίνεται να κρατά ένα μυστικό, που προσπαθεί να δια-λευκάνει τώρα ένας ιστορικός της Μαδρίτης. Ο ιστορικός αυτός, ένας ευπατριώτης που λέγεται Μάριο Κανα-δάρο, έχει έναν παπαγάλο ηλικίας 130 ετών, τον οποίο είχε άλλος μία διάσημη Ισπανίδα χορεύτρια, η Μπε-νίτα Αρλέτι. Η χορεύτρια αυτή βρόδηκε μία μέρα, πριν από 118 χρό-νια νεκρή, στο Ρίο Τανέρο. Είχε πε-θάνει κατά μυστηριώδη τρόπο και ο θάνατός της παρέμεινε αίνιγμα για πάντα. Τελουαία όμως, ο Μάριο Καναδάρο άκουσε τον γηραιό παπα-γάλο να κραυγάζει έτσι:

— Βοήθεια! Βοήθεια! Μάχ Μπερέ!...

Ο Μάχ Μπερέ αυτός είχε γνωστόν πως ήταν ο επιστήμιος φίλος της ω-ραίας χορεύτριας που την ακολουθούσε παντού. Μά τα λόγια αυτά του παπα-γάλου έχουν καμμία σχέση με τον τρα-γικό θάνατό της; Μήπως αυτά φώ-ναζε τη στιγμή του κινδύνου η Μπε-νίτα Αρλέτι; Και τότε, ποιά ρόλο έπαιξε στην υπόθεση αυτή η Μάχ Μπερέ; Τον καλούσε σε βοήθεια η φίλη του, ή μήπως αυτός ήταν ο δο-λοφόνος; Αυτό είναι το τραγικό μυσ-τικό που κρύβει ο γηραιός παπαγά-λος και το οποίο προσπαθεί να δια-λευκάνει τώρα ο Ισπανός ιστοριο-δίφης.

Η ΠΕΡΙΦΗΜΟΤΕΡΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

ΕΝΑΣ ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΣΤΟ 18^{ΟΝ} ΑΙΩΝΑ

Οι σύντροφοι του εξερευνητού Βουγκαινίλ. Ο ιδιόρρυθμος βοτανολόγος Κόμμερσον. Μία αλλόκοτη διαθήκη. Η υπηρέτρια που ήταν άντρας!... Η άκατακτοίς του πληρώματος. Έξωφρενικές περιπέτειες της Μπαρέ. «Αγιέν! Αγιέν!...» Η περιεργή εξομολόγησης της Μπαρέ. Μία γυναίκα που μίσησε το φύλο της. Ένα περιεργό φυτό, η «Μπαρέτσια» κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΦΗΓΗΘΗΚΑΜΕ στο προηγούμενο φύλλο πως ο Γάλ-λος θαλασσοπόρος Βουγκαινίλ ανέ-λαβε να εκτελέσει, κατ' εντολήν του βασιλέως της Γαλ-λίας, ο οποίος ήθελε να ε-κτελέσει, η νέα αυτή, όπως και ο κύ-ριος της, έπαθε ναυτία και περνού-σε τις νύχτες στην καμπίνα του για να τον περιποιείται, πράγμα που φά-νηκε κάπως περίεργο στους ναύτες.

Ένας μήνας περίπου είχε περάσει, και έβγαζε η ηούλια που επικρατού-σε στον «Αστέρ» ταραχίχκε από πολλή έρταση στην Ταύτη, η οποία εί-χε βάρος του μεγάλωσαν ακόμα πε-ρισσότερο και η αποκαλύψει δεν άρ-χισε να γίνι. Την αρχή την έκανε ένας μικρός άγιος, τον οποίο ο Βου-γκαινίλ πήρε κατόπιν μαζί του και για τον οποίο θα ασχοληθούμε ιδιαί-τέρως παρακάτω. Αυτός, όταν είδε μία μέρα μόνο πίσω από μία συστάδα δέντρων τον υπηρέτη του βοτανολό-γου, άρχισε να φωνάζει:

— Παριανώ το δημιουργό της ο-πάξεσός μου να ξαναπαρή κοντά του το πιο ευγενικό μέρος του έρω μου, την ψυχή μου, την οποία εδδόχες να ζωονομήσει με μία πνοή αθανά-σιος. Όσο για το άλλο, το φθαρέ σώ-μα, θέλω να το αποδώσουν στα στοι-χεία, από τα οποία είνε καινούμενο, να το θάβουν στη γη ή να το πετά-ξουν στη θάλασσα, με φέρετρο ή και χωρίς φέρετρο, μου είνε αδιάφο-ρο...»

Ο περίεργος αυτός βοτανολόγος είχε βρή το μελά του με τους ναύ-τας του καραβιού, οι οποίοι τον πεί-ραζαν αδιάκοπα. Μά και ένα άλλο πράγμα ακόμα τον κρατούσε σε δια-ρκή ταραχή, σ' όλο αυτό το μακρινό ταξίδι, κάτι εξαιρετικά περίεργο, που θα σας το αναφέρουμε αμέσως.

Ο Κόμμερσον είχε πάρει μαζί του στο καράβι μία γυναίκα ντυμένη με ανδρική ενδυμασία, για υπηρέτη του. Κανένας δεν τό ήξερε αυτό. Η πα-ρουσία της κόρης αυτής επάνω στον «Αστέρ» κι' η ύποπτη για το φύλο της που γεννήθηκαν αμέσως, δημιού-ργησαν εύθους εξ αρχής τέτοια αναστά-τωση στο πλήρωμα, ώστε πολλές φο-ρές ο Βουγκαινίλ βρόθηκε σε αλη-θινά δύσκολη θέση! Νά τι λέγει για τη λεπτομέρεια αυτή ένας από τους συντρόφους του τολμηρού θαλασσοπό-ρου, ο γεωγράφος Βιέξ:

«Προφανώς—γράφει—θέλοντας να κάνη ένα... πείραμα, ο βοτανολόγος Κόμμερσον, πήρε μαζί του στο καρά-βι για υπηρέτη του μία μεταμφιεσμέ-νη κόρη, που ήταν, όπως έλεγε, από τη Βουργόννη και λεγόταν Μπαρέ ή Μπαρ ή κάτι τέτοιο. Μόλις όμως ο «Αστέρ» βγήκε από τα νερά της Ελ-λίας, η νέα αυτή, όπως και ο κύ-ριος της, έπαθε ναυτία και περνού-σε τις νύχτες στην καμπίνα του για να τον περιποιείται, πράγμα που φά-νηκε κάπως περίεργο στους ναύτες.

Ένας μήνας περίπου είχε περάσει, και έβγαζε η ηούλια που επικρατού-σε στον «Αστέρ» ταραχίχκε από πολλή έρταση στην Ταύτη, η οποία εί-χε βάρος του μεγάλωσαν ακόμα πε-ρισσότερο και η αποκαλύψει δεν άρ-χισε να γίνι. Την αρχή την έκανε ένας μικρός άγιος, τον οποίο ο Βου-γκαινίλ πήρε κατόπιν μαζί του και για τον οποίο θα ασχοληθούμε ιδιαί-τέρως παρακάτω. Αυτός, όταν είδε μία μέρα μόνο πίσω από μία συστάδα δέντρων τον υπηρέτη του βοτανολό-γου, άρχισε να φωνάζει:

— Παριανώ το δημιουργό της ο-πάξεσός μου να ξαναπαρή κοντά του το πιο ευγενικό μέρος του έρω μου, την ψυχή μου, την οποία εδδόχες να ζωονομήσει με μία πνοή αθανά-σιος. Όσο για το άλλο, το φθαρέ σώ-μα, θέλω να το αποδώσουν στα στοι-χεία, από τα οποία είνε καινούμενο, να το θάβουν στη γη ή να το πετά-ξουν στη θάλασσα, με φέρετρο ή και χωρίς φέρετρο, μου είνε αδιάφο-ρο...»

Ο περίεργος αυτός βοτανολόγος είχε βρή το μελά του με τους ναύ-τας του καραβιού, οι οποίοι τον πεί-ραζαν αδιάκοπα. Μά και ένα άλλο πράγμα ακόμα τον κρατούσε σε δια-ρκή ταραχή, σ' όλο αυτό το μακρινό ταξίδι, κάτι εξαιρετικά περίεργο, που θα σας το αναφέρουμε αμέσως.

Ο Κόμμερσον είχε πάρει μαζί του στο καράβι μία γυναίκα ντυμένη με ανδρική ενδυμασία, για υπηρέτη του. Κανένας δεν τό ήξερε αυτό. Η πα-ρουσία της κόρης αυτής επάνω στον «Αστέρ» κι' η ύποπτη για το φύλο της που γεννήθηκαν αμέσως, δημιού-ργησαν εύθους εξ αρχής τέτοια αναστά-τωση στο πλήρωμα, ώστε πολλές φο-ρές ο Βουγκαινίλ βρόθηκε σε αλη-θινά δύσκολη θέση! Νά τι λέγει για τη λεπτομέρεια αυτή ένας από τους συντρόφους του τολμηρού θαλασσοπό-ρου, ο γεωγράφος Βιέξ:

«Προφανώς—γράφει—θέλοντας να κάνη ένα... πείραμα, ο βοτανολόγος Κόμμερσον, πήρε μαζί του στο καρά-βι για υπηρέτη του μία μεταμφιεσμέ-νη κόρη, που ήταν, όπως έλεγε, από τη Βουργόννη και λεγόταν Μπαρέ ή Μπαρ ή κάτι τέτοιο. Μόλις όμως ο «Αστέρ» βγήκε από τα νερά της Ελ-λίας, η νέα αυτή, όπως και ο κύ-ριος της, έπαθε ναυτία και περνού-σε τις νύχτες στην καμπίνα του για να τον περιποιείται, πράγμα που φά-νηκε κάπως περίεργο στους ναύτες.

Ένας μήνας περίπου είχε περάσει, και έβγαζε η ηούλια που επικρατού-σε στον «Αστέρ» ταραχίχκε από πολλή έρταση στην Ταύτη, η οποία εί-χε βάρος του μεγάλωσαν ακόμα πε-ρισσότερο και η αποκαλύψει δεν άρ-χισε να γίνι. Την αρχή την έκανε ένας μικρός άγιος, τον οποίο ο Βου-γκαινίλ πήρε κατόπιν μαζί του και για τον οποίο θα ασχοληθούμε ιδιαί-τέρως παρακάτω. Αυτός, όταν είδε μία μέρα μόνο πίσω από μία συστάδα δέντρων τον υπηρέτη του βοτανολό-γου, άρχισε να φωνάζει:

— Παριανώ το δημιουργό της ο-πάξεσός μου να ξαναπαρή κοντά του το πιο ευγενικό μέρος του έρω μου, την ψυχή μου, την οποία εδδόχες να ζωονομήσει με μία πνοή αθανά-σιος. Όσο για το άλλο, το φθαρέ σώ-μα, θέλω να το αποδώσουν στα στοι-χεία, από τα οποία είνε καινούμενο, να το θάβουν στη γη ή να το πετά-ξουν στη θάλασσα, με φέρετρο ή και χωρίς φέρετρο, μου είνε αδιάφο-ρο...»

Ο περίεργος αυτός βοτανολόγος είχε βρή το μελά του με τους ναύ-τας του καραβιού, οι οποίοι τον πεί-ραζαν αδιάκοπα. Μά και ένα άλλο πράγμα ακόμα τον κρατούσε σε δια-ρκή ταραχή, σ' όλο αυτό το μακρινό ταξίδι, κάτι εξαιρετικά περίεργο, που θα σας το αναφέρουμε αμέσως.

Ο Κόμμερσον είχε πάρει μαζί του στο καράβι μία γυναίκα ντυμένη με ανδρική ενδυμασία, για υπηρέτη του. Κανένας δεν τό ήξερε αυτό. Η πα-ρουσία της κόρης αυτής επάνω στον «Αστέρ» κι' η ύποπτη για το φύλο της που γεννήθηκαν αμέσως, δημιού-ργησαν εύθους εξ αρχής τέτοια αναστά-τωση στο πλήρωμα, ώστε πολλές φο-ρές ο Βουγκαινίλ βρόθηκε σε αλη-θινά δύσκολη θέση! Νά τι λέγει για τη λεπτομέρεια αυτή ένας από τους συντρόφους του τολμηρού θαλασσοπό-ρου, ο γεωγράφος Βιέξ:

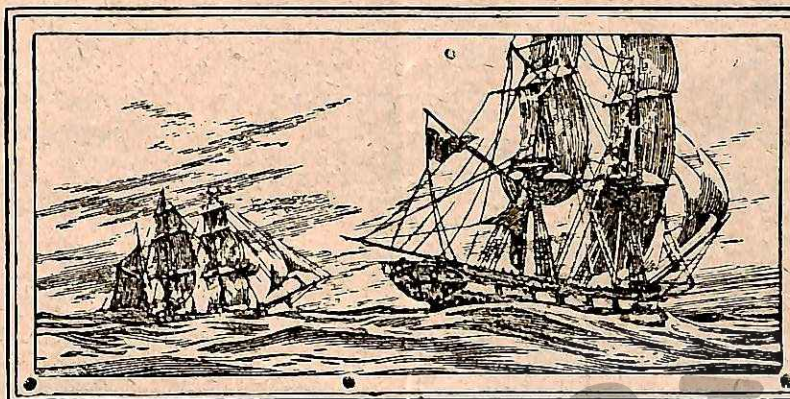
«Προφανώς—γράφει—θέλοντας να κάνη ένα... πείραμα, ο βοτανολόγος Κόμμερσον, πήρε μαζί του στο καρά-βι για υπηρέτη του μία μεταμφιεσμέ-νη κόρη, που ήταν, όπως έλεγε, από τη Βουργόννη και λεγόταν Μπαρέ ή Μπαρ ή κάτι τέτοιο. Μόλις όμως ο «Αστέρ» βγήκε από τα νερά της Ελ-λίας, η νέα αυτή, όπως και ο κύ-ριος της, έπαθε ναυτία και περνού-σε τις νύχτες στην καμπίνα του για να τον περιποιείται, πράγμα που φά-νηκε κάπως περίεργο στους ναύτες.

Ένας μήνας περίπου είχε περάσει, και έβγαζε η ηούλια που επικρατού-σε στον «Αστέρ» ταραχίχκε από πολλή έρταση στην Ταύτη, η οποία εί-χε βάρος του μεγάλωσαν ακόμα πε-ρισσότερο και η αποκαλύψει δεν άρ-χισε να γίνι. Την αρχή την έκανε ένας μικρός άγιος, τον οποίο ο Βου-γκαινίλ πήρε κατόπιν μαζί του και για τον οποίο θα ασχοληθούμε ιδιαί-τέρως παρακάτω. Αυτός, όταν είδε μία μέρα μόνο πίσω από μία συστάδα δέντρων τον υπηρέτη του βοτανολό-γου, άρχισε να φωνάζει:

— Παριανώ το δημιουργό της ο-πάξεσός μου να ξαναπαρή κοντά του το πιο ευγενικό μέρος του έρω μου, την ψυχή μου, την οποία εδδόχες να ζωονομήσει με μία πνοή αθανά-σιος. Όσο για το άλλο, το φθαρέ σώ-μα, θέλω να το αποδώσουν στα στοι-χεία, από τα οποία είνε καινούμενο, να το θάβουν στη γη ή να το πετά-ξουν στη θάλασσα, με φέρετρο ή και χωρίς φέρετρο, μου είνε αδιάφο-ρο...»

Ο περίεργος αυτός βοτανολόγος είχε βρή το μελά του με τους ναύ-τας του καραβιού, οι οποίοι τον πεί-ραζαν αδιάκοπα. Μά και ένα άλλο πράγμα ακόμα τον κρατούσε σε δια-ρκή ταραχή, σ' όλο αυτό το μακρινό ταξίδι, κάτι εξαιρετικά περίεργο, που θα σας το αναφέρουμε αμέσως.

Ο Κόμμερσον είχε πάρει μαζί του στο καράβι μία γυναίκα ντυμένη με ανδρική ενδυμασία, για υπηρέτη του. Κανένας δεν τό ήξερε αυτό. Η πα-ρουσία της κόρης αυτής επάνω στον «Αστέρ» κι' η ύποπτη για το φύλο της που γεννήθηκαν αμέσως, δημιού-ργησαν εύθους εξ αρχής τέτοια αναστά-τωση στο πλήρωμα, ώστε πολλές φο-ρές ο Βουγκαινίλ βρόθηκε σε αλη-θινά δύσκολη θέση! Νά τι λέγει για τη λεπτομέρεια αυτή ένας από τους συντρόφους του τολμηρού θαλασσοπό-ρου, ο γεωγράφος Βιέξ:

ΤΕΤΡΑΣΤΙΚΑ

«Ω! του Έρωτα και της Ψυχής ο (πολυμήτης) μύθος, αυτός με πρωτομύθεσε παιδάκι, (βιβλίο, κι' αυτός και τώρα μάς μεθ' στο ίδιο (βιβλίο) τους δύο. Ποιάς να σου τ'όλες, καρδιά, που (δέρνεις) μου το στήθος. Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

TO TAMA

Η ιστορία που θα σας διηγηθώ, αγαπητοί μου αναγνώστες, είναι μια ανώνυμη της παιδικής μου ηλικίας, μια ανώνυμη βαθειά χαραγμένη μέσα στο μυαλό μου, που δεν μπορώ να την αναπολήσω, χωρίς να θυμηθώ αυτούς που αγαπούσα, οι οποίοι, από καιρό, κοιμούνται τον τελευταίο τους ύπνο μέσα στο μικρό κοιμητήριο, κοντά στην παλιά εκκλησία.

Επειδή ο σ' ένα μικρό χωριό των ακτών της Μάνης. Σήμερα το χωριό αυτό είναι μια τουριστική πόλη, γινώσκω, που οι Παρισιανοί την πλημμυρίζουν κάθε καλοκαίρι. Τότε, δεν ήταν παρά ένας συνοικισμός. Τον αποκαλούσαν μερικές φορές, η εκκλησία, το παρεκκλήσι και ένα σπίτι που μεγάλο από τα άλλα που τότε λεγαν «ο Πύργος».

Οι κάτοικοι, όλοι θαλασσινοί, ψάρευαν με τις βάρκες τους το καλοκαίρι στις ακρογιαλίες. Το χειμώνα πήγαιναν στη Διέπνη και στη Χάδση κι' ευπαρουσίαζαν με μεγάλα καράβια που έκαναν μικρά ταξείδια. Ήσαν, λοιπόν, μια μικρή, όταν τελείωνε η εποχή, ξαναγύριζαν την ίδια μέρα, περνώντας στις γυναίκες τους τα κέρδη της σκληρής τους δουλειάς.

Α! μεγάλη γιορτή γινόταν τότε στο χωριό με το γύρισμα των ψαράδων. Η εκκλησία λειτουργούσε, όπως τις Κυριακές, και ο γέρος εφημέριος ευχαριστούσε το Θεό που του είχε ξαναφέρει όλους τους ενορίες. Το βράδυ άδειαν άδεια ποτήρια κρασί και, με τη γραμμή τους γλωσσοί, οι καλοί αυτοί άνθρωποι διηγούνταν τις περιπέτειες του ταξιδιού τους, τις τοικιμιές, το κρύο, τους κάπους τους και τους κάθε λογής κινδύνους που διέτρεχαν.

Ανάμεσα σ' όλους αυτούς τους ναυτικούς, ήταν ένας για τον οποίο έννοιωθα ξεχωριστή αγάπη. Είχε ταξιδέψει επί χρόνια σε όλες τις θάλασσες και μου άρεσε να τον ακούω να μου διηγείται τα μακρινά του ταξείδια. Τον έλεγαν παράμπα Φίλιππο, αν και ήταν πολύ νέος ακόμα. Η γυναίκα του, η Νανέττα, μια αληθινή Νορμανδή που φορούσε πάντοτε το πατροπαράδοτο άσπρο σκουφάκι, έτρεφε για μένα σπογγή πραγματικής μητέρας. Με αγαπούσε όσο και τα άλλα παιδιά της.

Μια χρονιά—το 1892, μου φαίνεται—το χειμώνα ταξείδι των ναυτικών μας βάστηξε περισσότερο από τις άλλες χρονιές. Στη θάλασσα της Μάνης επικρατούσαν άγριες τοικιμιές με μια απελπιστική επιμονή. Όλες τις ημέρες περιμέναν το γύρισμα των ψαράδων, αλλά η ημέρες περνούσαν χωρίς να τους δουν να κατεβαίνουν το δρόμο που πήγαινε στο χωριό, με το σάκκο τους στον ώμο, τσαντουρώντας και σαλεύοντας στον αέρα τους μάλλινους σκούφους των.

Τέλος, μια Κυριακή, καθώς οι χωρικοί έβγαζαν από την εκκλησία, οι θαλασσινοί φάνηκαν να κατεβαίνουν

από το μεγάλο δρόμο. Μα δεν έτραγουδούσαν. Και, καθώς η γυναίκα, έτρεξαν να τους προσηκώσουν, στήθηκαν άποτα. Από μακριά είδαν πως έλειπε ένας. Μια στιγμή παρακίνησε αγωνία επάκουσθη και η γυναίκα κυτταζόντουσαν με κατάπληξη, σαν να αναρωτιόντουσαν ποιά απ' αυτές είχε γίνει χήρα...

Όσο, οι ναυτές επλησίαζαν. Και κάθε γυναίκα, αναγνωρίζοντας τον άντρα της, ριχνόταν στην αγκαλιά του. Μονάχα, η Νανέττα φαινόταν σαν καρφωμένη στη γη... Ο Φίλιππος της δεν ήταν μαζί με τους άλλους...

Όταν ο δούλος των θαλασσινών έφτασε κοντά της, η Νανέττα ρώτησε

—Ο άντρας μου ξαναγύρισε! φώναξε με μια υπεράνθρωπη προσπάθεια η Νανέττα

το Ζάν-Λουί, ένα ξάδελφό της, τον πιά γέρο απ' όλους:

—Πού είναι ο Φίλιππος;
—Ο Φίλιππος, απάντησε ο Ζάν-Λουί, δεν είχε μπαρκάρει στο ίδιο καράβι μαζί μας. Ήταν με τη «Μαρι-Ζάν» και όταν έμεινε φτάσαμε στη Διέπνη, αυτός δεν είχε γυρίσει ακόμα.

Η Νανέττα γίνθηκε χλωμή και ρώτησε πάλι:

—Πές μου πού είναι ο άντρας μου... Έσύ το ξέρεις... Αν χάθηκε, πές το μου, για να βεβαιωθεί...

—Ακουσε, Νανέττα, της απάντησε ο γέροθαλασσινός. Καθώς περνούσαμε το ακρωτήριο του Χόγκ, δυνατή

τρικυμία μας έπιασε κι' ενώ παλεύαμε να γλυτώσουμε, είδαμε έξω από τη «Μαρι-Ζάν» να παλεύει κι' αυτή, με μερικές λευκές απόστασι από μας. Όταν κόπασε κάπως ο σάλος, δεν την ξαναείδαμε πια... Μπορεί και να γλύτωσε και να χώθηκε σε κανένα λιμάνι...

Η Νανέττα δεν απάντησε, μα παίρνοντας τα παιδιά της, γύρισε και κλείστηκε στο σπίτι της. Η ημέρα εκείνη ήταν πολύ πένθιμη για το χωριό και ούτε γιόρτασαν, όπως άλλοτε, το γύρισμά των θαλασσινών...

Επειτα από δυο μέρες, ο δούλος του χωριού λάβαινε ένα γράμμα από

—Πού πιά, Νανέττα; τη ρώτησε.
—Η θάλασσα μου πήρε τον άντρα μου ζωντανό, κυρίε εφημέριε, του απάντησε. Πρέπει να μου τον ξαναδώσει πεθαμένο. Πάω να της ζητήσω το σώμα του Φίλιππου μου.

Και, διασχίζοντας το γυμνό κάμψο, που ήταν γεμάτος γαϊδουράγκαθα, η Νανέττα έφτασε στην ακρογιαλιά. Παρ' όλο το μανιασμένο άνεμο που φυσούσε, παρ' όλα τα πελώρια κύματα που ξεσπούσαν άφριμένα στην ακρογιαλιά, η φτωχή γυναίκα βόδιζε πάντοτε. Κάθε τόσο στεκόταν, έβλεπε τα χέρια της πάνω απ' τα μάτια της και με το βλέμμα της εξερευνούσε τον ορίζοντα.

Κάθε πρωί, από την αυγή, η Νανέττα πήγαινε στην ακρογιαλιά και ως το βράδυ έκανε την ίδια δουλειά. Όταν τη ρωτούσαν γιατί το έκανε αυτό, απαντούσε πάντοτε στερεότυπα:

—Ελπίζω να ξανάβρω τον άντρα μου...

Η μέρες κι' η βδομάδες περνούσαν εν τω μεταξύ. Η Νανέττα είχε περσσότερο από ένα μήνα που ήταν χήρα και ούτε μια φορά δεν είχε παραλείψει να κάνει τον καθημερινό της περιπάτο, εγκαταλείποντας τα παιδιά της, που οι γείτονες της αναγκαζόντουσαν να τα τρέφουν.

Όταν έκαναν μηνύματα για την ανάπαυση της ψυχής του Φίλιππου, αυτή αρνήθηκε να παρασταθεί. Τού άκου ο Ζάν-Λουί προσπαθούσε να την εμποδίσει να κάνει τον καθημερινό της περίπατο, για να την πάει στην εκκλησία.

—Όχι, του είπε, θα πάω στην εκκλησία, όταν θα μου τον ξαναδώσει η θάλασσα. Έχω κάνει ένα τάμα. Έβλεπα να περπατώ κάθε μέρα στο γιζό, ως όπου η θάλασσα, που δεν βγαίνει ποτέ τίποτε απ' όσα παίρνει, θα βγάλει το κορμί του. Την ημέρα εκείνη θα τον θάψω κι' έπειτα θα πάω ένα κορμί στην Παναγία.

Η δυστυχισμένη γυναίκα ήταν τρελή...

Δύο μήνες μετά το γύρισμά των θαλασσινών, μια Κυριακή στην εκκλησία, ο εφημέριος έκανε κήρυγμα και την ψυχή του πνιγμένου. Έξω, η γενική σιωπή ταράχτηκε από τον κρότο μιας μικρής πόρτας που άνοιξε... Γύρισε πίσω και δέχτηκε να συγκαταστήσει μια κραυγή... Είδα τον Φίλιππο, η μάλλον τον ίκιο του Φίλιππου.

Ναι, ήταν αυτός, αδυνατισμένος, γερασμένος, μόλις κατορθώνοντας να κρατηθεί στα πόδια του. Όλοι άφησαν τις θέσεις τους και τρέψαν προς αυτόν.

Δεν μπορούσε να μιλήσει, συνταραμένος καθώς ήταν από την κόπωση και τη συγκίνηση. Με το βλέμμα του αναζητούσε τη γυναίκα του, ενώ τα

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Οι Έθνικοί Ύμνοι των διαφόρων Έθνων. Ο μικρότερος και ο μεγαλύτερος ύμνος του κόσμου. Ρούχα ύφασμένα από ιστούς άραχνης. Από την Ιταλική ζωή. Τιμωριστής μία φορά!... Το χαμένο πορτοφόλι. Το έκθετο με το θησαυρό. Ένα μαγεμένο σπίτι. Όπου τα πράγματα κάνουν φτερά κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Έχει εξακριβωθεί ότι το μήκος των Έθνικών Ύμνων των διαφόρων χωρών της γης είναι αντίστροφος ανάλογος της εκτάσεώς των. Έτσι ο Έθνικός Ύμνος της Κίνας, του μεγαλύτερου δηλαδή εις έκτασιν κράτους, είναι ο μικρότερος από όλους τους άλλους. Απεναντίας ο Έθνικός Ύμνος του μικροσκοπικού Λουξεμβούργου είναι πιο εκτενής από τους Ύμνους της Γαλλίας και της Αγγλίας μαζί.

Ο Έθνικός του Σιάμ είναι έφτα φορές μεγαλύτερος από ολόκληρο τον Ύμνο των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής.

Το ρακόρ όμως, μήκους Ύμνου, το έχει ο Έθνικός δημοκρατίας του Αγίου Ισίδωρου, της οποίας ο Ύμνος έχει περισσότερα τετράστιχα απ' όσα τετραστιχά χιλιάμετρα εκτάσεως καταλαμβάνει ο Άγιος Μαρτίνος.

Ο πρώτος που μετωχρίστηκε αχνοφάντα ύφασματα ύφαινε ένας υπερός του Μονπελιέ, Μπόν ονομαζόμενος. Επίσης την ίδια εποχή κι' ο βασις της Γαλλίας Λουδοβίκος ΙΔ' έφτιαξε μανδύα, γάντια και κάλτσες αχνοφάντα. Αμέσως τότε όλη η βασιλική αριστοκρατία έσπευσε να μιλήσει το παράδειγμα του Βασιλέως Ηλίου.

Τα ρούχα αυτά του Βασιλέως ήταν έφ' ημάτα των άραχνών, καταλλήλας ύφασμένα. Αλλά η μόδα αυτή δεν κράτησε πολύ καιρό. Σε λίγες μέρες έσβησε.

Σ' ένα φαρμακείο κάποιου χωριού της Ιταλίας, όπου ο φαρμακοποιός έστακούσε συγχρόνως και το έμπόριό του... χρωματοπώλη και του μικροπώρου, έμπηξε, ένα πρωί, ένα παιδάκι.

Θέλω, είπε, μιάς δραχμής ζαχαρούχο και πέννητα λεπτά κόλα, από την πιο καλή...

Για το ίδιο πρόσωπο είναι και τα δυό, το ρώτησε ο φαρμακοποιός. Μάλιστα, απάντησε το χωριότο-πώλη. Το πρώτο το θέλει η μάνα μου για να πλύνει το κεφάλι του πατέρα μου, που το τσάπασε με μια πιπέλα και το δεύτερο για να κολλήσει τη σπασμένη πιπέλα...

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

Κάποιος Ρουμανικό τραγούδι αναφέρει ότι ο Ήλιος κι' η Σελήνη ήσαν αδελφάκια και θέλησαν κάποτε να παντρευτούν. Ο Θεός για να προσλάβει το κορμί τους έκανε αστέρια.

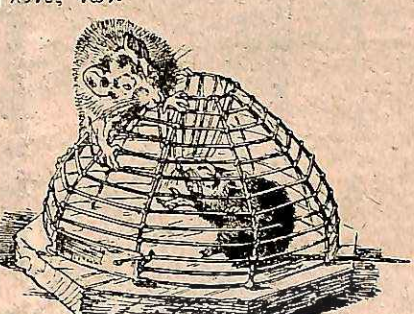
Στη Νέα Γουινέα πιστεύουν ότι ο Ήλιος κι' η Σελήνη ήσαν άνθρωποι, αλλά μάλωσαν και χώρισαν. Από τότε δε δεν ξανασυναντήθηκαν.

συνειδητού ανθρώπου, σ' συμβουλεύω να παύσετε τις δημοσιεύσεις σας στις εφημερίδες, γιατί κάνετε άνοηλη έξοδα.

Σ' ένα σπίτι στην πόλη Σαιν Μισέλ της Γαλλίας συμβαίνουν πράγματα περίεργα, καθώς γράφουν ή εντόπιες εφημερίδες.

Στο σπίτι αυτό κατοικεί μια κοπέλα, Ζερμάν ονομαζομένη, η οποία κάθε μέρα έδλεπε να εξαφανίζονται περίεργως διάφορα πράγματα μπρος απ' τα μάτια της.

Έτσι, μια μέρα είδε να φεύγει το κλειδί απ' την πόρτα, άλλη μια μέρα πάλι, αυτή και η μαθητριάς της είδαν να πετούν και να φεύγουν ή βελόνες των.

Αλλη μία φορά, ένα ολόκληρο κορμί έβγχε από τον τοίχο που ήταν κορφομένο και... εξαθήκε. Και την άλλη μέρα, τέλος, επέταξε από το παράθυρο και ολόκληρη η... ραπουτχανή!

Κανείς όμως ως τώρα δεν μπόρεσε να εξηγήσει τα μυστηριώδη αυτά φαινόμενα.

Στο Άζεν της Γαλλίας πέθανε τελευταία ένας φιλάργυρος, ονομαζόμενος Λαζί. Το να πεθάνει ένας φιλάργυρος δεν είναι βέβαια τίποτε εξαιρετικό.

Τον έθαψαν λοιπόν χωρίς να σκεφθούν ότι αυτός όλα του τα χρήματα συνήθιζε να τα βαστάει απάνω του.

Πέρασε κάμποσος καιρός και μια μέρα ένας εργατικός πήγε να πληρώσει ένα γραμμάτιο που είχε στη χήρα του Λαζί. Επειδή όμως το γραμμάτιο αυτό δεν βρέθηκε πουθενά, τότε θυμήθηκαν ξανά τον φίλο του.

Και τότε ο εργατικός, αφού δεν τον ήξευρε, ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ. Αμ! τι ήθελες, κύριε πρόεδρε! Να σκοτώσω κανέναν φίλο μου;...

μάτιο αυτό δεν βρέθηκε πουθενά, τότε θυμήθηκαν ξανά τον φίλο του που είχε ο μακαρίτης, να κρατάει όλα τα χρήματά του και τα χρεώγραφα του απάνω του.

Τον έβγαψαν λοιπόν και με ταξίδι του δερμάτος και του υποκαμπίου του εύρησαν γραμμάτια και χαρτονομίσματα αξίας 120.000 φράγκων.

Και το φινάλε; Η καλή χήρα έχασε το γραμμάτιο στον εργατικό!...

Ένα ανδρόγυνο χωρικών στο Βεδαρί, που είχαν μεγάλο καμώ γιατι δεν κάνανε παιδιά, βόηχαν μία μέρα στο δρόμο, καθώς πήγαιναν για ξύλα στο δάσος, ένα έκθετο βρέφος. Χωρίς να χάσουν καιρό, έπήρανε το ούρανοκατέβατο αυτό παιδί, το οποίο, φαίνεται, είχαν εγκαταλείψει ξένοι, που πέρασαν επίτηδες με αυτοκίνητο απ' εκεί.

Όταν το έβγχαν το παιδάκι στο σπίτι τους και το έβδυσαν, βόηχαν στα σπλάχνα του 300 χιλιοφράγκα και απάνω σ' αυτά κορφομένο με κορφομένα ένα χαρτί που έγραφε:

«Για ν' αναγραφεί και να σπουδάσει».

Εξακόσια εκατομμύρια το χρόνο δίδονται ως προίκες στη Γαλλία.

Κάθε πενήντα χρόνια αυξάνεται ο πληθυσμός του Βελγίου κατά δύο εκατομμύρια.

Υπάρχει έκδοσις των έργων του Βίκτωρος Ουγκώ, που στοιχίσε παραπάνω από δύο εκατομμύρια φράγκα.

Κάθε χρόνο οι κάτοικοι του Λονδίνου αυξάνουν κατά 70.000.

Όλοι οι υπάλληλοι της Αγγλικής Κυβερνήσεως σπάζουν 800.000.

Σαρανταπέντε τοίς εκατόν από τους παπάδες της Γερμανίας είναι καρδιακοί.

Σε όλον τον κόσμο, σε εκατόν θανάτους αναλογούν εκατόν πενήντα γεννήσεις.

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Στο Κακούργιο:

ΠΕΡΟΣ—Γιατί, κατηγορούμενος, σκότωσες τον άνθρωπο, αφού δεν τον ήξερες;

ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ—Αμ! τι ήθελες, κύριε πρόεδρε! Να σκοτώσω κανέναν φίλο μου;...

Η ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΕΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΕΣ

Ο ΣΕΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Η ΠΥΡΚΑΓΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΥ

Διακόσιες χιλιάδες άνθρωποι στο υπαίθρο. Οι τρελλοί δραπέτευουν απ' το φρενοκομείο και τα θηρία απ' τα κλουδιά τους... Η σπείρες των κακοποιών και το άπαιστο έργο τους... Η δραματική αποτέφρωση ενός νοσοκομείου. Γύμνια, πείνα και δίψα... Ο καταπληκτικός κρημνισμός των θυμάτων. Η άλυτολογιστής ζημίες. Οι έβρανοι των Αμερικανών. Όπου επιστρέφονται τα βοηθήματα των Ευρωπαίων.

Β'.

Συνεχίζουμε και σήμερα την περιγραφή της τρομακτικής καταστροφής του Αγίου Φραγκίσκου.

Όταν η νύχτα έπεσε, η φωτιά εξακολουθούσε να μαινεται και η φρίκη των κατοίκων είχε φτάσει στο καταιγιστικό. Διακόσιες χιλιάδες άνθρωποι βρισκόταν στο υπαίθρο μέσα στους κήπους και τα πάρκα του λόφου Νόμπ. χωρίς ρούχα, χωρίς σκεπάσματα, χωρίς νερό, χωρίς τροφές. Όσοι το ένα δέκατο των δυστυχισμένων αυτών ανθρώπων δεν έπαυαν να γυρνούν γύρω στα πρόσωπα που τους μοίραζε ο στρατός.

Οι τρελλοί του φρενοκομείου του Αγίου Ιωσήφ είχαν δραπέτευσει από το άσυλό τους και παρουσιάζονταν κάθε τόσο μέσα στο πανικόβλητο πλήθος άπειρη φρίκη, τρομεροί, φοβεροί... Επίσης τα θηρία ενός Ιπποδروμίου είχαν φύγει από τα κλουδιά τους και είχαν πάρει τους δρόμους, μα δεν μπορούσαν να ξεφύγουν από τη ζώνη του πυρός κι έτσι κάηκαν όλα από τις φλόγες.

Κανένα φως δεν υπήρχε μέσα στην πόλη. Η εγκαταστάσεις τόσο του ηλεκτρικού, όσο και του γκαζιού, είχαν κατασπαράξει εντελώς. Συμμερίτες κακοποιών παρουσιάζονταν σε όλα τα σημεία, αποσπασμένοι κυρίως από μαύρους και Κινέζους. Έγδυαν τα πτώματα, τα οποία βρισκόταν σωριασμένα στους δρόμους και τα οποία κανείς δεν είχε φροντίσει να θάψει. Εγκληματικά κάθε είδους και εθνικότητας έλυμαίνοντο τη φλεγμένη πόλη. Γι' αυτό, οι στρατιώτες κι οι πολιτοφύλακες έσπευδαν να ληστέψουν, να κλέψουν ή να λεηλατήσουν, και τα ερείπια των Τραπεζών, κάτω από τα οποία είχαν ταφεί ολόκληρα εκατομμύρια φυλαγόμενοι από ισχυρά αποσπάσματα. Στους δρόμους δεν έλειπε κανείς τίποτε άλλο παρά εγκαταλελειμένα πράγματα, γιατί οι κάτοικοι είχαν αναγκαστεί φεύγοντας, να εγκαταλείψουν, έλλειψι μέσων μεταφοράς, ότι είχαν κατορθώσει να σώσουν. Στα απομακρυσμένα προάστια, πολλά σπίτια και βίλλες είχαν λεηλατηθεί, γιατί, εκεί, η φουρμάς ήταν ανεπαρκής...

Εν τω μεταξύ η φωτιά είχε επεκταθεί προς τις λαϊκές συνοικίες, όπου μέσα σε τεράστιες οικοδομές, θύμους με στρατώνες, κατοικούσαν κατά εκατοντάδες οι Ιταλοί και οι Έβραιοι... Μέσα σ' αυτά τα σπίτια, που κατέρρεαν σαν φλεγόμενοι χάρτινοι πύργοι, γιλιόδες φτωχών ανθρώπων ήσαν οικότες θάνατο.

Η νύχτα αυτή ήταν μία νύχτα έ-

φοναστής και τρομερής φρίκης. Κατά τα μεσάνυχτα, άρχισε ν' απειλείται από τις φλόγες και το περίπτερο των εμπορίων, που είχε μετασχηματιστεί σε νοσοκομείο για τους βαριά τραυματισμένους... Όλοι αυτοί οι δυστυχισμένοι αναγκάστηκαν τότε να εγκαταλείψουν το άσυλό τους μέσα σ' έναν απορίσσο πανικό. Μα δεν έπρόκειτο να τους μεταφέρουν ή λους, γιατί σε λίγο η στέγη του προχείρου νοσοκομείου κατέρρεε και έ-

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ

Ο Ταλλεϋράνδος

θαψε κάτω από τα ερείπια της περισσότερων από 400 τραυματίες.

Κατά τις πρώτες πρωινές ώρες η φωτιά είχε επεκταθεί και στην Κινεζική συνοικία και είχε προσβάλει τις πρώτες θαυμάσιες βίλλες του λόφου Νόμπ. Και ενώ μέσα στις βίλλες αυτές αποσπρόντο τ' άριστο αρχιτεκτονικά της τέχνης, που οι κάτοικοι τους, που από δεισιδαιμονία κινούνταν να τα εγκαταλείψουν.

Και ένα περίεργο πράγμα που άξιζε να σημειωθεί εδώ: Κατά τη νύχτα αυτή του τρέμου γεννήθηκαν στον Άγιο Φραγκίσκο 550 παιδιά.

Τό πρωί της άλλης ημέρας βοήθες ολόκληρη την πόλη τυλιγμένη από ένα πυκνό σύννεφο καπνού, από το οποίο ξεπετούσαν τεράστιες γλώσσες φωτιάς. Η αποπνικτική ζέση της πυρκαϊάς έφτανε ως τους λόφους των περιχώρων. Το αδιάκοπο ούρλιασμα των σειρήνων και τα σφυρίγματα των

τε δολλάρια... Όσοι σ' αυτό το διάστημα το έργο της παροχής βοήθειας είχε οργανωθεί με αντελώς Αμερικανική ταχύτητα και, από όλες τις μεγάλες γειτονικές Αμερικανικές πόλεις έφταναν τρέινα γεμάτα προμήθειες.

Οι κακοποιοί εξακολουθούσαν πάντοτε να λυμαίνονται τον Άγιο Φραγκίσκο και γι' αυτό αναγκάστηκαν να κηρύξουν την πόλη σε κατάσταση πολιορκίας. Κατόπιν διαταγής του υπουργού των Στρατιωτικών, Τάφτ, όλοι οι διαθέσιμοι στρατιώτες των γειτονικών φρουρών εστάλησαν στην πυρκαϊγμένη πόλη.

Έτσι, την Πέμπτη το βράδυ, τριανταχτώ ώρες μετά την καταστροφή, περισσότεροι από 20.000 στρατιώτες βρισκόταν στον Άγιο Φραγκίσκο, οι οποίοι πολιορκούσαν αποσπασματικά τώρα τη φωτιά. Οι απανταχού εργαζόμενοι με δραστηριότητα να επισκευάζουν τις δεξαμενές του νερού. Με μία ασύγκριτη έσπερη-τικότητα, όλοι προσπαθούσαν να συγκρατήσουν την τάξη. Γι' αυτό, περισσότεροι από τριακόσιους κακοποιούς τρυφερίστηκαν μέσα σε δύο μέρες. Και όμως η κλοπή και η λεηλασία εξακολουθούσαν...

Τέλος, την Παρασκευή το πρωί, η πυρκαϊά περιορίστηκε κάπως. Ο πληθυσμός ανέπνευσε κάπως ελεύθερα τώρα, μα τα τρία τέταρτα της πόλης είχαν αποσπρόντο πεία.

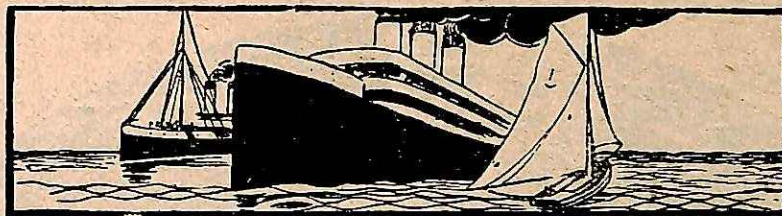
Περισσότεροι από δύο χιλιάδες νεκρούς είχαν αναταφιασθεί με πόσες χιλιάδες θύματα έμεναν τάχα ακόμα κάτω από τα ερείπια; Δεν μπορούσε κανείς να τα υπολογίσει...

Δεκαπέντε χιλιάδες τραυματίες, σοβαρά πληγωμένοι, είχαν βοή περιβαλμένοι μέσα στα πρόχειρα νοσοκομεία που είχαν οργανωθεί και περισσότεροι από 300.000 ανθρώπους βρισκόταν σ' αυτόν τον χώρο...

Η ζημίες υπολογίζονταν σε 400 εκατομμύρια δολλάρια, από τα οποία τα μισά μόνο περίπου εκλύποντο από τις ασφάλειες.

Μα άμεσως οργανώθηκε στις Ηνωμένες Πολιτείες ένας έβρανος συνδρομών, ο οποίος, με τα ποσά που συλλέγησαν, κατέπληξε όλον τον κόσμο... Το Κογκρέσο ενεργά στην έβρανο αυτό σ' ένα εκατομμύριο δολλάρια και το Δημόσιο Θησαυροφυλάκιο με δέκα! Η ιδιωτικές συνεισφορές, κατά τις τέσσερες πρώτες ημέρες του έβρανος, έφταναν τα 12 εκατομμύρια, εκ των οποίων η πόλις του Σικάγου προσέφερε το ένα. Οι πολυκατασκευαστές Κάρνεϋ, Ροκφέλλερ, Μάκναι, το Τράστ του χάλυβος και

Και, εν τω μεταξύ, η πυρκαϊά εξαπλωνόταν ακόμα περισσότερο... Η πείνα μεγάλωνε διαρκώς και τα τρόφιμα πουλιόντουσαν σε τιμές δυσθεώρητες. Ένα φως πουλιόταν ένα δολλάριο και ένα κομμάτι κρέας πέν-

ΠΩΣ ΕΤΙΜΩΡΟΥΝΤΟ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΜΕΣΑΙΩΝΑ

ΟΙ ΝΟΘΕΥΤΑΙ ΤΩΝ ΤΡΟΦΙΜΩΝ

«Άλλοτε και τώρα. Η αυστηρές και εξευτελιστικές τιμωρίες των αίσχροκερδών. Ένα περίεργο διάταγμα του Λουδοβίκου ΙΙου. Η τιμωρία των γαλακτών, που ένοθευαν το γάλα τους. Τα κλουδιά κυλά στο πρόσωπο του αγγουλά!... Η τιμωρία των νοθευτών του βούτυρου κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Σε παλαιότερες εποχές, οι νόμοι που τιμωρούσαν όσους πουλούσαν ακάθαρτα, παλιά ή νοθευμένα τρόφιμα, ήταν πολύ αυστηρότερες από τους σημερινούς.

Οι αγγουλάδες που πουλούσαν χαλασμένα αυγά, οι γαλακτάδες που έβερωναν το γάλα τους, οι ταβερνιέρηδες που αντί για κρασί πουλούσαν διάφορα βιτάνια, είχαν πολύ άσχημα ξεμπερδέματα με τη Δικαιοσύνη, όταν κατηγογγέλλοντο από τους πελάτες των.

Σήμερα οι νοθευταί και οι αίσχροκερδείς ξεμπερδεύουν εύκολα μ' ένα μικρό πρόστιμο και με λίγες ημέρες κορότησας. Άλλοτε όμως δεν συνέβαινε το ίδιο.

Μία διαταγή που εξέδωσε το 1481 ο Λουδοβίκος ο ΙΑ', ο επικρατής για τις καλότητες του «Αγίου», όρισε την εξής τιμωρία για τους γαλακτάδες που ανακάτευαν το γάλα τους με νερό:

«Όποιος πουλάει γάλα νερωμένο—έγραφε η διαταγή—θα χυλασμέναι και θα δηναιται στην αστυνομία. Έκεί θα του βάλουν ένα χωνί στο στήμα και θα του χύνουν απ' αυτό το γάλα στο στομάχι, ως ότου ένας γιατρός ή έβνας... κουρέας να βεβαιώσει ότι, αν πιη περισσότερο, θα πεθάνει».

Οι αγγουλάδες πάλι που πουλούσαν χαλασμένα αυγά, ετιμωρούντο εξίσου αυστηρά: «Όποιος—έγραφε η ίδια διαταγή—πουλήσει αυγά χαλασμένα ή κλουδιά, θα συλλαμβάνεται και θα δένεται σ' ένα στύλο. Συγγράφως τα κλουδιά αυγά που πουλούσε, θα μοιράζονται σε διάφορα μαγαζιά, τα οποία θα του τα πετούν στο πρόσωπο».

Για τους νοθευτάς του βούτυρου, ο Λουδοβίκος φάνηκε λιγώτερο αυστηρός. Τους έρεζέλευε, χωρίς όμως και να τους κάνη να υποφέρουν:

«Όποιος—όρισε η διαταγή—πουλήσει βούτυρο νοθευμένο πρέπει να δένεται:

σ' ένα ψηλό στύλο. Κατόπιν ένας δήμιος θ' αλείφει το πρόσωπό του με το βούτυρο που πουλούσε και θα τον αφήνει εκτεθειμένο εκεί, ως ότου να λιώσει ο ήλιος το βούτυρο.

«Όσο ο νοθευτής είναι κραυμαμένος, ο κόσμος θα μπορεί να τον πλησιάζει και να του λέει, ότι θέλει, χωρίς να τον βλάψει. Ο ήλιος ήταν περιβεβλημένος με μία πλουσιωτάτη στολή κι είχε μια μακρύα και άσπρη γενειάδα. Στο κεφάλι του δεν έφτανε τίποτε και από τη μέση του κρεμόταν το μεγάλο του σπαθί.

Πολλοί κόσμος έτρεφε να ιδεί τον ένοδο νεκρό και όλοι όσοι τον έβλεπαν για πρώτη φορά τον έπαιρναν για ζωντανό. Μία μέρα μεταξύ των άλλων πήγε να δει το λείψανό του κι ένας Έβραιος, ο οποίος είχε όταν έπληθυσσε αρκετά:

—Νά επί τέλους κι' αυτός ο εξακουμένος άνθρωπος! Λένε πως τον καιρό που ζούσε, κανένας δεν έτολμους ν' αγγίξει τη γενειάδα του. Έβ, λοιπόν, έγω θα την πιάνω και θα την τραβήξω μάλιστα. Τώρα που είνε πεθαμένος, δεν έχω να φοβηθώ τίποτε...

Μόλις είπε αυτά τα λόγια ο Έβραιος, έπλωσε το χέρι του για να πραγματοποιήσει την απόφασή του. Άλλα πριν προλάβει ν' αγγίξει καν τη γενειάδα, ο Σίντ του έριξε ένα βέβαιο αγγιστό και έσπευσε στο σπαθί του από τη θύκη της μες στα παλάνια.

Ο Έβραιος βλέποντας την κίνησή αυτή πάγωσε και σωριασθηκε μισοπεθμένος από το φόβο του. Οι στοί που απήταν έπειτα στο ναό τον έδωσαν έαυλωμένο άπ' πάνω στις πλάκες και τον επανέφεραν στις αίσθησεις του.

Όταν ο Έβραιος συνήλθε κάπως και τον έρώτησαν τι του είχε συμβεί, τοδ διηγήθηκε τρέμοντας την περιπέτειά του.

Τότε οι παρισταμένοι έπσαν όλοι κάτω γονατιστοί κι' ευχαρίστησαν το Θεό που έκαμε ένα τέτοιο θαύμα, για να προλάβει την καταστροφή του ένοδου στρατηγού εκ μέρους ενός άθλιου Έβραίου.

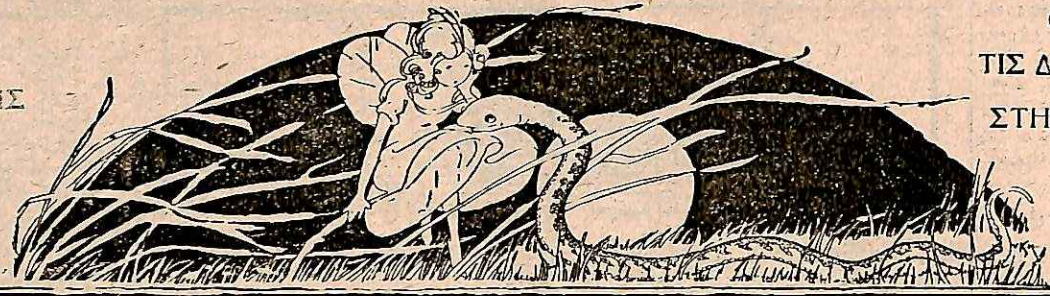
Ο Έβραιος—τελειώνει: η παράδοσις—όσοι απ' αυτό το περιστατικό ασπασθηκε τη χριστιανική θρησκεία και έκτοτε απέφευγε όλη του τη ζωή στη διακονία του ναού του Αγίου Πέτρου.

Τότε οι παρισταμένοι έπσαν όλοι κάτω γονατιστοί κι' ευχαρίστησαν το Θεό που έκαμε ένα τέτοιο θαύμα, για να προλάβει την καταστροφή του ένοδου στρατηγού εκ μέρους ενός άθλιου Έβραίου.

Ο Έβραιος—τελειώνει: η παράδοσις—όσοι απ' αυτό το περιστατικό ασπασθηκε τη χριστιανική θρησκεία και έκτοτε απέφευγε όλη του τη ζωή στη διακονία του ναού του Αγίου Πέτρου.

Τότε οι παρισταμένοι έπσαν όλοι κάτω γονατιστοί κι' ευχαρίστησαν το Θεό που έκαμε ένα τέτοιο θαύμα, για να προλάβει την καταστροφή του ένοδου στρατηγού εκ μέρους ενός άθλιου Έβραίου.

ΛΑΪΚΕΣ
ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣΟΠΩΣ
ΤΙΣ ΔΙΗΓΟΥΝΤΑΙ
ΣΤΗΝ ΚΟΡΩΝΗ

Ο ΚΩΣΤΑΝΤΗΣ ΚΙ' Η ΓΝΩΣΤΙΚΗ ΑΔΕΡΦΗ ΤΟΥ

Μία φορά κι' έναν καιρό ζούσαν ένας αδελφός και μία αδελφή, που δεν είχαν γονείς και που αγαπιόντουσαν με ξεχωριστή τρυφερότητα. Η αδελφή ήταν κοπέλλα πολύ γνωστή και είχε μεγαλώσει μέσα στο σπίτι της, χωρίς να την δει ποτέ άνθρωπος. Ποτέ της δεν έβγαине από την πόρτα της και ούτε στα παράθυρά της έπρόβαλε ποτέ. Μία μέρα όμως έτυχε να ξεπροβάλλει από το παράθυρο για να κλείσει τα παραθυρόφυλλα. Μά την ώρα εκείνη έτυχε να περνάει απ' εκεί ο βασιλιάς του τόπου, ο οποίος, μόλις την είδε, τ' άσπασε από την ωμοπλάτης. Ήταν τόσο υπνωμένος μαζί της, που σε λίγο πήγε στο παλάτι και άρχισε να λέει πως η πιο όμορφη κοπέλλα της χώρας του ήταν αυτή.

Μά, άνωμεσα στους άλλους, άκουσε τα λόγια του κι' ο Κωσταντής, ο αδελφός της, και, γυρίζοντας στο βασιλιά, του είπε:

— Καί ποῦ την είδες ἐπὶ τὴν ἀδελφὴ μου καὶ λές πὼς εἶνε ὡραία; — Ἐγὼ δὲν τὴν εἶδα, τοῦ ἀπάντησε ὁ βασιλιάς. — Ὅχι, μόνον τὴν εἶδα, ἀλλὰ καὶ μπορῶ νὰ τὴν πάρω τρεῖς μερὸνυχτα στὸ παλάτι μου καὶ νὰ γλεντήσω μαζί της.

— Ἄν μπορῆς νὰ τὸ κάνῃς αὐτὸ τὸ πράγμα, εἶπε ὁ Κωσταντής, νὰ μοῦ κόψῃς τὸ κεφάλι. Εἰς' ἄλλως νὰ φύγῃς ἐπὶ ἀπὸ τὸ παλάτι σου καὶ νὰ μὴν μένῃς ἐγὼ.

— Μπαρλό! φώναξε ὁ βασιλιάς, δαγκώμει αὐτὸ πού μοῦ λές. Ἀλλὰ, γὰρ νὰ μὴν πᾶς καὶ πῆς τίποτε στὴν ἀδελφὴ σου, θὰ σὲ βάλω στὴ φυλακὴ καὶ σὲ τρεῖς μέρες θὰ σὲ βγάλω...

Ἐβαλε λοιπὸν ὁ βασιλιάς τὸν Κωσταντὴ στὴ φυλακὴ καὶ ἔστειλε στὴν ἀδελφὴ του μὴ γρη῏ μ' ἕνα χρυσὸ φουστάνι.

Αὐτὸ τὸ φουστάνι, εἶπε ἡ γρη῏ στὴν ἀδελφὴ τοῦ Κωσταντὴ, σοῦ τι στέλνει ὁ βασιλιάς μαζί μὲ τὰ χαίρετά του.

Τότε ἡ κόρη τῆς ἀπάντησε:

— Ἄς εἶνε καλὰ ὁ βασιλιάς, καὶ ἐπὶ πού μοῦ τὸ ἔφερε καὶ ἡμᾶς ἔλθῃ ὁ Κωσταντής, θὰ τοῦ τὸ ξεπληρώσω. Γύρισε τότε ἡ γρη῏ στὸ παλάτι καὶ εἶπε στὸ βασιλιά τὰ λόγια τῆς. Ἀμέσως αὐτὸς τῆς ἔδωσε καὶ ἄλλο φουστάνι καὶ τὴν ἐνέταξε νὰ τὸ πᾶν στὴν κοπέλλα.

Αὐτὴ πήρε τὸ φόρεμα καὶ εἶπε τῆς γρη῏:

— Ἄς εἶνε καλὰ ὁ βασιλιάς καὶ ἐπὶ πού μοῦ τὸ ἔφερε καὶ ἡμᾶς ἔλθῃ ὁ Κωσταντής, θὰ τοῦ τὸ ξεπληρώσω.

Ἡ γρη῏ ξαναγύρισε στὸ παλάτι καὶ εἶπε στὸ βασιλιά τὰ λόγια τῆς.

Αὐτὸς ὅμως τὴν ἔστειλε πάλι στὴν ἀδελφὴ τοῦ Κωσταντὴ μὲ καινούργιο φόρεμα. Ἡ κοπέλλα τῆς εἶπε πάλι τὰ ἴδια λόγια. Τότε ὅμως τῆς ἀπάντησε κι' ἡ γρη῏:

— Ἄς εἶν' κι' ἡ κόρη μὴ νυχτεῖα γὰρ νὰ τὰ ξεπληρώσω.

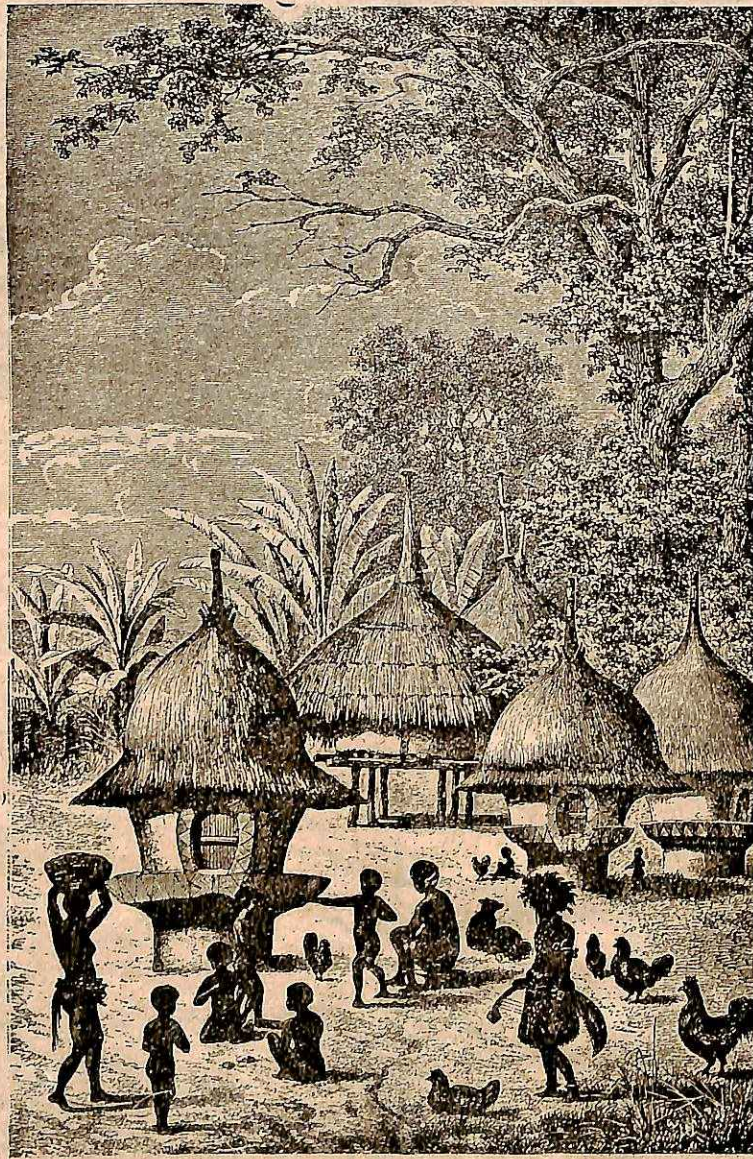
Ἡ κοπέλλα, σὰν τ' ἄκουσε αὐτὸ, μάργωσε, γιατί κατάλαβε τί σκοπὸν εἶχε ὁ βασιλιάς. Μὰ δὲν εἶπε τίποτε τῆς γρη῏ς καὶ φώναξε ὅλες τὶς δούλες τῆς καὶ τῆς εἶπε:

— Ποιὰ ἀπὸ σᾶς θέλει νὰ πᾶν, ἀντὶ γὰρ μένα, στὸ παλάτι;

Καμμιά δὲν ἀποκρίθηκε. Μόνον ἡ μικρότερη τῆς εἶπε:

— Ἐγὼ, κυρά, εἰμαι δούλα σου

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΦΡΙΚΗΝ

Ένα περιεργότατο χωριὸ μαύρων στὰ βάθη τοῦ Κογκό

ΟΠΩΣ
ΤΙΣ ΔΙΗΓΟΥΝΤΑΙ
ΣΤΗΝ ΚΟΡΩΝΗ

κι' ὅ,τι μοῦ πῆς θὰ κάνω.

Τότε ἡ ἀδελφὴ τοῦ Κωσταντὴ τὴν ἔλυσσε, τὴν ἔντυσε, τὶς ἔπλεξε τὶς πλεξούδες τῆς μὲ τὸ μαργαριτάρει καὶ ὕστερα τὴν ἔβαλε μέσα σ' ἕνα ἄμξι μ' ἕξιν ἄλογα καὶ τὴν ἔστειλε στὸ βασιλιά.

— Ὅ,τι σοῦ κάνει ὁ βασιλιάς, ὅλα νὰ τὰ ὑπομείνῃς, τῆς εἶπε προτοῦ νὰ φύγῃ.

Πῆγε λοιπὸν ἡ δούλα στὸ παλάτι καὶ ὁ βασιλιάς τὴν δέχτηκε μὲ μεγάλες τιμές, νομίζοντας πὼς εἶνε ἡ ἀδελφὴ τοῦ Κωσταντὴ. Τὴν τρίτη ἡμέρα τῆς ἔκοψε τὴ μὴν τῆς πλεξούδα καὶ τὸ μικρὸ τῆς δαχτυλίδι καὶ τὴν ἔστειλε πάλι στὸ σπίτι τῆς.

Ἐπειτα πῆρε τὴν πλεξούδα καὶ τὸ δαχτυλίδι καὶ τὸ πήγε στὸ παλάτι καὶ τὰ ἔδειξε στὸν κόσμο. Ἐπειτα πῶσταξε νὰ βγάλουν τὸν Κωσταντὴ ἀπὸ τὴ φυλακὴ γὰρ νὰ τοῦ κόψουν τὸ κεφάλι.

— Ἐγὼ, εἶπε τότε ὁ Κωσταντής, σὰν τὸν ἔφεραν μπροστὰ του, μὴ χάρι θέλω πρὶν πεθάνω: Νὰ ἰδῶ τὴν ἀδελφὴ μου!

— Μπαρλό! τοῦ ἀπάντησε ὁ βασιλιάς. Μετὰ χαρᾶς, ἄς ἔλθῃ νὰ τὴν δῇ.

— Ὅθλω, εἶπε ἀκόμα ὁ Κωσταντής, νὰ στρώσετε ὅλο τὸ δρόμο, ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς ὡς ἐδῶ, μὲ χαλιά, καὶ τὸ ἄμξι πού θὰ τὴν φέρῃ νὰ ἔχῃ σαράντα ἄλογα μπρὸς καὶ σαράντα πίσω.

— Χαρά στο! εἶπε κι' ὁ βασιλιάς. Ἀμ' αὐτὴ ἦλθε στὸ παλάτι μου μ' ἕνα ἄμξι μ' ἕξιν ἄλογα. Τί τὰ θέλεις τώρα τὰ σαράντα;

— Ἐτσι θέλω ἐγὼ, εἶπε ὁ Κωσταντής.

Δὲν θέλησε νὰ τοῦ χαλάσῃ ὁ βασιλιάς τὸ χατήρι καὶ πῶσταξε κι' ἔφεραν τὴν κοπέλλα μὲ τὸ ἄμξι μὲ τὰ σαράντα ἄλογα μπρὸς καὶ σαράντα πίσω.

Μόλις ἔφτασε ἡ ἀδελφὴ τοῦ Κωσταντὴ στὸ παλάτι κατέβηκε ἀπὸ τ' ἄμξι καὶ εἶπε:

— Μερῖστε σείς οἱ ἄρχοντες καὶ σείς οἱ ἄρχοντάδες, νὰ ἰδῶ κι' ἐγὼ τὸ βασιλιά, ποτέ μου δὲν τὸν ξέρω.

Τότε ὁ βασιλιάς τῆς ἀπάντησε:

— Σὺ δὲν μὲ ξέρεις, μάτια μου, τὸ δὲν μὲ ξέρεις φῶς μου, πού ἀπὸ βράδους ἐπαίξαμε σὰν τὰ γελιδονάκια καὶ τὸ πρῶτ' σφαγῆκαμε σὰν τ' ἄγρια πουλάκια;

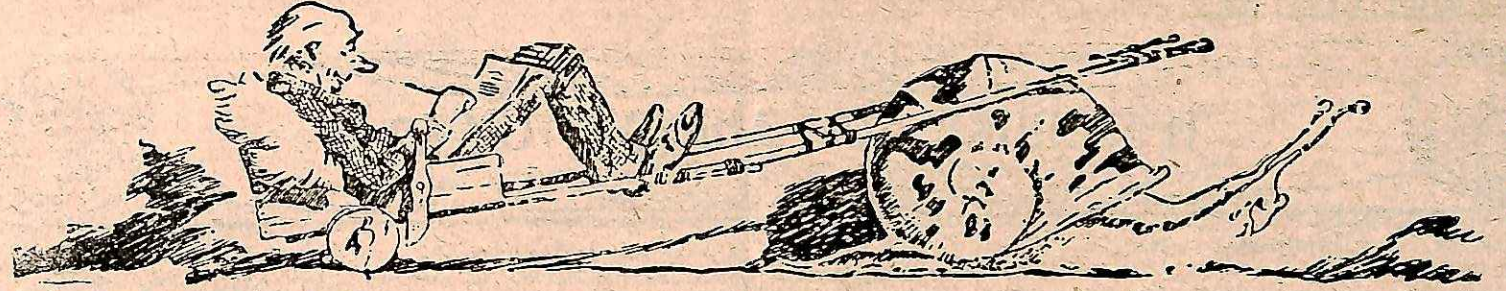
Χαμογέλασε τότε ἡ κόρη κι' ἔδειξε τὰ χέρια τῆς καὶ εἶπε:

— Γὰρ δέστε τὰ χερῶνά μου πού εἶνε σὰν μασούρια. Γὰρ δέστε τὰ μαλᾶκια μου πού εἶνε σὰν βερσίμια. Τὴ δούλα μου σοῦ ἔστειλα καὶ δούλος μου θὰ γίνῃς.

Ντροπιάστηκε τότε ὁ βασιλιάς καὶ, βλέποντας πὼς εἶχε χάσει τὸ στοίχημα, βγῆκε ἀπὸ τὸ παλάτι του καὶ μπῆκε μέσα ὁ Κωσταντής μὲ τὴν ἀδελφὴ του κι' ἔζησαν τιμημένοι καὶ δαξασμένοι.

(Ἀπὸ ἀνέκδοτον λαογραφικὴν συλλογὴν).

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΕΠΕΤΕΙΟΣ

Η ΔΙΑΚΟΣΙΕΤΗΡΙΣ ΤΟΥ ΜΟΝΟΚΛ

Τὸ μονόκλ τοῦ Νέρωνος. Ἐνας περιφημὸς τυχεδιωκτὴς τοῦ 18ου αἰῶνος. Ποιὸς ἐφέρεσε πρῶτος μονόκλ. Ὁ ἰππότης Σαὶν - Ζῶρξ καὶ ὁ Ἀγγλικὸς θρόνος. Μία μυστικὴ ἀποστολὴ. Μία περίεργη περιγραφή γιὰ τὸ μονόκλ. Ἡ πρώτη ἐντύπωσις τοῦ κόσμου κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Οἱ κομφευσόμενοι πού φοροῦν μονόκλ θὰ πανηγυρίσουν ἐφέτος: τὴν διακοσιετηρίδα τοῦ προσφιλῶς, τῶν αὐτοῦ ἐξαρτημάτων τῆς τουαλέτας των. Γιατί τὸ μονόκλ ἔκανε τὴν ἐμφάνισι σου γιὰ πρώτη φορά τὸ 1730.

Ἐν τούτοις, ἕνα εἶδος μονόκλ ἦταν γνωστὸ κιόλας ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα. Ὁ Νέρων, ἔξαρνα, ὁ ὁποῖος ἦταν μύθος, παρακολουθοῦσε τὶς ἱπποδρομίας καὶ τὶς θηριομαχίας τοῦ Ἰπποδρόμου, κρατώντας κοντὰ τὸ μάτι του ἕνα σμαράγδι, σκαλισμένο σὲ σχῆμα ἀμφικύρτου φακῶς.

Τὸ χαρακτηριστικὸ ὅμως τοῦ συγχρόνου μονόκλ ἐνὲ τὸ στερέωμά του στὸ μάτι, πού προκαλεῖ τὸν τόσο κοινὸ θεωρούμενο μορφασμὸ τοῦ προσώπου, αὐτοῦ δὲ τοῦ μονόκλ πρόκειται νὰ ἐρτάσσουμε τώρα τὴν διακοσιετηρίδα.

Ὁς ἐφευρέτης τοῦ μονόκλ θεωρεῖται ἕνας Γερμανός, ὁ βαρώνος φὸν Στόξ, ὁ ὁποῖος γεννήθηκε τὸ 1691. Αὐτὸς ἦταν ὁ πρῶτος ἄνθρωπος πού στερέωσε μονόκλ στὸ μάτι του.

Ὁ Στόξ ἦταν γνωστὸς κυρίως ὡς συλλέκτης καλλιτεχνικῶν ἀντικειμένων καὶ ἡ συλλογὴς του εἶχαν ἀνυπολόγιστη ἀξία. Μετὰ τὸ θάνατό του, ὁ Φρειδερίκος ὁ Μέγας ἀγόρασε τὶς περισσότερες ἀπ' αὐτὲς καὶ τὶς ἐποίησε στὰ διάφορα μουσεῖα τοῦ Βερολίνου, ὅπου βρίσκονται ἀκόμα καὶ σήμερα.

Ὁ Στόξ ἔμεινε γνωστὸς στὴν ἱστορία, ὅχι μόνο γιατί ἦταν ὁ πρῶτος ἄνθρωπος πού φέρεται μονόκλ, ἀλλὰ καὶ γιατί ἀνέλαβε κάποτε ἀπὸ τὴν Ἀγγλία μὴ μυστικὴ ἀποστολὴ, ἡ ὁποία δὲν ἔγινε ποτὲ γνωστὴ στοὺς συγχρόνους του. Τοῦ ἀνετέθη, ὅπως ἐξηκριθῆναι ἀργότερα, ἡ ἐπιτήρησις τοῦ ἰππότη Σαὶν-Ζῶρξ, ὁ ὁποῖος κατ' ἐπὶ τὴν οἰκογένειαν τῶν Στουάρτ καὶ ὁ ὁποῖος θεωροῦσε τὸν αὐτὸ του μνηστήρα τοῦ Ἀγγλικοῦ θρόνου κι' ἔκανε ὅ,τι μποροῦσε γὰρ νὰ τὸν καταλάβῃ. Ὁ ἰππότης αὐτὸς μάλιστα εἶχε ἐπιχειρήσει τὸ 1713 νὰ ἀποβιβάσῃ στὴν Ἀγγλία μὲ μεριμνῶντα τοῦ καὶ νὰ καταλάβῃ τὸ θρόνον διὰ πραξικοπήματος, ἀλλ' ἀπέτυχε καὶ ἀναγκάστηκε νὰ πᾶν στὴ Ρώμη. Ἐθεωρεῖτο ὅμως πάντοτε ἀπὸ τὴν Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις ὡς ἐπικίνδυνος καὶ ἄξιος ἐπιτηρήσεως. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Στόξ εἶχε πολυάριθμες σχέσεις στὴ Ρώμη καὶ ἐθεωρεῖτο ὡς ὁ καταλληλότερος ἄνθρωπος γιὰ ν' ἀ-

ναλάβῃ τὴν ἐπιτήρησι αὐτῆς, γι' αὐτὸ καὶ ἡ Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις τὸν ἐ- χρησιμοποίησε καταλλήλως, πληρώνοντάς τον ἀδρότατα. Αὐτὸς πάλι ἐ- ξεπλήρωσε τὰ καθήκοντά του εὐσυνειδήτως.

Στὶς φλέβες τοῦ βαρώνου ἔτρεχε τυχεδιωκτικὸ αἷμα. Ἦταν ἀφηνής, στωχὸς καὶ χωρὶς κανένα ἀξίωμα. Εἶχε ὅμως διάφορα χροῖματα. Τὰ ὁποῖα ἐγνώριζε νὰ χρησιμοποιοῦ πρὸς ὀφελὸς του. Ἡ κυριώτερα ἱκανότης του ἦταν ὅτι ἐγνώριζε τὸν τρόπο, μὲ τὸν ὁποῖο μποροῦσε νὰ προκαλέσῃ τὴν προσοχὴ τοῦ Κοινοῦ στὸ πρόσωπό του. Καὶ ἕνα ἀπὸ τὰ μικρὰ μέσα, μὲ τὰ ὁποῖα ἐπιχειροῦσε νὰ κινήν ἐντύ-

πωσι στοὺς γνωστούς του, ἦταν τὸ μονόκλ. Ἄν σήμερον ἕνας ἄνθρωπος μὲ μονόκλ κινεῖ τὴν προσοχὴ, φαντάζεται ὅμως διάφορα χροῖματα. Τὰ ὁποῖα ἐγνώριζε νὰ χρησιμοποιοῦ πρὸς ὀφελὸς του. Ἡ κυριώτερα ἱκανότης του ἦταν ὅτι ἐγνώριζε τὸν τρόπο, μὲ τὸν ὁποῖο μποροῦσε νὰ προκαλέσῃ τὴν προσοχὴ τοῦ Κοινοῦ στὸ πρόσωπό του. Καὶ ἕνα ἀπὸ τὰ μικρὰ μέσα, μὲ τὰ ὁποῖα ἐπιχειροῦσε νὰ κινήν ἐντύ-

πωσι στοὺς γνωστούς του, ἦταν τὸ μονόκλ. Ἄν σήμερον ἕνας ἄνθρωπος μὲ μονόκλ κινεῖ τὴν προσοχὴ, φαντάζεται ὅμως διάφορα χροῖματα. Τὰ ὁποῖα ἐγνώριζε νὰ χρησιμοποιοῦ πρὸς ὀφελὸς του. Ἡ κυριώτερα ἱκανότης του ἦταν ὅτι ἐγνώριζε τὸν τρόπο, μὲ τὸν ὁποῖο μποροῦσε νὰ προκαλέσῃ τὴν προσοχὴ τοῦ Κοινοῦ στὸ πρόσωπό του. Καὶ ἕνα ἀπὸ τὰ μικρὰ μέσα, μὲ τὰ ὁποῖα ἐπιχειροῦσε νὰ κινήν ἐντύ-

πωσι στοὺς γνωστούς του, ἦταν τὸ μονόκλ. Ἄν σήμερον ἕνας ἄνθρωπος μὲ μονόκλ κινεῖ τὴν προσοχὴ, φαντάζεται ὅμως διάφορα χροῖματα. Τὰ ὁποῖα ἐγνώριζε νὰ χρησιμοποιοῦ πρὸς ὀφελὸς του. Ἡ κυριώτερα ἱκανότης του ἦταν ὅτι ἐγνώριζε τὸν τρόπο, μὲ τὸν ὁποῖο μποροῦσε νὰ προκαλέσῃ τὴν προσοχὴ τοῦ Κοινοῦ στὸ πρόσωπό του. Καὶ ἕνα ἀπὸ τὰ μικρὰ μέσα, μὲ τὰ ὁποῖα ἐπιχειροῦσε νὰ κινήν ἐντύ-

πωσι στοὺς γνωστούς του, ἦταν τὸ μονόκλ. Ἄν σήμερον ἕνας ἄνθρωπος μὲ μονόκλ κινεῖ τὴν προσοχὴ, φαντάζεται ὅμως διάφορα χροῖματα. Τὰ ὁποῖα ἐγνώριζε νὰ χρησιμοποιοῦ πρὸς ὀφελὸς του. Ἡ κυριώτερα ἱκανότης του ἦταν ὅτι ἐγνώριζε τὸν τρόπο, μὲ τὸν ὁποῖο μποροῦσε νὰ προκαλέσῃ τὴν προσοχὴ τοῦ Κοινοῦ στὸ πρόσωπό του. Καὶ ἕνα ἀπὸ τὰ μικρὰ μέσα, μὲ τὰ ὁποῖα ἐπιχειροῦσε νὰ κινήν ἐντύ-

πωσι στοὺς γνωστούς του, ἦταν τὸ μονόκλ. Ἄν σήμερον ἕνας ἄνθρωπος μὲ μονόκλ κινεῖ τὴν προσοχὴ, φαντάζεται ὅμως διάφορα χροῖματα. Τὰ ὁποῖα ἐγνώριζε νὰ χρησιμοποιοῦ πρὸς ὀφελὸς του. Ἡ κυριώτερα ἱκανότης του ἦταν ὅτι ἐγνώριζε τὸν τρόπο, μὲ τὸν ὁποῖο μποροῦσε νὰ προκαλέσῃ τὴν προσοχὴ τοῦ Κοινοῦ στὸ πρόσωπό του. Καὶ ἕνα ἀπὸ τὰ μικρὰ μέσα, μὲ τὰ ὁποῖα ἐπιχειροῦσε νὰ κινήν ἐντύ-

πωσι στοὺς γνωστούς του, ἦταν τὸ μονόκλ. Ἄν σήμερον ἕνας ἄνθρωπος μὲ μονόκλ κινεῖ τὴν προσοχὴ, φαντάζεται ὅμως διάφορα χροῖματα. Τὰ ὁποῖα ἐγνώριζε νὰ χρησιμοποιοῦ πρὸς ὀφελὸς του. Ἡ κυριώτερα ἱκανότης του ἦταν ὅτι ἐγνώριζε τὸν τρόπο, μὲ τὸν ὁποῖο μποροῦσε νὰ προκαλέσῃ τὴν προσοχὴ τοῦ Κοινοῦ στὸ πρόσωπό του. Καὶ ἕνα ἀπὸ τὰ μικρὰ μέσα, μὲ τὰ ὁποῖα ἐπιχειροῦσε νὰ κινήν ἐντύ-

πωσι στοὺς γνωστούς του, ἦταν τὸ μονόκλ. Ἄν σήμερον ἕνας ἄνθρωπος μὲ μονόκλ κινεῖ τὴν προσοχὴ, φαντάζεται ὅμως διάφορα χροῖματα. Τὰ ὁποῖα ἐγνώριζε νὰ χρησιμοποιοῦ πρὸς ὀφελὸς του. Ἡ κυριώτερα ἱκανότης του ἦταν ὅτι ἐγνώριζε τὸν τρόπο, μὲ τὸν ὁποῖο μποροῦσε νὰ προκαλέσῃ τὴν προσοχὴ τοῦ Κοινοῦ στὸ πρόσωπό του. Καὶ ἕνα ἀπὸ τὰ μικρὰ μέσα, μὲ τὰ ὁποῖα ἐπιχειροῦσε νὰ κινήν ἐντύ-

πωσι στοὺς γνωστούς του, ἦταν τὸ μονόκλ. Ἄν σήμερον ἕνας ἄνθρωπος μὲ μονόκλ κινεῖ τὴν προσοχὴ, φαντάζεται ὅμως διάφορα χροῖματα. Τὰ ὁποῖα ἐγνώριζε νὰ χρησιμοποιοῦ πρὸς ὀφελὸς του. Ἡ κυριώτερα ἱκανότης του ἦταν ὅτι ἐγνώριζε τὸν τρόπο, μὲ τὸν ὁποῖο μποροῦσε νὰ προκαλέσῃ τὴν προσοχὴ τοῦ Κοινοῦ στὸ πρόσωπό του. Καὶ ἕνα ἀπὸ τὰ μικρὰ μέσα, μὲ τὰ ὁποῖα ἐπιχειροῦσε νὰ κινήν ἐντύ-

πωσι στοὺς γνωστούς του, ἦταν τὸ μονόκλ. Ἄν σήμερον ἕνας ἄνθρωπος μὲ μονόκλ κινεῖ τὴν προσοχὴ, φαντάζεται ὅμως διάφορα χροῖματα. Τὰ ὁποῖα ἐγνώριζε νὰ χρησιμοποιοῦ πρὸς ὀφελὸς του. Ἡ κυριώτερα ἱκανότης του ἦταν ὅτι ἐγνώριζε τὸν τρόπο, μὲ τὸν ὁποῖο μποροῦσε νὰ προκαλέσῃ τὴν προσοχὴ τοῦ Κοινοῦ στὸ πρόσωπό του. Καὶ ἕνα ἀπὸ τὰ μικρὰ μέσα, μὲ τὰ ὁποῖα ἐπιχειροῦσε νὰ κινήν ἐντύ-

πωσι στοὺς γνωστούς του, ἦταν τὸ μονόκλ. Ἄν σήμερον ἕνας ἄνθρωπος μὲ μονόκλ κινεῖ τὴν προσοχὴ, φαντάζεται ὅμως διάφορα χροῖματα. Τὰ ὁποῖα ἐγνώριζε νὰ χρησιμοποιοῦ πρὸς ὀφελὸς του. Ἡ κυριώτερα ἱκανότης του ἦταν ὅτι ἐγνώριζε τὸν τρόπο, μὲ τὸν ὁποῖο μποροῦσε νὰ προκαλέσῃ τὴν προσοχὴ τοῦ Κοινοῦ στὸ πρόσωπό του. Καὶ ἕνα ἀπὸ τὰ μικρὰ μέσα, μὲ τὰ ὁποῖα ἐπιχειροῦσε νὰ κινήν ἐντύ-

πωσι στοὺς γνωστούς του, ἦταν τὸ μονόκλ. Ἄν σήμερον ἕνας ἄνθρωπος μὲ μονόκλ κινεῖ τὴν προσοχὴ, φαντάζεται ὅμως διάφορα χροῖματα. Τὰ ὁποῖα ἐγνώριζε νὰ χρησιμοποιοῦ πρὸς ὀφελὸς του. Ἡ κυριώτερα ἱκανότης του ἦταν ὅτι ἐγνώριζε τὸν τρόπο, μὲ τὸν ὁποῖο μποροῦσε νὰ προκαλέσῃ τὴν προσοχὴ τοῦ Κοινοῦ στὸ πρόσωπό του. Καὶ ἕνα ἀπὸ τὰ μικρὰ μέσα, μὲ τὰ ὁποῖα ἐπιχειροῦσε νὰ κινήν ἐντύ-

πωσι στοὺς γνωστούς του, ἦταν τὸ μονόκλ. Ἄν σήμερον ἕνας ἄνθρωπος μὲ μονόκλ κινεῖ τὴν προσοχὴ, φαντάζεται ὅμως διάφορα χροῖματα. Τὰ ὁποῖα ἐγνώριζε νὰ χρησιμοποιοῦ πρὸς ὀφελὸς του. Ἡ κυριώτερα ἱκανότης του ἦταν ὅτι ἐγνώριζε τὸν τρόπο, μὲ τὸν ὁποῖο μποροῦσε νὰ προκαλέσῃ τὴν προσοχὴ τοῦ Κοινοῦ στὸ πρόσωπό του. Καὶ ἕνα ἀπὸ τὰ μικρὰ μέσα, μὲ τὰ ὁποῖα ἐπιχειροῦσε νὰ κινήν ἐντύ-

πωσι στοὺς γνωστούς του, ἦταν τὸ μονόκλ. Ἄν σήμερον ἕνας ἄνθρωπος μὲ μονόκλ κινεῖ τὴν προσοχὴ, φαντάζεται ὅμως διάφορα χροῖματα. Τὰ ὁποῖα ἐγνώριζε νὰ χρησιμοποιοῦ πρὸς ὀφελὸς του. Ἡ κυριώτερα ἱκανότης του ἦταν ὅτι ἐγνώριζε τὸν τρόπο, μὲ τὸν ὁποῖο μποροῦσε νὰ προκαλέσῃ τὴν προσοχὴ τοῦ Κοινοῦ στὸ πρόσωπό του. Καὶ ἕνα ἀπὸ τὰ μικρὰ μέσα, μὲ τὰ ὁποῖα ἐπιχειροῦσε νὰ κινήν ἐντύ-

πωσι στοὺς γνωστούς του, ἦταν τὸ μονόκλ. Ἄν σήμερον ἕνας ἄνθρωπος μὲ μονόκλ κινεῖ τὴν προσοχὴ, φαντάζεται ὅμως διάφορα χροῖματα. Τὰ ὁποῖα ἐγνώριζε νὰ χρησιμοποιοῦ πρὸς ὀφελὸς του. Ἡ κυριώτερα ἱκανότης του ἦταν ὅτι ἐγνώριζε τὸν τρόπο, μὲ τὸν ὁποῖο μποροῦσε νὰ προκαλέσῃ τὴν προσοχὴ τοῦ Κοινοῦ στὸ πρόσωπό του. Καὶ ἕνα ἀπὸ τὰ μικρὰ μέσα, μὲ τὰ ὁποῖα ἐπιχειροῦσε νὰ κινήν ἐντύ-

πωσι στοὺς γνωστούς του, ἦταν τὸ μονόκλ. Ἄν σήμερον ἕνας ἄνθρωπος μὲ μονόκλ κινεῖ τὴν προσοχὴ, φαντάζεται ὅμως διάφορα χροῖματα. Τὰ ὁποῖα ἐγνώριζε νὰ χρησιμοποιοῦ πρὸς ὀφελὸς του. Ἡ κυριώτερα ἱκανότης του ἦταν ὅτι ἐγνώριζε τὸν τρόπο, μὲ τὸν ὁποῖο μποροῦσε νὰ προκαλέσῃ τὴν προσοχὴ τοῦ Κοινοῦ στὸ πρόσωπό του. Καὶ ἕνα ἀπὸ τὰ μικρὰ μέσα, μὲ τὰ ὁποῖα ἐπιχειροῦσε νὰ κινήν ἐντύ-

πωσι στοὺς γνωστούς του, ἦταν τὸ μονόκλ. Ἄν σήμερον ἕνας ἄνθρωπος μὲ μονόκλ κινεῖ τὴν προσοχὴ, φαντάζεται ὅμως διάφορα χροῖματα. Τὰ ὁποῖα ἐγνώριζε νὰ χρησιμοποιοῦ πρὸς ὀφελὸς του. Ἡ κυριώτερα ἱκανότης του ἦταν ὅτι ἐγνώριζε τὸν τρόπο, μὲ τὸν ὁποῖο μποροῦσε νὰ προκαλέσῃ τὴν προσοχὴ τοῦ Κοινοῦ στὸ πρόσωπό του. Καὶ ἕνα ἀπὸ τὰ μικρὰ μέσα, μὲ τὰ ὁποῖα ἐπιχειροῦσε νὰ κινήν ἐντύ-

πωσι στοὺς γνωστούς του, ἦταν τὸ μονόκλ. Ἄν σήμερον ἕνας ἄνθρωπος μὲ μονόκλ κινεῖ τὴν προσοχὴ, φαντάζεται ὅμως διάφορα χροῖματα. Τὰ ὁποῖα ἐγνώριζε νὰ χρησιμοποιοῦ πρὸς ὀφελὸς του. Ἡ κυριώτερα ἱκανότης του ἦταν ὅτι ἐγνώριζε τὸν τρόπο, μὲ τὸν ὁποῖο μποροῦσε νὰ προκαλέσῃ τὴν προσοχὴ τοῦ Κοινοῦ στὸ πρόσωπό του. Καὶ ἕνα ἀπὸ τὰ μικρὰ μέσα, μὲ τὰ ὁποῖα ἐπιχειροῦσε νὰ κινήν ἐντύ-

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΔΗΜΙΟΥ ΤΟΥ ΩΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

— Γιατί, απάντησε η Γκαρριγκά στην ερώτησή της νέας, θα παίξετε ένα πολύ επικίνδυνο παιχνίδι, θα θαλέσετε να φλουαρήσετε... Τόν ιδιο τον έαυτο σας θα βλάψετε με τον κύριο δικαστή... Και τότε μονάχα έσείς θα μετανιώσετε, γιατί θαλήσετε να προκαλέσετε αυτή την βίαιη πάλη... Γι' αυτό, για το συμφέρον σας, όφείλω να σας προειδοποιήσω, ότι πρέπει αυτά που σας είπα να τα κρατήσετε μυστικά απ' όλο τον κόσμο και απ' τον ίδιο το σύζυγό σας... Και ο κ. Καρρέρ δεν θα σας κρατήσει καμιά κακία γιατί τον αποκαρσύνετε... Και όμως είναι τόσο ερωτευμένος μαζί σας ο κύριός μου...

— Έμπρός λοιπόν... πείτε το ναί... και απόψε, στις έφτα με όχτω, ο κ. Καρρέρ θα βοϊσκατεί εδώ... Θα φροντίσει συγγένως να κρατήσει σ' αυτό το διάστημα το σύζυγό σας στις φυλακές της πόλεως, ώστε να μην έχετε να φοβηθείτε τίποτε από μέρους του... Ο πατέρας σας πάλι ούτε μπορεί να δει, ούτε ν' ακούσει τίποτε... Λέγετε λοιπόν... Ποιά είναι η απάντησή σας;

— Η απάντησή μου είναι, απάντησε παρήφανα η Μαρκέλλα, ότι ο κ. δικαστής μπορεί, αν θέλει, να σκοτώσει έμένα και το σύζυγό μου, μα δεν θ' απατήσω ποτέ το σύζυγό μου. Η Γκαρριγκά, ακούγοντας τις λόγια αυτά, ύψωσε τους ώμους της και είπε σαρκαστικά:

— Όπως θέλετε, ωραία μου... Έγώ θα ξαναβρω αύριο το πρωί, για να δω αν αλλάξατε γνώμη...

— Είπε περιττό να ξαναβρίθες... Έγώ γνώμη δεν αλλάζω...

— Μπα! Έκανε η Γκαρριγκά. Η γυναίκες αλλάζουν τόσο εύκολα γνώμη... Όταν μάλιστα αυτό απαιτούν τα συμφέροντά τους... Ορεβούρα, ωραία μου...

— Όλ' αυτά ήταν μία παγίδα που είχε στήσει η Γκαρριγκά στη Μαρκέλλα. Πρέπει δε να προσθέσουμε ότι ο δικαστής ήταν εντελώς ξένος προς την παγίδα αυτή, την οποία, αν ήξερε, θα την εμπαίαινε.

Το βασιλικό διάταγμα, που είχε παρουσιάσει η καταχθονία Γκαρριγκά στη γυναίκα του δημίου, ήταν πλαστό και είχε συνταχθεί ολόκληρο από αυτήν...

Τι έκανε άλλωστε... Τίποτε, γιατί η Μαρκέλλα, αφού αντίσταθηκε επί δεκαπέντε ημέρες, στο τέλος υπέκυψε στις υποδείξεις της. Το έκανε αυτό, γιατί η Γκαρριγκά της έλεγε ότι, αν εξακολουθούσε ν' αποκορύβητο δικαστής, θα τον έκανε άδυσώπητο έχθρό της... Κι' έτσι προτίμησε να τον κάνει προστάτη και φίλο της...

Γι' αυτό, ένα βράδυ, τυλιγμένος μέσα σ' ένα μαύρο μανδύα, ο δικαστής έπληξε στο σπίτι της Μαρκέ-

λας...

Ο Ζάν Κουστακάλντ βοϊσκόταν την ώρα εκείνη στη φυλακή... Ο γέρο Ντυμπούκ κοιμόταν σ' ένα δωμάτιο του ισόγειου και ο υπηρέτης Μαρκού είχε απομακρυνθεί από το σπίτι.

Οδηγούμενος από τη Μαρκέλλα, ο κ. Καρρέρ ανέβηκε στο πρώτο πάτωμα, όπου δεν μπόρεσε να συγκαταστήσει ένα επίφωνμα θαυμασμού βλέποντας την πολυτέλεια της επιπλώσεως.

Ο Ζάν Κουστακάλντ λάτρευε τη σύζυγό του και γι' αυτό ήθελε το άσυλο της αγάπης τους να είναι τόσο

να ο κ. Καρρέρ ξαφνιασμένος.

Και άμεσως θέλησε να προσθέσει: «Ποιά διαταγή»;

Μα ένας δικαστής, λόγω του επαγγέλματός του, μπορεί πάντοτε και μαντεύει το κακό... Έτσι ο κ. Καρρέρ μάντεψε το τέχνασμα, στο οποίο είχε καταφύγει η Γκαρριγκά για να του παραδώσει τη γυναίκα του δημίου.

Και γι' αυτό απάντησε στη Μαρκέλλα:

— Σας όρκίζομαι, Μαρκέλλα, ότι, πριν χωριστούμε, θα σας παραδώσω τη διαταγή του βασιλέως, υπογεγραμ-

μένη, ή εγκαταλειμμένη φίλη του Ζάν Κουστακάλντ, λάβουσα μία πρόσκληση της Γκαρριγκά να πάνε να την συναντήσουν, χωρίς να χάνει ούτε λεπτό...

Έπειτα από μερικά λεπτά, αφού έλαβε την πρόσκληση αυτή, η Πετρίνα έπληγαινε στο σπίτι της Ισπανίδος, η οποία με περηφάνεια της ανήγγειλε ότι εκείνη τη στιγμή η Μαρκέλλα βοϊσκόταν στην άγκαλιά του κ. Καρρέρ.

Τα χαρακτηριστικά της Πετρίνας, καθώς άκουσε την πληροφορία αυτή, πήσαν μία άγρια έκρηξη.

— Ωραία, Γκαρριγκά, είπε. Με υπηρέττες καλά. Γι' αυτό και σε πληρώνω καλά. Ορίστε τα δέκα σου λουδοβίκεια...

Και απόθεσε επάνω στο τραπέζι δέκα χρυσά νομίσματα.

— Τώρα, εξακολουθήστε σε λίγο, εγώ θα συμπληρώσω το έργο σου!

— Θα συμπληρώσεις το έργο μου! επανέλαβε η Γκαρριγκά, τρομαγμένη από τη λάμψη που έβγαλνε από τα μάτια της Πετρίνας. Και τί λογαριάζεις να κάνεις;... Δεν φαντάζομαι, ωστόσο, να με προδώσεις... Αν θέλεις ν' αποκαλύψεις στον Κουστακάλντ μια από τις ημέρες αυτές το πάθημά του, είσαι ελεύθερη... Μα όχι απόψε... Όχι απόψε...

Η άνησυχία της Γκαρριγκά έκανε μεγάλη εντύπωση στην Πετρίνα.

— Μη φοβάσαι, της απάντησε. Δεν σκοπεύω ν' αποκαλύψω απόψε τίποτε στον Κουστακάλντ... Έξ' άλλου μου φαίνεται ότι ο κ. Καρρέρ δεν θα περιρριστεί μόνο στην άποψή της επίσκεψης... Θα θελήσει να ξαναβεί τη Μαρκέλλα...

— Βέβαια, είπε η μάγισσα.

— Τότε θα περιμένω χιμιά δεκαπενταριά ημέρες...

— Όπως θέλεις.

— Όσο σ' ευχαριστώ, Γκαρριγκά...

— Αντίο! Αντίο! ωραία μου...

— Στο καλό. ***

Η Πετρίνα είχε εξαπατήσει τη Γκαρριγκά, γιατί η πρόθεσή της ήταν να πληροφορήσει άμεσα, το ίδιο βράδυ, τον Ζάν Κουστακάλντ για όσα συνέβαιναν σπίτι του.

Ο θόρυβος και το σκάνδαλο που θα γίνεταν από την αποκάλυψη αυτή δεν ήταν ενδιέφεραν καθόλου. Ήταν δυνατόν να περιμένη αυτή δεκαπέντε μέρες για να πη στον παλιό της φίλο: «Μ' έδιωξες και η γυναίκα που παντρεύτηκες σ' άπατάν;...» Ω, αυτό της ήταν εντελώς αδύνατο...

Έπρεπε όμως να βρή έναν άνθρωπο, ο οποίος να έδεχτο να πάει κρυφά μία σημείωσή της στο Ζάν Κουστακάλντ, που βοϊσκόταν άπασχολημένος την ώρα εκείνη στα γραφεία της φυλακής της πόλεως...

Και, με τη σκέψη αυτή, η Πετρίνα γύρισε στο σπίτι της, όπου έγραψε τη σημείωσή. Έπειτα βγήκε πά-

— Α! κύριε δικαστή! φώναξε ο Ζάν. Θελήσατε να κλέψετε τη γυναίκα του Δημίου...

κομψό, όσο και του πιο πλούσιου αστού της πόλεως...

— Όσο σ' ευχαριστώ, Γκαρριγκά, είπε τα λόγια αυτά, έδωσε το φως...

— Ω! φώναξε ο έρωτευμένος μ' ένα τόνο γλυκύας μομφής. Γιατί το σβήνεται;

— Για να μη με δειτε που θα κλαίω, του απάντησε η Μαρκέλλα...

Την ώρα που ο δικαστής έμπαινε κρυφά στο σπίτι του δημίου, η Πε-

τρίνα είχε εξαπατήσει τη Γκαρριγκά, γιατί η πρόθεσή της ήταν να πληροφορήσει άμεσα, το ίδιο βράδυ, τον Ζάν Κουστακάλντ για όσα συνέβαιναν σπίτι του.

Ο θόρυβος και το σκάνδαλο που θα γίνεταν από την αποκάλυψη αυτή δεν ήταν ενδιέφεραν καθόλου. Ήταν δυνατόν να περιμένη αυτή δεκαπέντε μέρες για να πη στον παλιό της φίλο: «Μ' έδιωξες και η γυναίκα που παντρεύτηκες σ' άπατάν;...» Ω, αυτό της ήταν εντελώς αδύνατο...

Έπρεπε όμως να βρή έναν άνθρωπο, ο οποίος να έδεχτο να πάει κρυφά μία σημείωσή της στο Ζάν Κουστακάλντ, που βοϊσκόταν άπασχολημένος την ώρα εκείνη στα γραφεία της φυλακής της πόλεως...

Και, με τη σκέψη αυτή, η Πετρίνα γύρισε στο σπίτι της, όπου έγραψε τη σημείωσή. Έπειτα βγήκε πά-

Και, με τη σκέψη αυτή, η Πετρίνα γύρισε στο σπίτι της, όπου έγραψε τη σημείωσή. Έπειτα βγήκε πά-

λι έξω και άρχισε να περιφέρεται γύρω από τη φυλακή.

Η τύχη την έβουλησε. Ο γυιός του θυρωρού—ένα παλληκάρι δεκαεννιά χρόνων, που την πλησίαζε δειλά εδώ κι' έξη μήνες—έγυρισε την ώρα εκείνη στη φυλακή για να φάει.

Η Πετρίνα τον έπληξιασε και, αφού τον χαιρέτησε με χάρη, του είπε:

— Γιατί δεν έρχεστε καμιά φορά να με δειτε κύριε Προσπερ Ζιρώ;... Μήπως δεν σας ευχαριστεί η συντροφιά μου;

— Ω, δεσποινίς... της απάντησε εκείνος. Δεν τολμώ...

— Πρόπε, να τολμά κανείς... Έτσι εγώ τολμώ να σας πω τώρα ότι μου άρεστε πολύ...

— Ω! δεσποινίς...

— Αν θέλετε τώρα, κύριε Ζιρώ, κάμστε μου μία μικρή υπηρεσία και, για τον κόπο σας, αύριο θα σας περιμένω στο σπίτι μου...

— Ότι θέλετε, δεσποινίς...

— Εφέρετε το Ζάν Κουστακάλντ;

— Τό δημό της πόλεως; Βέβαια...

Έρχεται κάθε μέρα στη φυλακή, στο γραφείο του αρχαιοφύλακος... Βρίσκεται και απόψε μέσα...

— Έ, λοιπόν, θα σας παρακαλούσα να του δώσετε χωρίς να σας δοθ. βέβαια, αυτή τη σημείωσή...

— Τίποτε πιο εύκολο, δεσποινίς... Θέλετε απάντησι;

— Όχι... Μονάχα θέλω ναρθείτε να μου πείτε πως το έδωσατε...

— Περιμένετε με! Είπε πάντε λεπτόν δουλειά.

— Σας περιμένω.

(Ακολουθεί).

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΠΟΛΚΑΣ

Ένας από τους πιο προσφιλείς χορούς της περασμένης γενιάς ήταν και η πόλκα. Λίγοι όμως είναι εκείνοι που ξέρουν την ιστορία του τόσο γνωστού αυτού χορού.

Σε κάποια μικρή Αυστριακή πόλη, γύρω στα 1830 μία υπηρέτρια, η οποία, όταν βρισκόταν μόνη της μέσα στην κουζίνα του σπιτιού των κυρίων της, έκτελλε κάτι παρθένο βηματισμούς, τους οποίους συνάδευε μ' ένα τραγούδι του χωριού της.

Μία μέρα όμως οι κύριοι της την είδαν και καταγοητευμένοι από τον άλλοκοτο εκείνο χορό, την προσέκαλεσαν να χορέψει το ίδιο βράδυ μπροστά στους προσκεκλημένους των. Ματρώδων βρισκόταν και ο μουσικός Ιωσήφ Νερούδα, ο οποίος έμελοποίησε το τραγούδι και κανόνισε τους βηματισμούς.

Ο ίδιος αυτός χορός εχoreύθηκε για πρώτη φορά στην Πάργα κατά το 1835 ενώπιον μεγάλης συνάθροισης κόσμου και έλαβε το ένομα «πόλκα», που στη γλώσσα των Τσεχών σημαίνει «μίσος», λόγω των ήμι-

— Κροταλίας! φώναξε αναπληρώνοντας ο Τζέφερν, ο μικρότερος της συντροφιάς μας. Φυλαχτείτε!

Σηκωθήκαμε όλοι απάνω παραμένοντες κι' ανήσυχτοι, καρφώνοντας τα μάτια μας στη γη για να ίδουμε από πού έρχόταν το τρομερό έρπετο.

Μονάχα ο Μπόλτον, ο μεγαλύτερος της παρέας δεν είχε κινηθεί από τη θέσι του. Έξακολουθούσε να παραμένει στο ίδιο μέρος με τα χέρια ακουμπισμένα στο σαγόνι και τους άγκυλνες ανοιγμένους. Η πίπα του είχε ξεφύγει από τα χέρια κι' είχε πέσει καταγής.

Νομίζαμε ότι δεν είχε ακούσει την προειδοποίησή του Τζέφερν κι' έτσι μαζώμασε να του την επαναλάβουμε, όταν αυτός, προλαβώνοντας, μάς έφωτίσσε:

— Σιωπή! Μην κουνήθεις για βόνομα του Θεού! Ο κροταλίας μπαίνει μέσα στο πουκάμισό μου...

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΧΡΥΣΟΘΗΡΩΝ

ΕΝΑΣ ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ

Μία ενδιαφέρουσα περιγραφή. Στα βάθη της Άφρικης. Τέσσερες χρυσοθήρες στην έρημο. Ο κροταλίας μέσα στο πουκάμισό του χρυσοθήρα. Στιγμές αφάνταστης αγωνίας. Η θανάσιμη άκνησία. Πώς σκοτώθηκε το φείδι κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Από ένα ξένο περιοδικό παραλαμβάνουμε την κατωτέρω ενδιαφέρουσα περιγραφή για την περιπετειώδη ζωή των χρυσοθηρών, γραμμένη από άνθρωπο που έζησε χρόνια πολλά μαζί τους. Ο συγγραφέας είναι ένας Άγγλος τυχοδιώκτης από τους πιο τολμηρούς, ο οποίος έχει ταξιδέψει σε πολλά μέρη, ιδίως της Άφρικης, μαζί με χρυσοθήρες.

Ο ήλιος είχε γείρει πια—γράφει ο Άγγλος περιηγητής—και κατέβαινε σιγά-σιγά το σκοτάδι. Το καράβι μας άπατελείτο από τέσσερα άτομα, έμένα και τρεις χρυσοθήρες.

Μόλις εδράδευσε, κατασκηνώσαμε στην όχθη του ποταμού Γουινέζ με την άποψη να περάσουμε εκεί τη νύχτα και την επομένη να εξακολουθήσουμε την πορεία μας.

Είμαστε κουρασμένοι από το δρόμο και απογοητευμένοι, γιατί όπου κι' αν χτυπήσαμε με τις άξινες μας τη γη, δεν είχαμε κατορθώσει ν' ανακαλύψουμε ούτε τον παραμικρό βάλτο χρυσοφίτου.

Ξιπλωθήκαμε λοιπόν κι' οι τέσσερες γύρω από τη φωτιά κι' άρχισαμε να καννίζουμε τις πίπες μας. Για να περάσει δε εύκολότερα η ώρα, λέγαμε καθένας με τη σειρά του διάφορες διασκεδαστικές ιστορίες.

Έβαφνα ακούστηκε δίπλα μας ένας δυνατός κρότος, του οποίου άνηγνωρίζαμε άμεσα την προέλευση και ο οποίος μάς έκανε να ανέλθουμε άμεσα από τη νάρκη που μάς είχε καταλάβει.

Κροταλίας! φώναξε αναπληρώνοντας ο Τζέφερν, ο μικρότερος της συντροφιάς μας. Φυλαχτείτε!

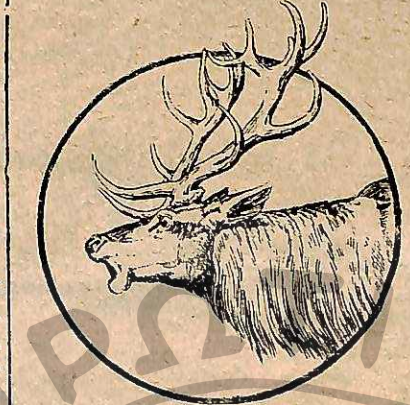
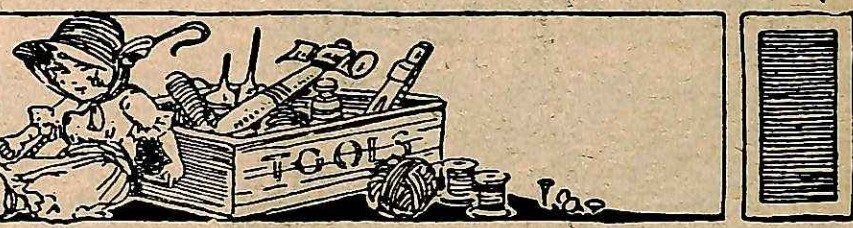
Σηκωθήκαμε όλοι απάνω παραμένοντες κι' ανήσυχτοι, καρφώνοντας τα μάτια μας στη γη για να ίδουμε από πού έρχόταν το τρομερό έρπετο.

Μονάχα ο Μπόλτον, ο μεγαλύτερος της παρέας δεν είχε κινηθεί από τη θέσι του. Έξακολουθούσε να παραμένει στο ίδιο μέρος με τα χέρια ακουμπισμένα στο σαγόνι και τους άγκυλνες ανοιγμένους. Η πίπα του είχε ξεφύγει από τα χέρια κι' είχε πέσει καταγής.

Νομίζαμε ότι δεν είχε ακούσει την προειδοποίησή του Τζέφερν κι' έτσι μαζώμασε να του την επαναλάβουμε, όταν αυτός, προλαβώνοντας, μάς έφωτίσσε:

— Σιωπή! Μην κουνήθεις για βόνομα του Θεού! Ο κροταλίας μπαίνει μέσα στο πουκάμισό μου...

Ένα βαθύ γέγος μάς συνεκλόνησε

του να χτυπά και το αίμα να κυκλοφορεί μέσα στις φλέβες του.

Σε λίγο όμως διακρίναμε στο πουκάμισό του μαρκενός άργους κοματιτσούς, οι οποίοι προήρχοντο αναμμιβόλως από το φείδι που ανέβαινε κατά μήκος του στήθους του.

Τι μπορούσαμε να κάνουμε στην κρίσιμη εκείνη περίσταση; Τίποτε, απολύτως τίποτε... Εφέραμε καλά ότι κάθε απόπειρα για να σώσουμε το φίλο μας, το παραμικρότερο κίνημά μας, ή ελάχιστη καυγή μας θα προκαλούσε τον άμεσο θάνατο του Μπόλτον...

Έτσι, από λίγο είδαμε ότι το

— Όσοι έχουν σκυλιά και τ' αγαπούν, αν θέλουν να τα προφυλάξουν από τη λύσσα, ιδίως τα πιο νέα και ευαίσθητα εξ' αυτών, πρέπει να τους δίνουν δυο φορές την εβδομάδα, πίνοντας, ένα κουτάλι της σούπας καφέ χωρίς ζάχαρη.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΑΞΙΜΙΛΙΑΝΟΥ ΠΕΡΡΕΝ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ

(Αφιερωμένο στις νεαρές δεσποινίδες, γιά να μάθουν πού οδηγεί μία απερισκεπτη αγάπη, ένας τυφλός έρωτας....)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

Ο Προβάλλ μ' έφριγγε στο στήθος του με λαχτάρα και με παρακαλούσε να βάλω κάτι στο στόμα μου, ενώ συγχρόνως με διαβεβαίωνε για τον παράφορο έρωτά του, καθώς και για την ειλικρίνεια των προθέσεων του. Για να μην του χαλάσω το χατίρι, ήπια το ζωμό και λίγο κρασί.

Καταλαβαίνω, μικρή μου, μού έλεγε συγχρόνως η Σαλίν-Ρουαίν ενώ έτρωγα. Φαίνεται πως με μισείς, πως δεν θέλεις να με δής στα μάτια σου περτά! Ήγεις δική σου, γιατί, χωρίς να το θέλω βέβαια, έγινες άφορη, να στενοχωρηθείς λιγάκι... Τι να σου κάνω όμως; Μήπως έφταιγα εγώ; Πίστεψέ με ότι χθές δεν έχω να φάω κι' αναγκάστηκα να πουλήσω το καπέλλο μου σ' έναν παληοτσή για ένα κομμάτι φουμά. Κι' αυτό, γιατί έτσι το θέλησε ο Θεοδώρακης. Δεν εινε όμως η πρώτη φορά που μου το κάνει αυτό...

Δεν πειράζει, κυρία, της αποκαίθηκα ψυχρά. Τώρα είμαι εύτυχισμένη και ξεχνώ κάθε λυπηρό επεισόδιο που συνέβη μεταξύ μας.

Εκείνη όμως είχε όρεξη, φαίνεται, για κουβέντα κι' επί μίση ώρα δεν έκανε τίποτε άλλο παρά να μου λέει ένα σωρό δικαιολογίες, ψευτικές φυσικά. Φοβήθηκα μήπως η φιλαρία της δεν θα τελείωνε ποτέ. Εύτυχώς από τη δύσκολη αυτή θέσι μου μ' έβγαλε έξαφνα ένα συνθηματικό σφύριγμα που ακούστηκε από το δρόμο. Ήταν... ο Θεοδώρακης που την έκαλούσε κοντά του, απαλλάσσοντάς μας έτσι από την όληλη παρουσία της.

Έμεινα μόνη μου με τον Προβάλλ. Τώρα μπορούσα πια να μιλώ ελεύθερα. Άρχισα να του παραπονιόμην για την εγκατάλειψή του και να του απευθύνω επιπλήξεις για την πολυήμερη αδιαφορία και σιωπή του.

Εκείνος μού ζήτησε συγγνώμη για όλα αυτά, προσπαθώντας να συγκαλυφθή όσο μπορούσε καλύτερα, και εγώ δεν άργησα, έννοιεται, να τον συγχωρήσω μ' όλη μου την καρδιά. Έπειτα του ζήτησα πληροφορίες για την οικογένεια Δουκάσσελ και τον ερώτησα τί εντύπωση τούς είχε προξενήσει η φυγή μου.

Η φυγή σου, αγγέλι μου, μού απάντησε, στην αρχή επροξένησε γενική κατάνηλη, άπειρα σόγια και παντοειδείς ειρωνίες. Γρήγορα όμως λησμονήθηκε η εξαφάνισή σου και δεν ξαναγίνε πια λόγος...

Αλλοίμονο! τού είπα με πικρία. Όποτε λοιπόν εκείνοι που με όνταζαν φίλη και προστατευμένη τους δεν έσκαρτίστηκαν καθόλου για τη φυγή μου; Είχαν δική τους όμως... Πώς μπορούσαν να αισθανθούν λύπη για

καινή που είχε παρεκκλίνει από το δρόμο της άρετης...

Δεν λες καλύτερα για καινή που η παρουσία της τους έστεναρω-ρούσε και γινόταν εμπόδιο για την πραγματοποίηση των πόθων των; με διέκοψε ο Γουσταύος. Θέλεις να μάθεις τί έγινε μετά την αναχώρησή σου; Μόλις έφυγες από τον πυργο, οι Δουκάσσελ άρχισαν πάλι τους γο-ρούς και τις διασκέδασεις και εν νει κατέφυγαν σε κάθε μέσον για να με καταφέρουν να παντρευτώ με την Άντωνίνα...

Όλοι τους φαγωθήκαν για να με κάνουν γαμπρό. Η νέα είχε διαλασπίσει απέναντί μου τις περιποιήσεις και τους χαριεντισμούς της. Η μητέρα της μού φερνόνταν με τη μεγαλύτερη οικειότητα. Ο πατέ-

ρ σπιτάκι που έτοιμάσε για χάρη σου ο άντρούλης σου: Έλα μαζί μου κι' εγώ θα σου γνωρίσω όλον τον κόσμο της πρωτεύουσής, ο οποίος θα θαυμάσει την ωμορφιά σου και θα ζηλέψει την εύτυχία μου...

Γουσταύε, δεν επιθυμώ να γνωρίσω κανέναν, παρά μόνον όταν θα φέρω το όνομά σου. Μονάχα τότε θα μπορώ να παρουσιάζωμ στην κοινωνία, χωρίς να κοκκινίζω... Τότε μόνο θα είμαι άξια της εκτίμησής σου και του σεβασμού των άλλων...

Ησύχασε, ωραία μου. Σε βεβαιώνω ότι παντού όπου κι' αν πάς, θα βρεις ένθουσιώδη υποδοχή.

Όσον καιρό παραμείνω κόρη συγχρόνως και μητέρα, θέλω να μη με βλέπη κανένα μάτι, να μη μ' αν-

ταράξει κανένας, σύμφωνα με την επιθυμία του Γουσταύου, πήγαμε μαζί στο θέατρο.

Επί ένα όλοκληρο μήνα η μόνη μου ασχολία ήταν να πηγαίνω σ' εκδρομές, σε γιορτές και σε διασκεδάσεις. Ο Προβάλλ έμεινε πάντα κοντά μου και μού φερνόνταν με τον πιο ιπποτικό τρόπο. Αν μάλιστα υποχώ-ρούσε στις παρακλήσεις μου και δεχόταν να στεφανωθώμε, ή, τότε άσφαλώς θάμουν η πιο εύτυχισμένη γυναίκα του κόσμου...

Ο καιρός όμως περνούσε και η επική του τοκετού επιπληάζε. Αν και είχα απαγορεύσει ρητώς στο Γουσταύο να με συνιστά στους φίλους του πού του γάμου μας, εκείνος κά-

θε βράδυ μού κοιθάουσε στο σπίτι πλήθος γνώριμων του για να δειπνή-σουμε και να περάσουμε μαζί τη βραδιά. Μεταξύ αυτών συγκαταλέγε-

το τις περισσότερες φορές και ο άθλιος Άλβαν, ο επιτήδειος εκείνος υποκριτής, ο οποίος εξακολούθησε να έρωτοστοργιέ μαζί μου και να με παρονοχλή με τις άδιακρισίες του.

Αρκετός καιρός επέερασε έτσι. Ο-λον αυτόν τον καιρό ήμουν αναγκα-σμένη ν' ακούω τις κολακείες των φίλων που μνηστήρας μου και να α-νέχωμαι τη φιλάρεσκη συμπεριφορά τους και τα πονηρά τους χιμύγια, με τα οποία προσπαθούσαν να κινή-

σουν την ευνοία μου. Με δυο λόγια, βλasi όσοι με πλη-σίαζαν δεν απέδιδεσαν παρά στο πώς να μού φανούν άρεστοι και να προσελκύσουν τη συμπάθειά μου. Κι' όλα αυτά γινόνταν μπρος στο Γουσταύο, ο οποίος παρακολουθούσε άδιάφορα την ανάφορστη συμπεριφορά τους, χωρίς να ενδιαφέρεται αν αυτή παί-ραζε τη μέλλουσα σύζυγό του.

Αμα του έκανα καμιά παρατήρη-ση σχετικά, εκείνος μού απαντούσε:

Έτσι πρέπει να φερόμην, αντί να γινί τους, αγαπητή μου Άλκιη, γιατί αλλιώς θα με θεωρούσαν ζη-λιάρη και ανώγαγο, ανάξιο της εκτι-μήσής των. Άλλωστε οι φίλοι μου δεν κάνουν κανένα κακό με το να εκπράζνουν το θαυμασμό τους για τα άπεριγράπτα θέληγνρά σου. Πρέπει να ξέρεις επίσης ότι είσαι οι άνδρες, τότε αγαπούμε περισσότερο μια γο-ναίκα, όταν βλέπουμε ότι δεν άφινει άσφυγνίτητος και τους άλλους.

Καλά, δέχομαι. Η θέλησής σου άλλωστε εινε νόμιμο για μένα...

Έπειτα από λίγο βγήκαμε έξω και πήγαμε στην οδό Προβάν, όπου ο Προβάλλ είχε νοικιάσει ένα κομψό οίκημα για τη βασιλίτσα της καρδιάς του, όπως έλεγε. Προηγούμε-νος είχε φροντίσει να βρη μία νέα, η οποία έτάθη άμέ-ως στας διαταγές μας.

Την άλλη μέρα, χωρίς στη δραστηριό-τητα των προμηθευ-τών του Παρισιού, είχα εφοδιαστή με ρούχα της μόδας και δεν μού έλειπε τίπο-τε από όσα χρειαζόν-ταν για μία επίσημη εμφάνιση. Τό ήιο

(Ακολουθεί).

Η μόνη μου ασχολία ήταν να πηγαίνω σε γιορτές, εκδρομές και διασκεδάσεις...

ΛΑΪΚΟ ΚΡΗΤΙΚΟ ΠΝΕΥΜΑ

ΟΙ ΣΠΑΝΟΙ

Η περιφρόνησις του Κρητικού λαού προς τους σπανούς. Πώς κοροϊδεύουν οι σπανοί τους Δράκους. Η μεγάλη πονηρία τους. Ο σπανός στα κεραμύδια. Όπου οι Δράκοι ρίχνουν τη μπάλα. Πώς τους ένίκησε ο σπανός. Τα αγωνίσματα των Δρακόντων. Όπου ο σπανός βγαίνει πάντα πρώτος. Το άσκι με το νερό! Το πάδημα του Δράκου κ.τ.λ.

Στην Κρήτη, στο νησί αυτό των άρεμανίων γενειάδων και των υπε-ρηφάνων μουστακιών, οι σπανοί θεω-ρούνται ως τα πιο περιφρονημένα και τα πιο άναξια λόγου ανθρώπινα πλά-σματα.

Γι' αυτό, το παιδί, σαν γίνη είκοσι χρόνων, με καρδιοχτύπι κυττάζει να ιδη το πρώτο χνούδιμα του μουστα-κιού του, γιατί φοβάται μήπως γίνη σπανός. Ύπερηφανο λοιπόν, στρίβει και ξαναστρίβει τις πρώτες τρίχες πού θα φυτρώσουν στο άπλω χεί-λος του.

Υπάρχει μάλιστα σχετικώς και το ακόλουθο τεράστιο: Σαν τα πατήσης το είκοσι και δεν τα δής τα γένεια, σαν τη λαλιά μου (γιαγιά) θα γενής κι' αλλοίμονο σε σένα!...

Και τί δεν κάνουν οι καυμένοι οι σπανοί στην Κρήτη για να αποκτή-σουν γένεια. Τίποτε όμως δεν μπο-ρούν να κατορθώσουν οι δυστυχί-μενοι.

Γι' αυτό και μία Κρητική παροι-μία λέγει:

«Όλα σε τούτον τον κόσμο γίνον-ται και μόνον του σπανού τα γένεια δεν θα γίνουν ποτέ».

Αν έστέρησε όμως η φύσις τους σπανούς από τα μουστάκια και τα γένεια, τους χάρισε ωστόσο την πο-νηρία, η οποία έχει λάβει μυθώδεις διαστάσεις στην φαντασία του Κρη-τικού λαού.

Ριά να δείξη ο Κρητικός λαός το διαβολικό πνεύμα του σπανού, στα παραμύθια του, τον παρουσιάζει πάν-τοτε να τα βάξη με τους Δράκοντας, οι οποίοι όμως, παρά τη δύναμή τους, εινε τόσο κουτοί, ώστε ο σπανός τους γελάει και παρουσιάζεται πιο δυνα-τός απ' αυτούς, τόσο μάλιστα δυνα-τός, ώστε κι' αυτοί ακόμα να τον θαυμάζουν.

Οι Δράκοντες, όπως ξέρετε, εινε όχι μόνον φαγάδες φοβεροί, αλλά και άνθρωποφάγοι.

Ο Κρητικός λαός στα παραμύθια του τους παρουσιάζει να τρώνε τους σπανούς... σαν στραγάλια! Μα οι σπανοί τους ξεφεύγουν πάντοτε και στο τέλος τους υποτάσσουν.

Για να δήτε μάλιστα πόσο τρομε-ρούς τους φαντάζονται οι Κρήτες τους Δράκοντες, σάς αναφέρουμε έ-δω την αρχή ενός Κρητικού παραμυθιού:

«Μία φορά—αρχίζει το πα-ραμύθι—καθώς ένας Δράκος καθάρει τα δόντια του με ένα βόλο, έβγαλε μέσα από μία

κουφάλα, τίποτε περισσότερο, τίποτε λιγώτερο ένα... ανθρώπινο χέ-φαλι!»

Αναρίθμητες εινε επίσης η κατε-γυριές που σκαρώνουν στους Δράκον-τες των παραμυθιών οι σπανοί.

Ένας σπανός κάποτε έγγελασε τους Δράκοντες και τού έδωσαν για σύζυγο την αδελφή τους.

Μία μέρα ο σπανός αυτός καθόταν στο σπίτι των πεθερικών του κοντά σ' έναν Δράκοντα, από τους κουνιά-δους του.

Άξαφνα ο Δράκοντας αυτός φτα-νίστηκε και το φτάνισμά του ήταν τόσο δυνατό, που πέταξε το σπανό άπλω στη στέγη του σπιτιού.

Ο σπανός, για να μη φανη άνι-κανος, σηκώνεται, πιάνει τη σφαίρα και τη σηκώνει με μεγάλη δυσκολία. Την κουνάει λαχανιασμένος δυο-τρεις φορές και στέκει και τους ρωτάει:

—Κατά ποθε να τη ρίξω;

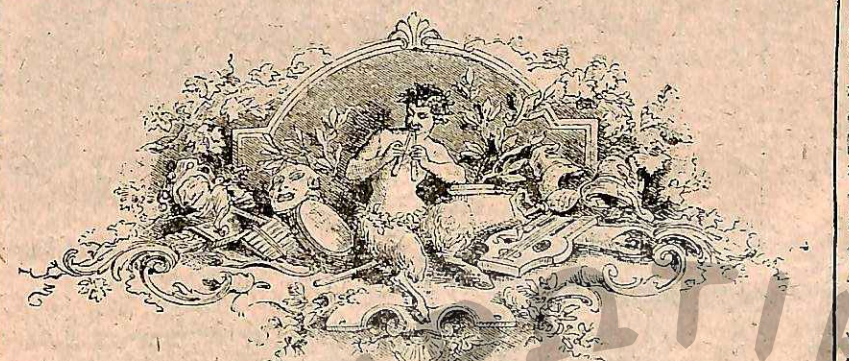
—Όπου θές, σпанέ, τού λέν οι Δράκοντες.

Τότε ο Σπανός στέκεται και φω-νάζει:

Ανατολή και Πόλι, δέξου του Σπανού το βόλι!

Τότε άμέσως όλοι οι Δράκοντες έ-τρεξαν για να τον συγχωρήσουν.

—Όχι, μωρέ, για το Θεό! τού φωνάζαν, γιατί έχουμε συγγενείς στην Πόλι και θα μάς τους σκοτώ-*

Ο Δράκος όμως δεν το κατάλαβε αυτό και εκεί που κυττάζε να δη τί έγινε ο σπανός, τον βλέπει εξαφνικά να κρατιέται κρεμασμένος στα δοκά-ρια της σκεπής.

—Ιντα γυρεύεις, τού φωνάζει ο Δράκος, μωρέ σпанέ, αυτός;

—Την πληρωμαχία του πεθερού μου γυρεύω, τού αποκρίνεται ο σπα-νός, για να σε σφάζω.

Ο Δράκος τότε φοβήθηκε και έ-φυγε.

Μία άλλη ήμερα οι Δράκοντες πε-τούσανε τη υπάλα, ένα σίδερο στρογ-γυλό, που ζύγιζε παραπάνω από 50 οκάδες. Ο σπανός καθόταν δίπλα και τους κυττάζε.

Τότε ένας απ' αυτούς τού φω-νάζει:

—Σпанέ, πού κάνεις και το παλ-λάρι, έλα να οίξης κι' εσύ τη υπάλα...

να κουνά τα χέρια του και να χτυ-πάη τη βράχα του, φωνάζοντας:

—Αγιά!

Έπειτα δίνει μία και αρχίζει να πρέλλ με σ'ά σύννεφα της στάχτης, πού έβγαζε η βράχα του, καθώς τη χτυπούσε. Έτσι δεν φανόνταν διά-λου από τους Δράκοντες. Σάι έτρεξε και προσέπεσε το σημάδι που πε-δούσαν οι Δράκοντες, έστάρηκε. Τό-τε μόνον έπαψε να χτυπάη τη βράχα του, έπαψε ο ντουρός και το καπνο-βολιό της, στάχτης, τον διακρίνανε οι Δράκοντες και... θανατάσανε, πώς ένα τόσο δα άνθρωπάκι έπήδησε πού πολύ απ' αυτούς!...

Άλλη μία φορά οι Δράκοντες στείλανε το σπανό να γεμίση ένα βωιδινό άσκι στη βρύση και να τους φέρη να πιούν νερό. Ο σπανός, πού καλά καλά, μόλις μπορούσε να σημά-ση άδειαν το άσκι, σαν έφτασε στη βρύση, τραβάει μία φουάκι-φουάκι και φουσκώνει με άερα το άσκι. Σαν το φούσκωσε, το έδεσε και άρχισε έπειτα να κινή ένα αλύχαι, για να πάη τάχα το νερό της βρύσης ως των Δρακόντων τη σπηλιά.

Οι Δράκοντες, σαν δεν τον είδαν να γυρίζει, έστειλαν έναν απ' αυτούς για να ιδη τί έγινε.

—Γιάνα, μωρέ σпанέ, τού είπε σαν τον βρήκε, δεν έφερες άκόμα το νερό;

—Γιατί τ' άσκι δεν φτάνει, τού απάντησε, ούτε για να πω εγώ και γι' αυτό άνοιγω έδω άδάχαι για να φέρω ύλο το νερό ως τη σπηλιά.

—Σύ, μωρέ σпанέ, μπορείς να πιης όλο αυτό τ' άσκι με το νερό; τον ρώτησε ο Δράκος.

—Δεν το πιστεύεις; Στάσου και να δής!...

Κι' άμέσως ο σπανός έβαλε το φουσκωμένο από άέρα άσκι στο στό-μα του και άρχισε να... πίνη!

Ο Δράκος τάχασε.

—Ω! το μάυρο σου κουφάρι, τού λέει, και πού τό χωράει τόσο νερό!

Και, άρπάζοντας το άσκι ο Δρά-κος, το πήρε και το γέμισε στη βρύ-ση. Έπειτα ξαναγορίζει κοντά στους Δράκοντες και στέκεται για να πηδήση. Μα, πούν πηδήση, άρχίζει

Σε μία στιγμή είπαν και στο σπι-νό που τους κυττάζε, να πηδήση κι' αυτός.

Ο σπανός δέχτηκε. Μονάχα τους παρακάλεσε να τον αφήσουν να πάη για μία στιγμή στο σπίτι του για να έτοιμασθή.

Πάει λοιπόν στο σπίτι του και γε-μίζει τη βράχα του με άβον (στά-χτη). Έπειτα ξαναγορίζει κοντά στους Δράκοντες και στέκεται για να πηδήση. Μα, πούν πηδήση, άρχίζει

Από τότε οι Δράκοντες πεδόντουσαν το σπανό και δεν τον έβαν παιδί με καμ-μία δουλειά, ούτε τι μούσπ-νε να τον πειράξουν.

ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΕΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ...

—Κύριοι, πρέπει να είμαστε ειλικρινείς... Πρέπει να ομολογήσουμε ότι κι' οι τρεις αγαπούμε τη μίς Σάρα. Έλινor κι' ότι καθέννας μας τρέφει την ελπίδα να γίνει σύζυγός της... Είμαστε δηλαδή αντίζηλοι... Μα τί σημασία έχει η αντίζηλία μας αυτή, στη στιγμή που αυτή παίζει μαζί μας... Μας χρειάζεται τάχα άλλη απόδειξις της αδιαφορίας της απ' το ότι μας έχει τόσο ώρα και την περιμένουμε εδώ...

Αυτά έλεγε ο τραπεζίτης σέρ Τζών Χαλίφαζ στο λοχαγό Ο' Κόννορ, αξιωματικό του 'Αγγλικού Στρατού των 'Ινδίων, και στο νεαρό μαχητή ντε Μπλαζάκ, διπλωματικό απεσταλμένο της Γαλλίας στην Καλούτα.

Οι τρεις άντρες, καθισμένοι κάτ' απ' τη βεράντα μιάς από τις πιο θελκτικές βίλλες της πόλεως Δεινής, ήταν οι πρώτοι από τους τακτικούς επισκέπτες της νεαρής οικοδοπούνης, που είχαν πάει εκείνο το απόγευμα, όπως κάθε μέρα, για να της κρατήσουν συντροφιά. Και οι τρεις τους πρόβαλλαν την εφελκυστική με διάκριση από καιρό, μα εκείνη έκανε πως δεν αντιλαμβάνεται τον έρωτά τους.

—Έχετε δικη, απάντησε αναστενάζοντας στον τραπέζιτη ο εύγενής Γάλλος. Μά, υπομονή!... 'Η μίς Έλινor είναι ακόμα πολύ νέα... 'Ας περιμένουμε και η καρδιά της θα μιλήσει...

—Είν' ένα κακομαθημένο παιδί, είπε με τη σειρά του και ο 'Αγγλος αξιωματικός. Είναι πολύ πλούσια και ελεύθερη ή μίς και θέλει ν' απολαύσει ακόμα την ελευθερία της. Μα είναι γυναίκα και ο' αγαπήσει...

—Κι' αν ή μίς Έλινor αγαπάει κιόλας; 'Αν η καρδιά της χτυπάει ήδη κάποιον;... 'Αν σ' ανώμαλα αυτόν τον αντίζηλο, τί θα λέγατε, κύριοι;

Μα βαρετά και γεμάτη αγωνία σιωπή υποδέχτηκε τις ερωτήσεις αυτές του σέρ Χαλίφαζ. Τότε αυτός, απλώνοντας το χέρι του προς το δρόμο, έδειξε έναν ιππέα που έφτανε με γκαλόπ προς τη διεύθυνσι της βίλλας.

—'Αν θέλετε να μάθετε αυτόν τον ευτυχημένο άνθρωπο, ιδού τον! είπε.

—'Ο Σαμουήλ Ζάιζ! φώναξαν μαζί οι διπλωμάτες κι' ο αξιωματικός. 'Αδύνατον! Είναι πολύ άσχημος.

Μα ο σέρ Τζών τους εδωκίωσε και πάλι με το κεφάλι του, για την αλήθεια αυτόν που τους είχε πη. Οι τρεις αντίζηλοι, μπρος στην άπογοιτησί τους αυτή, είχαν βυθιστή σε σιωπή.

Η νύχτα απλωνόταν σιγά-σιγά. 'Ο καθυλάτης, κατεβαίνοντας απ' το υπέρρογο μαύρο βήλο του, το οποίο παρέδωσε σ' έναν υπηρέτη, άρχισε ν' ανεβαίνει τα σκαλοπάτια.

—'Η μίς Έλινor

δεν δέχεται σήμερα; ρώτησε όταν έφτασε στη βεράντα, αφού χαιρέτησε προηγουμένως τους τρεις κυρίους.

—Μισή ώρα μάς έχει εδώ και περιμένουμε, του απάντησε ξερά ο σέρ Χαλίφαζ.

Ο νεοφερμένος δεν είπε τίποτε άλλο. Κάθισε παράμερα, έδωκε ένα ποσό και άρχισε να καπνίζει με ανατολίτικη μακαρίτση, ενώ οι τρεις άλλοι, πλησιάζοντας μεταξύ τους, άρχισαν να κουβεντιάζουν με χαμηλή φωνή.

—'Ο Σαμουήλ Ζάιζ ήταν πολύ παρμένος τύπος. Φαινόταν σαν να είχε γεννηθ' από μια διασταύρωσι της

δ' Σαμουήλ, προλαβαίνοντάς την, έφτασε πρώτος και γονατίζοντας μπρος της, της έχρησισε για σκαλοπάτι ν' ανεβή.

Η μίς Έλινor ήταν ένα πλάσμα ιδανικό, μια αληθινή ποιητική των παραμυθιών της 'Αραβίας. Κόρη 'Αγγλων γονέων, γεννημένη κάτ' απ' τον ούρανό της Βεγγάλης, γοητευτική σαν ιέρεια του Βράχμα, συγκέντρωνε απάνω της όλες τις χάρες και τις ωμορφίες.

Εν τω μεταξύ και άλλοι επισκέπται είχαν φτάσει, μεταξύ των οποίων και πολλές κυρίες. Καμιά δεκαπενταριά πρόσωπα βρισκότουσαν

πράγμα δεν έχει σημασία! είπε τότε κάποιος.

—'Οχι... τον διέκοψε η μίς Έλινor. Έγώ τη δικαιολογώ, φτάνει μόνο ο οδηγός να δείξει εξαίρετική τόλμη και υπαπαγή. Η γενναίότητάς και το θάρρος, κατά τη γνώμη μου, αντικαθιστούν περίφημα σ' έναν άντρα κάθε φυσική ωμορφιά.

—Θά αγαπούσατε λοιπόν έναν άνθρωπο άσχημο... άσχημο σαν μαϊμού, αν έκανε μια ήρωική πράξη; τη ρώτησαν τότε με περιέργεια.

—'Η νέα χαμογέλασε και απάντησε: —Μιά μαϊμού... Ένα τέρας... όχι βέβαια... Μα θά αισθανόμουν γι' αυτόν σίγουρα εκτίμησι και συμπάθεια.

Νά, τελευταία, μια φίλη μου κατέκτησε με πολύ παρόμοιο τρόπο από αυτόν που έγινε κερκίσι σύζυγός της. 'Η φίλη μου δεν μπορούσε να παραδεχθ' ότι την αγαπούσε και αυτός, βλέποντάς την μ' απελπισία ν' αμφιβόλη για την αγάπη του, έλεγε ότι ευχαρίστωσ θά θυσιάζε τη ζωή του γι' αυτή. «Ναί, του αποκρίνόταν ή ώρα άπιστη, λέτε πως θά μου προσφέρει ευχαρίστωσ το αίμα σας, γιατί μια τέτοια ευκαιρία δεν θά σας παρουσιαστή ποτέ... Θά ήμουν περιεργή να έβλεπα, αν θά μπορούσατε να συμπληρώσετε για μένα με τη μύτη μια καρφίτσα...» Τότε, ο έρωτευμένος, χωρίς να διατάξη καθόλου, άρπαξε ένα μυτερό μαχαίρι και το έγωγσε πέρα για πέρα στο μπράτσο του...

—Μπ... παρατήρησε ο κ. ντε Μπλαζάκ με τον Παριζιάνικο σκεπτικισμό του... Θά είχε ανάγκη, φαίνεται, να κόψη βεντούζες...

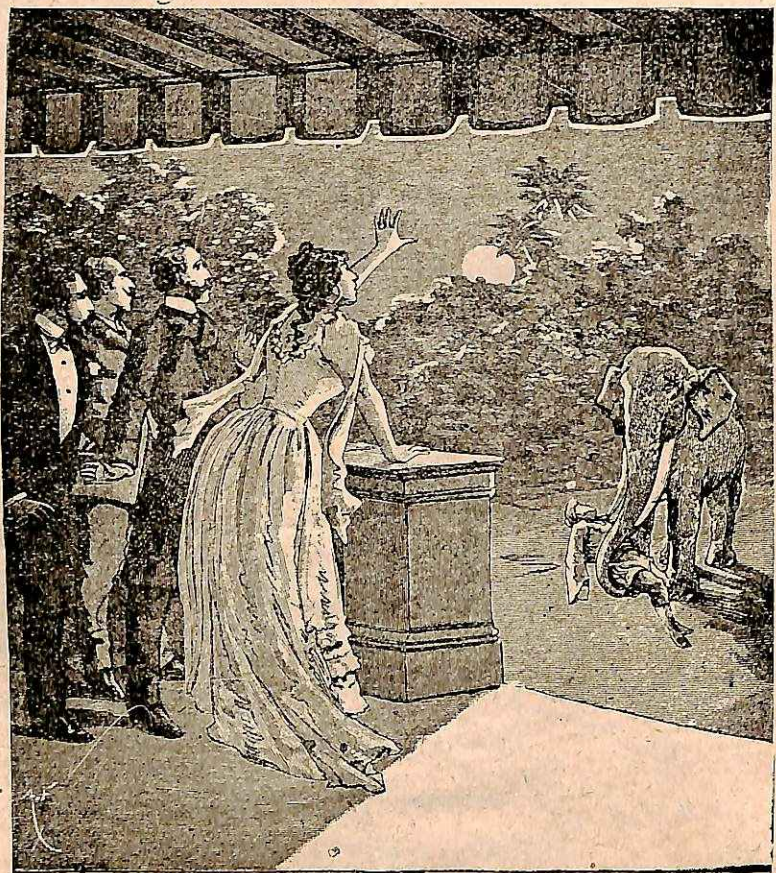
—'Ισως... αποκρίθηκε με μια προκλητική γαλήνη η μίς Έλινor, μα ποιος από σας θά έχε την τόλμη ν' ακολουθήσει το παράδειγμά του; Μερικά σιγοφθουρίσματα άκούστηκαν τότε και κανείς δεν απάντησε στην ώραία νέα.

Σε λίγο άλλαξαν κουβέντα και ή συζήτησις παρετάθη ως αργά τη νύχτα.

Έξαφνα, ο Σαμουήλ Ζάιζ σηκώθηκε, πήγε και φίλησε το χέρι της μίς Έλινor και αποσύρθηκε.

Η συγκέντρωσις δεν ταραχτηκε καθόλου με την αποχώρησί του. 'Απεναντίας, ή γενική εδωμία είχε ξεσπάσει τώρα ζωρότερη και πιο θορυβώδης.

Έξαφνα ή μίς Έλινor ανασηκώθηκε ελαφρά, κυττάζοντας με περιέργεια προς το δρόμο ένα σκευτικό όγκο, ο οποίος μετεκινείτο διαρκώς, πλησιάζοντας προς τη βίλλα. Είχε άναγνωρίσει το Ρανί, τον αγαπημένο της ελφάντα, τον πιο γλυκό, τον πιο έξυπνο απ' όλους όσους χρησιμοποιούσαν στο κτήμα της. Σχεδόν πάντοτε ελεύθερος, χαϊδεμένος από τη νέα κυρία του, ή οποία τον καθυλάουσε περιφρανα, περιπλανιόταν

Ήταν το σώμα του Σαμουήλ Ζάιζ...

'Αραβικής, της 'Ινδικής και της Μογγολικής φυλής. Ήταν πολύ μελαχρινός και είχε άφθονα και πυκνά μαύρα μαλλιά. Στο σώμα ήταν καλοκαμωμένος και τα μάτια του έλαμπαν με μια άλλόκοτη γλυκύτητα.

Οι άντρες τον έβρισκαν αψίσι, μα ή γυναίκες δεν είχαν την ίδια γνώμη.

Λίγα λεπτά μετά την άφιξί του, ή μίς Έλινor παρουσιάστηκε, τέλος, ώραία, γοητευτική και χαριτωμένη. Άρχισε να χαιρετά με χειραφίες τους επισκέπτες της, χωρίς να δείχνη προτίμησι σε κανένα, και έπειτα διευθύνθηκε προς την κούνια της. Μα

τώρα συγκεντρωμένα γύρω από την κούνια, όπου ή μίς Έλινor λικνιζόταν με νωθρότητα, κουνώντας διαρκώς τη βεντάλια της.

Η συζήτησις είχε άρξήσει ζωηρή κι' όλοι διηγόντουσαν διάφορα ανέκδοτα, όταν έξαφνα κάποιος διηγήθηκε μια ιστορία που είχε συμβή τελευταία: Μιά νεαρή 'Αγγλίς άριστοκράτισ, πολύ πλούσια και ακόμα πιο ρωμαντική, είχε προσφέρει την καρδιά της και το χέρι της σ' έναν οδηγό, μαζί με τον οποίο είχε επιχειρήσει την κάθοδο του Λευκού 'Ορους.

—'Αν ο οδηγός ήταν ώριος, το

καθυλάουσε περιφρανα, περιπλανιόταν

ΕΡΥΛΟΙ ΓΙΑ ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΚΡΙΝΟΥ

Πώς εγεννήθηκε ο κρίνος. Η 'Ηρα και ο 'Ηρακλής. Πώς σχηματίστηκε ο Γαλαξίας. Τι γράφουν οι ποιηται για τον κρίνο. Το κρίνο ως εθνόσημο. Το κρίνο της Ουρανίας. Στις εορτές των αρχαίων. Τι γράφει ο Χαφίζ κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ένα από τα ωραιότερα και πιο σφιλέστερα στον άνθρωπο λουλούδια είναι και το κρίνο, για το οποίο ο Γερμανός ποιητής Ρίκερτ έπε 'δτι. Ιερούργει δσάκις τὰ άνθη κάνουν λειτουργία στον κήπο.

Το κρίνο στην αρχαία 'Ελληνική λέγεται «λείριον», στη Λατινική δὲ «λίλιον» ή «ρόδο της 'Ηρας». 'Η δεύτερη αυτή ονομασία του όφειλεται στο εἶδος περιστάτικό: 'Η παράδοσις άναφέρει ότι, όταν ή 'Αλκαμήνη εγέννησε τον 'Ηρακλή, επειδή βρισκόταν σε διάστασι με τή ζηλότυπη 'Ηρα, αναγκάστηκε να κρύψει το παιδί της άμέσως μετά τή γέννησί του σε μία σκιερή λόχη.

Η 'Ηρα όμως κατώρθωσε να πληροφορηθ' την κρύπτη του παιδιού και, χωρίς να χάση καιρό, πήγε να το βρῇ. Μόλις το είδε όμως, στάθηκε θαμπωμένη από την καλλονή του και αποφάσισε να το μεγαλώσει αυτή, τρέφοντάς το με τή γάλα της.

Το βρέφος όμως που καταλάβαινε, φαίνεται, τή μυστική εχθρότητα της: θείας τροφού του, μιά μέρα της δάγκωσε τόσο δυνατά τὸ μαστό, ὥστε ξεπήδησε απ' αυτόν άφθονο γάλα.

Ένα μέρος απ' αυτό ανέδραμε τον ούραίο θόλο και εσχμάτισε τὸ Γαλαξία, τὸ δὲ υπόλοιπο έπεσε κατὰ γῆς, απ' όπου σε λίγο ξεφύτρωσε τὸ κρίνο, «τὸ ρόδο της 'Ηρας», τὸ σῶμα της σεμνότητος και άγνότητος.

Μιά άλλη παράδοσις όμως αναφέρει ότι ο Ζεύς, θέλοντας να εξασφαλίστ στο μικρό 'Ηρακλή την άθανασία, κατέφυγε στο εἶδος τέγγασμα: Παρήγγειλε στον 'Υπνο να του έτοιμάσει με νεκτάρ ένα νεκρωτικό, τὸ οποίο προσέφερε, με τρόπο, στην 'Ηρα ως δροσιστικό. 'Όταν λοιπόν ή θεά βυθίστηκε σε βαθύ ύπνο, ο σύζυγός της έβγαλε τὸ μικρό ευνουχισμένο του στο στήθος της για να βυζάξει.

Ο 'Ηρακλής όμως, άναλφς ακόμα από θήλασμα, δάγκωσε δυνατά τὸ μαστό. 'Ετσι: έπεσαν στη γῆ μερικὲς σταγόνες γάλακτος και φύτρωσε τὸ κρίνο.

Τὸ κρίνο αναφέρεται από όλους τους ποιητάς και συγγραφείς της αρχαιότητος, από τὸν 'Ομήρου μέχρι τὸν Πλανίου και τὸν Βιργίλιου, οι δὲ ποιόι τὸ εἰκονοῦν ως σύμβολο της άριστοτητος και της μεγαλοπρεπειας.

Η πρωτεύουσα της αρχαίας Περσίας, της περσίδος του κρίνου, έκλειτο, ως γνωστόν, Σόσσι, που σημαίνει: «πόλις των κρίνων». 'Επίσης τὰ εθνόσημα τὸν Περσικό κράτους, κατά την αρχαία εποχή, έφεραν ως σύμβολο τὸ κρίνο.

Επί της 'Εβραϊκής εποχής, τὸ κρίνο αποτελούσε ένα από τὰ κυρίω

τερα στολidia των βωμών, επίσης δὲ έκοσμούσε και τήν κεφαλή τὸν σοφὸν Σολομώντος. 'Επίσης και ο Μωυσῆς είχε διατάξει τους ιερείς του να στολίζουν τὸς πολυελαίους των εκκλησιών με κρίνα.

Στην Αίγυπτο τὸ κρίνο είχε μεγάλη εκτίμησι, αν κρίνουμε από τὰ σωζόμενα μνημεία, στα οποία βρίσκεται συχνά απεικονιζόμενο μεταξύ των ισ

κρίνα και όχι άλλα λουλούδια.

'Επίσης σε μιά από τις σπουδαίες εορτές των Ρωμαίων, τὰ «Ανθεστήρια», ή οποία ετελείτο κατά τις τέσσαρες τελευταίες ημέρες τὸν 'Απριλίου, την πιο εξέχουσα θέσι κατείχε τὸ κρίνο, μαζί με τὸ τριαντάφυλλο. Κάποιος δὲ Ρωμαίος ιστορικός της καλαιῆς εποχής λέγει, ὅτι άρχοντὸν τὸ ρόδο, τὸ κρίνο και ο δάκνθος για να στολίσουν επάρκως έναν κήπο.

Πολλά αρχαία Ρωμαϊκά νομίσματα έφεραν από τή μιά τους ὅψι ένα κρίνο με διάφορες επιγραφές όπως «ήμωσία έλπίς», «έλπίς τὸν Ρωμαϊκό λαόν» κλπ.

Εκτός των άλλων, τὸ κρίνο ενέπνευσε και πολλούς ποιητάς από της αρχαιότητος μέχρι σήμερα.

Ο Χαφίζ λ. γ. λέει τὰ εἶδος ποιητικώτατα σ' ένα τραγούδι του για τὸ κρίνο:

«Τὸ κρίνο έχει δέκα γλώσσες, ἀλλὰ όταν κελαιδῇ τὸ ἀηδόνι, αὐτὸ σῶπαίνει καταμαγεμένο κι' ή φωνή του γίνεται εὐωδία».

Για τὸ κρίνο επίσης έγραψαν εἰσαίσιους στίχους ο Βολταίρος και ο λησμονημένος σήμερα, ἀλλὰ γλυκὺς ποιητής Παρνύ.

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

ΠΩΣ ΧΑΙΡΕΤΟΥΝ ΟΙ ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΛΑΟΙ

Οι 'Ιταλοί χαιρετούν με τή φράσι: —Πώς έχεις;

Οι κάτοικοι της Γένουας: —Γεια χαρά!

Οι 'Ισπανοί: —Σύρε με τήν εύχή τὸν Θεού!

Οι 'Ολλανδοί: —Πώς ταξιδεύεις;

Οι 'Αγγλοι: —Τί κάνετε;

Οι Σκωτοί: —Πώς εἰν' ὅλοι; στο σπίτι σας;

Οι κάτοικοι της 'Ανατολής: —Καλὸ πρωί!

Οι Πέρσαι: —Νά μή μικρώνῃ ή σκιά σου!

Οι Αἰγύπτιοι: —Αναπαύεστε καλά;

Οι Κινέζοι: —Φάγατε ρίζι; Χωνεύει καλά τὸ στομάχι σας;

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Καλύτερα να μην ήξεραν να γράφουν, όσοι πρόκειται να υπογράψουν μιά θανατική καταδίκη. Νέστον.

Η βλαστήνια είναι προσωνύμιο πόνου. (Ινδικό γ ν ω μ ι κ ά).

Η άπάτη είναι ο πιστότερος σύτροφος της γυναικός. Γκαίτε.

Τή στιγμή που ο καλλιτέχνης σκεπτεται τὰ χρήματα, χάνει τὸ αίσθημα τὸν ὅραίου. Ντιντεργά.

ροηλωτικών, πότε ως σύμβολο της βραχείας ζωής και πότε ως προστάσις της ελευθερίας και της ελπίδας.

Οι άρχιοι 'Ελληνες θεωρούσαν τὸ κρίνο ως σύμβολο της θείας ωμορφίας, τή δὲ μούσα Οδυσσεία τήν παρίσταναν ως μιά νέα που κρατούσε στο ένα χέρι της κρίνο και στο άλλο πνέξιδα και σφαίρα. 'Η άρχαία 'Αθηναίς, απάνω στους τάφους των νεγόνων, εἰσπνέζαν να σκίσει τὸ κρίνο.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

H. A. M. H. ΜΟΔΑ

ΤΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ ΜΑΣ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΩΜΕ

—Τ' ανοιξιότικα φορέματα

Καθώς προαναγγέλουσαν τα τελευταία Παρισινά περιοδικά Μόδας, θα φορεθούν πολύ κατά την προσεχή άνοιξη βέστες από ύφασμα Σκωτσέζικο, ίσως, πολύ εφαρμοστές στους γοφούς, με παραμέντα από άσπρο οργάντζο ή από το ίδιο ύφασμα της φούστας.

—Η φούστας που θα φορεθούν με τις βέστες αυτές, θα είναι από ύφασμα μονόχρωμο και πλισσέ.

—Επίσης θα φορεθούν πολύ την άνοιξη και ταχίερ φανταζι από ύφασμα καντονγιέ, με βέστα σχεδίου σιάνιν.

—Ένα από τα χρώματα που θα είναι πολύ «αν-φόρμ», εφέτος την άνοιξη, θα είναι και το ροζ σε όλες του τις αποχρώσεις, όπως π. χ. ροζ φράζ, ροζ-μπουί και ροζ πολύ ωχρό.

—Τα λουράκια ανοιξιότικα ταχίερ ή θα γίνονται ολόκληρα από οστράκιν ή ή ζακέτα τους θα είναι από κρέπ-σατέν, εμπονιμέ με λουλούδια και ή φούστας τους από κρέπ-σατέν απλό.

—Ένα χειμωνιάτικο απογευματινό φόρεμα από κρέπ-σατέν μινφο, μεταβάλλεται εύκολα σε μοντέρνο ανοιξιότικο, αν αφαιρέσετε το επάνω μέρος και του προσθέσετε κορσάζο από σατέν άσπρο. Το κορσάζο αυτό το προσαρμόζετε στη φούστα, με μια λωρίδα βελονιά, λίγο πιο επάνω από την τάγια. Μία σειρά, τέλος, από κουμπιά άσπρα και κατόπιν μανύα γαρνίρει το φόρεμα εμπρός από επάνω ως κάτω, και έτσι έχετε ένα πρώτης τάξεως ανοιξιότικο φορεματάκι.

—Κορσάζα σχεδίου μπλερό, θα φορεθούν πολύ και την άνοιξη.

—Στ' ανοιξιότικα φορέματα θα συντηρίζονται πολύ μεγάλα βελούδινα λουλούδια στους ώμους, και προ πάντων το βράδυ, με τουαλέτες χορού.

—Τ' ανοιξιότικα καπέλλα

Τ' ανοιξιότικα καπέλλα θα γίνονται, προ πάντων, από φέτρ κόνινη, με φιόγκους πίσω. Τα καπέλλα αυτά θα σκεπάζουν τ' αυτιά, και, αντιθέτως προς τα χειμωνιάτικα καπέλλα, θ' αφήνουν ανοιχτό τον στέφανο.

—Θα φορεθούν ακόμα και ωραία καπελλάκια από φέτρ, περιβαλλόμενα από μια μπάντα βελούδινη, ή οποία θα σχηματίζει στο πλάι, δεξιά, ένα φιόγκο, αρκετά μικρό. Τα καπελλάκια αυτά κλιμακώνουν πολύ τη φουσι-γνωμία, αλλά απαιτούν πολύ δροσερό και άσπρη πρόσωπο.

—Επίσης την άνοιξη θα φορεθούν πολύ καπελλάκια με μπρό γυριστά εμπρός και ανοιχτά προς τ' αυτιά. Τα καπέλλα αυτά θα συνοδεύουν και μικρά βέλα «αν-φόρμ», τα οποία θα σχηματίζουν γκοντέ.

—Αργότερα, όταν προχωρήσει πολύ ή άνοιξη, θα φορεθούν και μαλακές καπέλλιν, από ανοιχτόχρωμο φέτρ, και προ πάντων ροζ, ή πράσινο ανοιχτό.

A') Δύο καζάνες της μόδας. Η πρώτη σχηματίζει μπλερό και γαρνίρεται με γκοντέ. Η δεύτερη γαρνίρεται με άσπρα παραμέντα, γιαννάκι και ζόνη.

B') Ένα κομψό καπέλλο. Γίνεται από φέτρ, με μπουρνούρα από μπουρνιζόντες.

Γ') Βραδυνό φόρεμα από κρέπ-μαροκνίν άσπρο. Το κορσάζο γαρνίρεται με ντεκουπ από το ίδιο ύφασμα, και ή φούστα με δυο παννές στα πλάγια.

—Αυτήν την εποχή φορούν πολύ στο Παρίσι μπουέ από φέτρ και γαρνιζάν, και μπουνέ από βελούδο, από παν, ή από φάιν, καθώς και καπελλάκια από φέτρ-τωπέ, του ίδιου χρώματος με το φόρεμα, χωρίς καμιά γαρνιτούρα, αλλά ντραπέ μόνο προς τα πίσω.

—Τ' αποκριάτικα κοστούμια

—Ως αποκριάτικα κοστούμια θα φορεθούν εφέτος πολύ ή φορεσιές της εποχής της Αναγεννήσεως, του Λουδοβίκου ΙΓ' και του Λουδοβίκου ΙΣΤ'. Όλα αυτά τα κοστούμια αποτελούνται από φούστες πολύ πλισσέ, φουσκωτές στους γοφούς, και από κορσάζα εφαρμοστά. Μόνο στις λεπτομέρειες διαφέρουν λίγο. Τα κοστούμια Αναγεννήσεως έχουν μανίκια με διπλές φούσκες, με άσπρα παραμέντα και ύψηλους όρθους γιαννάδες πίσω. Εμπρός είναι ντεκολτέ.

—Τα κοστούμια πάλι της εποχής Λουδοβίκου ΙΓ' γαρνιρίζονται με βελούδινα φιόγκους εμπρός, έχουν μαλινόνα φουσκωτά και γιαννάδες που

—Στο Παρίσι τουλάχιστον αυτά τα κοστούμια θα επικρατήσουν εφέτος τις Αποκριές.

—Θα φορεθούν όμως ακόμα, όπως πάντα και εφέτος, και τα Ισπανικά και τα Βενετσιάνικα κοστούμια, καθώς και τα Ανατολίτικα και τα Γιαπωνέζικα.

—Πολύ θα φορεθούν στους έφετα-νούς χορούς ή περούκες από μαλλιά λευκά και από μαλλιά χρωματιστά. Έτσι, κάθε κυρία θα μπορεί να διαλέξει το χρώμα των μαλλιών που η γαίνει καλύτερα στο πρόσωπό της.

—Επίσης θα είναι πολύ της μόδας τις Αποκριές στο Παρίσι για το βράδυ ή γιρλάντες από λουλούδια γύρω στο κεφάλι.

—Η γιρλάντες αυτές γίνονται από διαφόρων ειδών λουλούδια, από μυσσωτίδες και τριαντάφυλλα, από τριαντάφυλλα και φύλλα πράσινα και από τριαντάφυλλα πολύ ωχρά με ασμένια φύλλα.

—Επίσης ή γιρλάντες από κλώνους μυρτιάς θα είναι πολύ της μόδας για το βράδυ. Αυτές πηγαίνουν πολύ τόσο σε μαύρα, όσο και σε ξανθά μαλλιά.

—Η περούκες αποτελούνται από μικρές μπουκλές και δεν είναι τόσο όγκώδεις όπως άλλοτε. Υπενθυμίζουν μάλλον τα χονδρικά της Δευτέρας Αυτοκρατορίας και όχι των προηγούμενων εποχών, τα οποία ήταν βαρεία και άκαλαίσθητα.

—Φορέματα για το βράδυ

Για το βράδυ, συνηθίζονται πολύ στο Παρίσι, αυτήν την εποχή, φορέματα από μαύρο σατέν με άσπρα τουλίνα βολάν, προσαρμωμένα στη μέση της φούστας, φορέματα ίσα με ίσα βολάν, πολύ μακρινά και φορέματα άμισα, με άμισα βολάν, πιο μακρινά πίσω.

—Επίσης το βράδυ ή κομψές Παρισινές φορούν, αυτή την εποχή, φορέματα από κόνινη δαντέλλα, άμισα κάτω και με άμισα κίττα πίσω στην πλάτη και φορέματα από μεταξωτή μουσελίνα, βιολέ ή κόνινη, ή από ζωρέζι, τα οποία φαρδύνουν κάτω με ντεκουπ «αν-φόρμ», και σχηματίζουν πίσω ουρά.

—Επίσης τα φορέματα από ταφτά και από μαλακό λαμ είναι πολύ της μόδας στο Παρίσι εφέτος για το βράδυ.

—Γίνονται τόσα πολλά τα ύφασματα και τα σχέδια που συνηθίζονται για το βράδυ, ώστε κάθε κυρία μπορεί να εκλέξει αναλόγως το γούστο και των οικονομικών της μέσων.

—Η βραδυνές τσάντες γίνονται από λαμ ή από ύφασμα του φορέματος.

—Το περιδέραιο, τέλος, της μόδας, είναι διαφόρων σχεδίων αφανταζι, αποτελούνται δε από χρωματιστές μικρές χάνδρες, μαργαριτάρια και κρυστάλλους. Πολλά από αυτά μοιάζουν σαν γιρλάντες από μικρά ή μεγάλα λουλούδια, γύρω στο ντεκολτέ.

—Η φορεσιές αυτές, έχουν το προνόμιο ότι είναι δυνατόν να γίνουν τόσο από βελούδο και από μεταξωτό, όσο και από σατέν, και από κρετόν εμπριμέ.

H. MONTAIN

ΤΟ ΝΕΟΝ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΝ ΡΕΥΜΑ

Επί τη ευκαιρία της αναγγελιομένης διά των εφημερίδων μεταφοράς των καταναλωτών ηλεκτρικού ρεύματος από το παλαιόν εις το νέον δίκτυον της Ηλεκτρικής Εταιρείας Διανομής, δέν κρίνομεν άσκοπον ν' απευθυνθώμεν προς το μέρος εκείνο της κοινής γνώμης, το όποιον άφ'εδη νά παρασυρθῇ ἀπο τόν δημιουργηθέντα θόρυβον ἐναντίον της χρήσεως τοῦ νέου ρεύματος, θόρυβον τελείως ἀδικαιολογητόν σήμερον, ὥπως ἀπεδείχθη ἐκ τῶν ὑστέρων.

Εἰκνίνο το ὅποιον ἐπανεληγμένως ἐτονίσθη ἀπὸ τοῦς εἰδικοῦς καὶ ἐξακολουθεῖ νά τονίζεται εἶνε, ὅτι δέν πρέπει νά ἐχη κανεῖς καμμίαν ἀνησυχίαν ὡς πρὸς τὴν χρῆσιν τοῦ νέου ρεύματος, ἐφ' ὅσον ἡ ἐσωτερικὴ τοῦ ἐγκατάστασις εὐρίσκειται εἰς καλὴν κατάστασιν. Τοῦτο δὲ ἀπεδείχθη καὶ ἐμπράκτως, διότι, ἀφ' ὅτου ἤρχισεν ἡ χρῆσις τοῦ νέου ρεύματος με καλὴν συντήρησιν τῶν ἐγκαταστάσεων, δέν παρετήθη οὔτε ἡ παραμικρτέρα ἀνωμαλία ἢ ἀτύχημα. κατενόηθη δὲ ἀπο ὅλους καλῶς, ὅτι ἡ καλὴ ἐγκατάστασις καὶ ἡ καλὴ χρῆσις εἶνε ἐκείνα ποῦ ἐξασφαλίζουν καὶ ἐχὶ ἡ φύσις τοῦ ρεύματος.

Τὸ σημείον, τὸ ὅποιον εἶνε δυνατόν ν' ἀπασχολῇ τὸν καταναλωτὴν ηλεκτρικοῦ ρεύματος, δηλαδὴ τὸ πῶς ὑπὸ τὰς σημερινὰς συνθήκας ἐκ κατορθώσῃ νά διασκευάσῃ τὴν παμπλαίαν, ἀτεχνον, ἀντικατασκευὴν καὶ εἰς καλὴν κατάστασιν εὐρίσκουμένην, χωρὶς καμμίαν ἐπίδωξιν, ἐγκατάστασιν τοῦ, ἡ πῶς θὰ συμπληρώσῃ τὴν ἄλλην, ποῦ κατεσκευάσθη μὲν ἐκ πρὸ πολλῶν ἐτῶν, ἀλλὰ πάντως ἀντικατασκευῶν, δέν ὑφίσταται πλέον. Διότι ἡ Ηλεκτρικὴ Εἰσαγγεῖα Διανομῆς, ὡς ἀνεκρινώθη καὶ ἄλλοτε ἀπὸ τῶν στηλῶν τῶν εφημερίδων, εἰς ὅλους τοῦς ὁπωσδήποτε καταναλισκοντας ρεύμα τῆς ἐκ τοῦ παλαιοῦ δικτύου, παρέχει τὴν εὐκολίαν ν' ἀλλάγῃ ἀπὸ τὴν ἀμεσῶν δαπάνην διὰ τὴν ἀλλαγὴν τῶν ἐγκαταστάσεων τῶν, προκαταβάλλουσα αὐτὴ διὰ λογαριασμόν τῶν καὶ χωρὶς καμμίαν ὠφέλειαν τὸ ἀπαιτούμενον χρηματικὸν ποσὸν καὶ εἰσπράττουσα ἐπειτα αὐτὸ εἰς 36 μηνιαίας δόσεις.

Ἄλλως τε ἡ διαφορὰ μεταξὺ τῆς τιμῆς τοῦ παλαιοῦ καὶ τοῦ νέου ρεύματος ἀφ' ἑνὸς καὶ ἡ οἰκονομία, ἡ ὅποια ἐπέρχεται, εἰς τὴν καταναλώσιν ρεύματος καὶ εἰς τὰς δαπάνας συντηρήσεως, κατόπιν τῆς διορθώσεως τῆς ἐσωτερικῆς ἐγκαταστάσεως, εἶνε ἀρετὰ νά ἰσχυρισθῶν ἐντὸς μικροῦ χρονικοῦ διαστήματος τὰ ἐξόδα, τὰ ἐκείνα θ' ἀπαιτηθῶν διὰ τὴν διασκευὴν τῆς ἐγκαταστάσεως.

Δέν πρέπει ἐπίσης νά λησμονῇται ὅτι καὶ διὰ τὰς δαπάνας παρεχευόμεν τοῦ νέου ρεύματος ἡ Εἰσαγγεῖα παρέχει τὴν εὐκολίαν τῆς πληρωμῆς τῶν εἰς δόσεις (12 ἢ 18, ἀναλόγως τοῦ ποσού), οὕτως ὥστε ὅσοι ἀπὸ τοῦς καταναλωτὰς τῆς ὑποκείμεναι τυχόν εἰς ταιούτην ὑποχρέωσιν δέν ἀσθάνονται σχεδὸν καθόλου τὴν δαπάνην.

Ἐάν εἰς τ' ἀνωτέρω προστεθῶν ἤδη καὶ τὰ μεγάλα πλεονεκτήματα, τὰ ὅποια τόσον ἀπὸ οἰκονομικῆς ὅσον καὶ τεχνικῆς ἀπόψεως παρουσιάζει ἡ χρῆσις τοῦ νέου ρεύματος, εἶνε ἀδύνατον νά μὴ ἀναγνωρίσῃ κανεῖς ὅτι κατεδλήθη κάθε προσπάθεια διὰ νά ἐξασφαλισθῇ τὸ κοινὸν ὑπὸ πᾶσαν ἐποψιν.

ΔΙΑΚΟΣΜΗΤΙΚΗ Α. Ε.

ΣΤΑΔΙΟΥ 28β ΤΗΛ. 58-67

Η ΩΡΑΙΩΤΕΡΑ ΣΥΛΛΟΓΗ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

ΧΑΡΤΟΥ ΤΑΠΕΤΣΑΡΙΑΣ

ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΕΠΙΠΛΩΣΕΩΝ

ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΙ ΤΑΠΗΤΕΣ

BIBELOTS, ΛΑΜΠΑΙ ΚΡΕΜΑΣΤΑΙ

ΚΑΙ ΕΠΙΤΡΑΠΕΖΙΟΙ

ΔΙΑΚΟΣΜΗΣΕΙΣ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ

ΑΝΤΙ ΕΛΑΧΙΣΤΗΣ ΔΑΠΑΝΗΣ.
ΩΡΑΙΟΤΗΣ ΑΝΕΥ ΕΛΑΤΤΩΜΑΤΟΣ

CRÈME SIMON

ΤΑ ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ ΚΟΥΦΟ-
ΜΑΤΑ ΤΩΝ ΣΠΙΤΙΩΝ
ΣΑΣνά απαιτείτε νά βάφονται
με τὰ εἰδικὰ Γερμανικά βερ-
νικοχρώματα

«TEMPEROL»

τὰ ὅποια εἶνε ἀνθεκτικὰ εἰς
πλύσιμον καὶ δίδουν εἰς τὸ
σπίτι ἐξαιρετικὸν λεῶς, χω-
ρὶς μεγάλην ἐπιπρόσθετον
δαπάνην.Πωλοῦνται : Γραφεῖον
Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗ, Ἀθῆναι,
Λέκκα 21α.ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΚΑΜΕΤΕ
ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝ;Νά βάζετε μόνη Σας τὰ περ-
σινὰ Σας φορέματα με Γερ-
μανικὰς βαφὰς μάρκας

ARTI

καὶ θὰ γίνων ἐντελὼς και-
νούργια.Αἱ βαφαὶ ARTI πωλοῦνται
εἰς τὰ Φαρμακεία καὶ τὰ
Ἐμπορικὰ τῆς συνοικίας σας
εἰς 60 μονόχρους χρωματι-
σμοὺς.Γεν. Ἀντιπρόσωπος :
Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗ, Ἀθῆναι,
Λέκκα 21α.ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εἰς καλὴν τι-
μὴν παλαιὰ βιβλία καὶ ἐλάχρηροι
βιβλιοθήκαι. Οἱ διαδότεντες τοι-
αῦτα παρακαλοῦνται νά μὴς ἀπο-
στείλουν κατάλογον τῶν πρὸς
πώλησιν βιβλίων, ὅδως Λέκκα 7.ΠΩΛΕΙΤΑΙ κοπτικὴ μηχανὴ δι-
ελισθετείου, 65 πόντους φάρδος,
σχεδὸν καινούργια, εἰς συμφέρον
σαν τιμὴν. Ἐπίσης πωλεῖται μία
ἤλεκτρικὴ ραπτικὴ μηχανή, κα-
τάλληλος διὰ περιοδικὰ καὶ βι-
βλία. Πληροφορίαι εἰς τὰ Γραφεῖα
τοῦ «Μπουκέτου», Λέκκα 7.

Για όλα
τα χέρια
υπάρχει
μια καλήχηνη
πέννα

ΓΕΩ. Β. ΧΙΟΥΣ

Και κάθε χέρι γράφει μίαν καλλι-
γραφίαν πειό ωμορφήν, πειό καλλι-
τεχνικήν, πειό έντυπωσιακήν με τέ-
τοιες πέννες.

Πρόσεξε ότι επάνω σε κάθε πέννα είναι γραμμένο το όνομα: GEO. W. HUGHES

ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

Για να γίνει ένα καλό
καπέλλο έντελός και
νούργιο, πρέπει να το
ἀριστοποιήτε σὸν ἀριστοτέ-
χην κ. ΙΩ. ΚΑΡΒΕΛΑΚ,
ὁδὸς Κολοκοτρώνη ἀπὸ 218
ὁ ὁποῖος ἀπετέλει τὴν τέ-
χνην μίαν αὐτὴν ἰταλικὴ ἀρ-
χεοτέχνη. Τὸν συνιστοῦμεν ἡ-
διαιτέρως εἰς κυρίες καὶ εἰς
κυρίους.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ κομπιὴ μηχανή
βιβλιοδεύσεως **GB** σὺν
τοὺς φάρδος, σχεδὸν καινούρ-
της, εἰς συμφέρουσαν τιμήν.
Ἐπίσης πωλεῖται μία ἡλεκ-
τρικὴ ραπτικὴ μηχανή, κα-
τάλληλος διὰ περιουσιᾶς καὶ
βιβλίου. Πληροφορίαι εἰς τὰ
Γραφεῖα τοῦ «Μπουκέτου»,
Λέκκα 7.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΧΑΡΤΗΣ ΟΚΑΣ

ΑΠΟΤΑΝΘΗΤΕ !
ΟΔΟΣ ΛΕΚΚΑ 7

Η ΒΙΕΝΝΗ ΤΟ ΛΟΝΔΙΝΟΝ Η ΚΩΝ)ΠΟΛΙΣ

ΟΛΟΚΛΗΡΟΣ Η ΕΥΡΩΠΗ ΣΠΙΤΙ ΣΑΣ
ΤΟ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΤΕΡΟΝ ΜΕΣΟΝ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΕΩΣ

ΕΝΑ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟΝ

ΠΛΗΡΕΣ ΜΕ ΜΕΓΑΦΩΝΟΝ

ΔΡΑΧ. 5.000

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ

ΓΡΑΨΑΤΕ ΝΑ ΣΑΣ ΕΠΙΣΚΕΦΘΩΜΕΝ

RADIO HELLAS

ΠΛΑΤΕΙΑ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 1

Μὴν ἐξάγετε πλέον συνάλλαγμα ! Ἡ ἐγχώριος
βιομηχανία συναγωνίζεται ἐπιτυχῶς τὰ ἀγγλικά
προϊόντα εἰς τέχνην καὶ στερεότητα

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΟΡΕΙΧΑΛΚΟΥΡΓΕΙΑ "ΠΕΤΡΟΣ Δ. ΦΙΛΗΣ"

ΟΔΟΣ ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ 19

ΑΘΗΝΑΙ

Κρεβάτια μπρούτζινα παντὸς εἶδους καὶ ρυθ-
μοῦ, κοντάρια γιὰ κουρτίνες, λάμπες, κομοδίνα,
κρεμάστρες, κορνίζες—ὅλα ἀσυναγώνιστα εἰς
τιμὰς.

ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ ΟΛΟΙ ΤΟ ΕΦΕΤΕΙΝΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ",

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ περίπτερα καὶ Ὑποπρακτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων